

Giới thiệu Có Tất Cả Nhưng Mất Anh

Vì danh vọng mà em đã hi sinh hình bóng anh trong quãng đời còn lại..

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Cuối cùng em đã quay về

Gia Bảo - anh là một chàng thanh niên 24 tuổi, có ngoại hình đẹp trai, tính tình lại dịu dàng nên được rất nhiều cô gái để ý đến. Nhưng trong tim anh chỉ có một người duy nhất mà thôi.

Hôm nay là một ngày quan trọng, ngày mà anh đã mong chờ suốt ba năm qua. Anh đang khoác trên người một bộ Vest màu nâu, bước xuống nhà.

"Trời ơi, đẹp trai quá." - Tiếng trêu chọc bỗng vang lên khi anh vừa bước xuống, trước mặt anh giờ là một cô bé nghịch ngợm.

Đó là em gái út của anh - Gia Nghi 18 tuổi, có khuôn mặt vô cùng dễ thương và rất thông minh.

Gia Bảo cười vui vẻ:

"Anh mà không đẹp trai thì còn ai đẹp nữa chứ?"

Rồi anh dùng tay gõ nhẹ vào trán Gia Nghi một cái, rồi bước đi vào nhà bếp. Gia Nghi nghịch ngợm làm gì dễ dàng để yên, nhỏ nhanh chân chạy vào bếp trước.

"Cha mẹ ơi, anh đánh con kia." - Nhỏ vừa chỉ vào chỗ mới bị đánh vừa nói giọng nhõng nhẽo.

Trước mặt hai anh em giờ chính là ông bà Lý 50 tuổi, hiền hậu. Ông Lý nhìn Gia Nghi với ánh mắt cưng chiều:

"Bảo, sao lại đánh em? Làm anh trai phải thương em gái mới đúng nha."

Nói vậy thôi chứ ông không hề có ý trách gì anh hết, vì ông biết hai đứa con của mình đang đùa giỡn với nhau thôi. Gia Nghi nhìn anh trai mà cười kiêu như trêu chọc:

"Để coi sau này anh còn dám bắt nạt em nữa không?"

Gia Bảo bật cười và nhẹ lắc đầu, anh hết cách với đứa em gái này rồi, nhõng nhẽo thấy sợ luôn.

"Thôi hai đứa mau ngồi xuống ăn sáng đi nè." - Bà Lý vừa bưng đồ ăn qua bàn vừa nói.

Hai anh em liền ngoan ngoãn ngồi xuống bắt đầu bữa sáng thơm ngon. Gia đình anh thật vui vẻ và ấm áp. Đang ăn thì Gia Bảo lên tiếng nói:

"Cha, hôm nay con nghỉ nửa ngày nha, con phải đến sân bay chút."

Cả nhà thoáng ngạc nhiên, đến sân bay? Gia Nghi vội lên tiếng hỏi:

"Chị An Linh về rồi hả?"

Vừa nghe tới cái tên An Linh thì bà Lý khẽ cau mày lại, tỏ vẻ không thích. Gia Bảo nhẹ gạt đầu và cười tươi:

"Ừ, chị An Linh của mấy hôm nay về đấy."

Gia Nghi tỏ ra rất vui mừng:

"Thế em sắp có quà rồi."

Gia Bảo cười mỉm và hỏi:

"Này, thật ra mày nhớ chị An Linh hay nhớ quà vậy?"

Gia Nghi nhìn anh trai mình với ánh mắt tinh nghịch:

"Em nhớ cả hai, dù sao thì chị An Linh nhất định sẽ mua quà về cho em mà. Có khi hai không có quà đâu nha."

Gia Bảo dùng tay xoa xoa đầu Gia Nghi một cách cưng chiều:

"Tao không cần quà đâu, chỉ cần chị An Linh của mày trở về thì đó là món quà quý giá nhất với tao rồi đó nhóc."

Bà Lý lúc này lên tiếng nói:

"Thôi hai đứa đừng nói chuyện nữa, lo mà ăn sáng đi kia."

Cả hai anh em đều nhận ra mẹ mình đang bức mình nên im lặng ăn sáng..

...

Ở tại sân bay quốc tế Tân Sơn Nhất có một người con gái xinh đẹp với chiếc váy trắng ngắn với mái tóc dài đen đang kéo hành lý từ sân bay bước ra.

Đó chính là An Linh 22 tuổi, cô là một người con gái rất xinh đẹp và mạnh mẽ, tính tình hơi cố chấp, làm mọi việc theo cách riêng mình, mơ ước lớn nhất của cô là trở thành nhà thiết kế nổi tiếng.

Cô im lặng đứng nhìn ngắm quê hương của mình, đã ba năm rồi nhỉ? Cô rời xa cái Việt Nam này đã được ba năm rồi. Cô rất nhớ, nhớ mọi thứ, nhớ bầu không khí trong lành, nhớ những cơn gió quê hương, nhớ cả những tia nắng ấm áp.

Nhưng cô nhớ nhất vẫn là anh, người con trai mà cô yêu thương nhất, cô đang mong đợi được ôm lấy anh sau bao ngày tháng xa cách.

An Linh đứng chờ thì cảm thấy đôi vai mình rất mỏi, cũng phải thôi đã ngồi suốt mấy tiếng rồi mà. Cô tính vương vai chút cho bớt mỏi nhưng vừa vơ tay lên thì đã đụng trúng cái gì đó, cô liền quay qua nhìn.

Trước mặt An Linh bây giờ là một chàng thanh niên đẹp trai như diễn viên hàn quốc vậy.

Đó là Thế Vỹ, 24 tuổi, hần là một người rất lạnh lùng và có thể dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Ly cà phê giấy từ tay Thế Vỹ bỗng rớt xuống đất khiến An Linh hoảng hốt, cái mà vừa nãy cô vơ tay đụng trúng chính một ly cà phê đầy. Nhưng giờ trong ly chẳng còn lấy một giọt nữa, vì đã đổ hết vào người Thế Vỹ rồi. Hần nhìn An Linh bằng ánh mắt giận dữ:

"Bộ cô bị mù rồi hả?"

An Linh tỏ ra biết lỗi, cúi đầu xuống và nói:

"Tôi thật không cố ý đâu, tôi xin lỗi anh nha."

Thế Vỹ lo lấy khăn tay ra lau áo vest mình chẳng thèm để ý đến lời xin lỗi chân thành của An Linh. Hần lăm lăm bản:

"Sao tôi xui quá vậy? Mới về đã gặp sao chổi như cô rồi."

An Linh cố nhịn vì nghĩ đây đúng là lỗi của mình mà, cái tật không chịu nhìn trước sau mới gặp rắc rối như thế này nè. Cô lại cúi đầu xuống thêm một lần nữa:

"Đây là do lỗi của tôi. Tôi thành thật xin lỗi anh."

Thế Vỹ vẫn giữ thái độ ban đầu:

"Một câu xin lỗi của cô là xong hả?"

An Linh ngước đầu lên nhìn và nói:

"Hay... là để tôi đền tiền cho anh nha?"

Thế Vỹ nhếch môi cười một cái:

"Tôi sợ cả đời cô cũng không có đủ tiền đền bộ đồ này của tôi đâu."

An Linh càng lúc càng bức mình, cái tên này đúng quá đáng ghét mà, khinh người vừa vừa thôi chứ. Cô vơ tay vén gọn mái tóc dài và hỏi:

"Bộ đồ đó của anh thật ra bao nhiêu tiền?"

"30 triệu." - Thế Vỹ ung dung nói.

Đôi mắt xinh đẹp của An Linh mở to hết cỡ khi nghe Thế Vỹ nói, cô bước nhanh tới gần hần nhìn kỹ bộ đồ của hần. Nhìn chất lượng vải và đường chỉ may rất cẩn thận, đúng hàng hiệu thật rồi. Thế Vỹ liếc nhìn cô và hỏi:

"Bộ cô biến thái hay sao mà lại lại gần tôi thế này?"

An Linh đã sắp nhịn hết nổi rồi, cô muốn đá cái tên này qua Mỹ quá đi. Lúc cô sắp nổi nóng lên thì cô giọng dịu dàng lên:

"An Linh."

Giọng dịu dàng ấy vang lên khiến con tức giận trong An Linh tan biến. Vội xoay người qua thì cô đã nhìn thấy một nụ cười thật là tươi, nụ cười ấy tựa như tia nắng tỏa sáng khắp nơi.

Đó là Gia Bảo, anh đang cười thật tươi và khỏe bước đến. Nụ cười vui mừng cũng nở trên môi An Linh:

"Anh Bảo."

Thế Vỹ nhìn một cái rồi kéo hành lý của mình đi, chẳng thèm tính toán với đồ sao chổi như cô nữa, công việc vẫn quan trọng với hần hơn.

Gia Bảo chạy tới không nói gì thì đã lao tới ôm lấy An Linh rồi, cái ôm với bao nhiêu nhưng nhớ, suốt ba năm, 1095 ngày là thời gian quá dài với những đôi yêu nhau. Anh nhớ cô nhiều lắm, thật sự rất nhớ. Gia Bảo ôm chặt lấy người con gái hơn và khẽ thì thầm bên tai cô:

"Anh nhớ em nhiều lắm An Linh."

An Linh nhắm mắt lại và mỉm cười hạnh phúc, rồi ôm chặt lấy anh, thật chặt, vì cô cũng nhớ anh nhiều lắm, rất nhiều...

Rồi Gia Bảo chở An Linh về nhà ngay, vì anh biết mẹ cô đang ngồi ở nhà và cô cũng nhớ mẹ mình lắm rồi.

Ngồi trên xe An Linh cứ nhìn ra ngoài, coi thử ba năm qua đất thành phố này có cái gì thay đổi hay không. Cũng thay đổi khá nhiều nhỉ? Những con đường, những quán ăn giờ đã khác xưa rồi, chẳng còn giống như trong trí nhớ của cô rồi.

Gia Bảo vừa lái xe vừa đưa ánh mắt đầy yêu thương nhìn cô:

"Thấy thế nào An Linh?"

Người con gái nhẹ quay đầu lại và nói giọng buồn:

"Thành phố này đã thay đổi quá nhiều."

Gia Bảo cười mỉm và nói khẽ:

"Nhưng có một thứ chưa bao giờ đổi thay."

An Linh đưa ánh mắt tò mò nhìn người con trai bên cạnh:

"Thứ gì thế anh?"

Gia Bảo bật cười và với tay xoa xoa đầu cô một cách dịu dàng:

"Đó là tình yêu của anh dành cho em đấy ngốc à."

Lời của anh khiến đôi mắt vừa to vừa tròn của An Linh từ từ khép lại, cô cảm thấy rất cảm động.

Anh lúc nào cũng thế, anh luôn cho cô cảm thấy mình đang trong một yêu thương bao la.

Chiếc xe hơi màu đỏ của Gia Bảo dừng lại trước một quán ăn nhỏ. An Linh nhìn xung quanh và hỏi:

"Gia Bảo, anh nói đưa em về nhà mà. Sao dừng xe ở đây?"

Gia Bảo tỏ ra bí ẩn và cười nói:

"Em xuống xe đi sẽ biết."

Rồi anh và cô cùng nhau bước xuống xe. An Linh nhìn xung quanh với ánh mắt đầy tò mò, đây là đâu? Tại sao anh lại đưa cô đến đây nhỉ?

"An Linh..." - Một giọng nghẹn ngào của người phụ nữ thốt lên.

Nghe giọng quen thuộc ấy An Linh liền quay qua, cô đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy người phụ nữ đang đứng trước mặt mình chính là người mẹ của mình. Quả thật không sai chút nào, người phụ nữ từ quán ăn bước ra chính là mẹ ruột của cô - bà Phương 45 tuổi, tính tình tốt bụng.

"Mẹ..." - An Linh vui mừng thét lên và chạy tới ôm chầm lấy bà Phương:

"Mẹ ơi con nhớ mẹ nhiều lắm."

Bà Phương cười khẽ và vỗ nhẹ lưng cô vài cái:

"Cô nhớ tôi thật không đó?"

Gia Bảo đứng nhìn và mỉm cười. An Linh buông bà Phương ra và nói những nhẽo:

"Mẹ này kỳ quá, người ta nhớ mẹ thật mà."

Gia Bảo cảm hành lý của cô bước đến nói:

"Thôi chúng ta vào nhà nói chuyện nhé."

Bà Phương nhẹ gạt đầu:

"Vâng, mời cậu Bảo vào nhà."

Rồi cả ba vui vẻ bước vào trong. Quán ăn này có hai tầng, ở dưới là quán ăn, còn ở trên là một căn nhà nhỏ vô cùng xinh đẹp. Căn nhà này khiến An Linh không khỏi ngạc nhiên:

"Ủa mẹ, sao mẹ lại dọn đến đây ở vậy? Tiền thuê không rẻ đâu."

Bà Phương đưa tay về phía Gia Bảo và nói:

"Là chính cậu Bảo đây đã mua cả căn nhà này và cho mẹ thuê lại với giá rất rẻ đấy con."

Nghe bà Phương nói xong thì An Linh liền quay sang nhìn Gia Bảo và nói khẽ:

"Gia Bảo, em thật lòng cảm ơn anh nhé."

Bà Phương tính ý biết Gia Bảo và cô lâu nay không gặp có nhiều chuyện muốn nói với nhau nên lên tiếng nói:

"Thôi mẹ còn chút việc ở dưới, con và cậu Bảo cứ nói chuyện đi nha."

Nói xong thì bà quay lưng đi, để không gian yên tĩnh lại cho con gái mình và Gia Bảo. Lúc này An Linh bước lại gần anh và nghẹn ngào hỏi:

"Thì ra anh đã vì em mà nhiều chuyện như thế sao?"

Gia Bảo nhẹ lắc đầu:

"Không có gì đâu, mẹ em như là mẹ anh rồi. Anh không nỡ thấy bác ấy cực khổ quá nên anh..."

Gia Bảo chưa nói hết câu thì vòng tay của An Linh đã nhẹ nhàng ôm lấy anh, cô nói khẽ:

"Em cảm ơn anh vì đã chờ đợi em."

Gia Bảo thoáng ngạc nhiên, rồi anh mỉm cười và khẽ nói:

"Cuối cùng em cũng quay về với anh thật rồi."

*****Hết chương 1*****

Sứ mời mọi người đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bao năm qua

Thế Vỹ sau khi rời khỏi sân bay thì lên một chiếc xe hơi sáu chỗ, hắn liền thay cho mình một bộ vets mới và lái đi.

"Đáng ghét thật, đồ sao chói đó làm bộ đồ của mình dính đầy cà phê, đừng để mình gặp lại nếu không thì cô ta sẽ biết tay mình."

Người thân cận - Hoàng Ân 30 tuổi là một người rất âm áp.

"Tổng giám đốc, giờ chúng ta về nhà hay đến công ty trước vậy ạ?" - Hoàng Ân lên tiếng hỏi.

Thế Vỹ vừa lấy chiếc laptop trong hành lý ra vừa nói giọng lạnh nhạt:

"Đến công ty trước đi, tôi không muốn về nhà."

Hoàng Ân thoáng ngạc nhiên, đã bao nhiêu năm tổng giám đốc Thế Vỹ này vẫn không quên được chuyện cũ hay sao? Anh ta nhẹ gật đầu và lái xe đi.

Thế Vỹ đang gõ gõ laptop bất chợt quay qua cửa kính xe nhìn ra ngoài. Việt Nam, là nơi hắn đã từng rất yêu thích nhưng mà cũng là nơi khiến hắn đau đớn nhất. Đã 4 năm rồi nhỉ? Thời gian trôi qua thật nhanh quá, mới đó thôi mọi thứ đều thay đổi hết rồi. Nhưng tại sao vết thương lòng của hắn vẫn chưa chịu lành.

Hắn thở dài một cái, rồi lao đầu vào công việc. Có lẽ chỉ khi lo làm việc, hắn mới không nghĩ đến chuyện cũ nữa.

...

Sau tâm sự với nhau một lát thì An Linh đã ngủ quên từ lúc nào cũng không hay. Thấy cô ngủ ngon lành trong lòng mình thì Gia Bảo khẽ nở một nụ cười hạnh phúc, sau bao tháng ngày chờ đợi cuối cùng anh đã được bên cạnh cô. Hạnh phúc không thể dùng câu chữ miêu tả được nhưng anh sẽ cố gắng giữ hạnh phúc đến trọn đời.

Gia Bảo nhẹ nhàng bế An Linh về phòng, dù đặt cô xuống giường hay đắp chăn cho cô thì anh đều rất nhẹ nhàng.

Anh muốn để người mình yêu có thể ngủ thật ngon, anh thích nhất được ngắm nhìn cô lúc ngủ, vì khi ấy cô xinh đẹp vô cùng. An Linh lúc ngủ đúng là rất xinh đẹp, trông cô giống như một thiên thần vậy.

Gia Bảo vén nhẹ vài sợi tóc giúp An Linh một cách dịu dàng và nói khẽ:

"Sau này anh nhất định không để em rời xa anh nữa đâu, anh yêu em..."

- Sáng hôm sau.

Không biết tại quá mệt hay vì đã trở về nhà mà An Linh ngủ một hơi tới sáng luôn. Vừa dậy thì cô đã thấy những tia nắng yếu ớt đang chiếu gọi ô cửa sổ, thật âm áp.

Nhìn xung quan căn phòng cô bỗng mỉm cười hạnh phúc, những đồ vật ở đây thật quen thuộc. Chắc chắn là Gia Bảo dốc tâm chuẩn bị rồi. Anh thật sự rất chu đáo, lúc nào biết cách khiến người ta thấy thoải mái.

An Linh xuống giường bước đến bên cửa sổ nhìn ngắm châu hoa hồng vàng, những ngón tay thon dài của cô sờ nhẹ lên cánh hoa và mỉm cười:

"Gia Bảo à, em thật may mắn khi gặp được anh đấy."

"Cạch cạch." - Cánh cửa phòng đang được mở.

An Linh nhẹ nhàng quay người lại nhìn, thì thấy bà Phương đang bước vào với nụ cười hiền từ trên môi:

"Con đã thức dậy rồi sao?"

An Linh vui cười bước đến ôm lấy vai mẹ thân yêu của mình:

"Mẹ, sao mẹ và anh Bảo không gọi con dậy?"

Bà Phương cung chiêu nhìn con gái và nói khẽ:

"Tại mẹ với cậu Bảo thấy con ngủ ngon quá nên không nỡ đánh thức."

Rồi bà dùng tay xoa nhẹ đầu An Linh và hỏi:

"Ba năm nay ở bên Mỹ chắc con chịu nhiều cực khổ lắm, phải không con?"

An Linh nhẹ lắc đầu, rồi dịu bà Phương ngồi xuống giường và nói khẽ:

"Không đâu mẹ, con không hề thấy cực khổ gì hết mà ngược lại con thấy hạnh phúc khi được thực hiện mơ ước của mình."

Những lời cô nói đều là thật không hề giả dối, tuy ở bên Mỹ cô vừa đi học vừa đi làm thêm để kiếm tiền đóng học phí.

Tại vì cô không muốn để mẹ lo âu, càng không muốn chấp nhận sự giúp đỡ từ Gia Bảo nên một ngày cô phải làm hai công việc nhưng cô lại cảm thấy hạnh phúc khi bước gần ước mơ của mình.

Bà Phương nghe như thế thì vỗ nhẹ lên bàn tay An Linh và hiền từ nói:

"Con gái của mẹ đã lớn thật rồi."

An Linh nhìn bà Phương mà cười vui:

"Mà mẹ ơi, ba năm nay mẹ đã sống thế nào ạ?"

Bà Phương đưa mắt hướng về khung hình trên đầu giường, tấm hình Gia Bảo với An Linh đã chụp hồi cấp 3, cả hai trong hình đều cười rất hồn nhiên.

"Tất cả nhờ có cậu Bảo giúp đỡ con à." - Bà Phương nói khẽ.

Suốt ba năm qua Gia Bảo thường xuyên đến hỏi thăm bà Phương, thấy bà thiếu gì thì liền mua tặng. Hay thấy bà hơi không khỏe thì đưa bà đi khám ngay, anh chăm sóc cho bà giống mẹ mình vậy.

...

Một căn phòng làm việc rộng lớn, trên ghế sofa dài người con trai với vẻ mặt vô cùng lạnh lùng nằm uống rượu vang. Ánh mắt hắn đang hướng về cửa sổ, trời xanh mây trắng trông thật yên bình. Nhưng tại sao trong lòng Thế Vỹ hắn lại không thể yên bình như vậy được? Tại sao mãi đây buồn phiền đến thế?

Thế Vỹ tự hỏi, đã bao năm qua trốn tránh mà sao vẫn không thể quên đi quá khứ đau khổ? Một quá khứ mang tên Bạch Diệu, người con gái đã từng khiến hắn hạnh phúc. Nhưng cũng chính người con gái Bạch Diệu ấy đã thân nhiên phản bội hắn.

- 4 năm trước.

Thế Vỹ và Bạch Diệu đứng ra đang hạnh phúc bên cạnh nhau, cùng nhau trải qua những năm tháng sinh viên vui vẻ hồn nhiên. Nhưng quá thật lòng người cách một lớp da, không ai hiểu hết được.

Vào đúng ngày sinh nhật của mình, Thế Vỹ đến nhà Bạch Diệu và đã vô tình trông thấy một cảnh rất đau lòng. Bạch Diệu đang ôm hôn một đàn ông... Nhưng cay đắng hơn khi đàn ông đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là cha ruột của hắn, người cha mà hắn hết lòng kính trọng và ngưỡng mộ.

Cánh nhà từ từ mở ra, Thế Vỹ rung rung nước mắt bước vào. Hai người đang ân ái kia nghe tiếng động vội quay qua nhìn thì đã thấy một ánh mắt cực kì tức giận.

Bạch Diệu thấy Thế Vỹ không chút ngạc nhiên không chút sợ hãi, cứ thản nhiên khoác tay người đàn ông họ Trịnh đứng bên cạnh mình. Còn ông Trịnh, cha của Thế Vỹ thì lại tỏ ra lo lắng.

"Cha... cha đang làm gì ở đây thế?" - Thế Vỹ cố bình tĩnh hỏi. Thật lòng hắn mong những gì mình đã nhìn thấy lúc nãy chỉ là hiểu lầm thôi.

Nhưng tất cả mong chờ của hắn đều bị Bạch Diệu phá tan mất, cô ta nhìn hắn cười dịu:

"Thế Vỹ, không phải chính mắt anh đã nhìn thấy hết rồi ư? Sao còn hỏi làm gì nữa?"

Thế Vỹ đơ người ra nhìn Bạch Diệu, thật ra người đang đứng trước mặt hắn giờ là ai vậy. Có phải là Bạch Diệu, người con gái ngoan hiền hắn đã yêu không? Vẫn là dáng người ấy, khuôn mặt ấy mà sao hắn cảm thấy xa lạ quá thế, như đang đứng trước một người không quen biết vậy.

"Vỹ, ta xin lỗi... Nhưng ta thật lòng yêu Bạch Diệu." - Người mới lên tiếng nói chính là ông Trịnh, ông ôm eo Bạch Diệu mà nói tiếp:

"Và ta sẽ làm đám cưới với Diệu... mong được con chúc phúc"

Thế Vỹ này giờ đứng yên ở đó như người mất hồn, nghe câu "Mong được con chúc phúc" thì liền bật cười lớn, hắn cười như hoá điên:

"Thật nực cười, ông đã cướp mất người tôi yêu. Vậy mà còn đứng ở đây mong tôi chúc phúc hai người sao? Ông có thấy bản thân mình khốn nạn vô lương sĩ quá không vậy?"

"Bốp." - Năm ngón tay in rõ bên mặt thanh tú của Thế Vỹ, ông Trịnh vì một lúc nóng giận nên ra tay:

"Dù sao chẳng nữa thì ta là cha của anh. Sao dám nói ra những lời này?"

Thế Vỹ ngẩng mặt lên và thét lớn lên:

"ÔNG KHÔNG XỨNG. Tôi nói cho ông biết, từ giây phút này đến mãi mãi ông chẳng phải là cha tôi nữa."

Rồi hắn nhìn sang Bạch Diệu và cười đậm chọc:

"Còn cô, cứ xem như Thế Vỹ tôi có mắt như mù, nhìn lầm cô."

Vừa dứt câu thì Thế Vỹ cay đắng quay lưng, rời khỏi.

...

Mỗi lần nhớ lại quá khứ đó thì trái tim Thế Vỹ đều đau nhói, như bị ngàn mũi kim đâm vào. Thật, rất đau. Và càng nhớ lại thì Thế Vỹ càng oán hận Bạch Diệu hơn, thậm chí là hằn chấn ghét tất cả các cô gái trên đời này.

Hắn cứ cho bọn họ cũng giống Bạch Diệu vì tiền mà bán rẻ thân xác của mình. Thế nên mấy năm nay hắn đều dùng tiền chà đạp tất cả cô gái hắn từng gặp. Cho họ làm nô lệ, tình một đêm cũng có.

Hắn đã dùng tiền mua hết tất cả thù vui nhưng không hiểu tại sao hắn chưa bao giờ thấy vui thật sự cả, thứ mà Thế Vỹ hắn cảm thấy rõ nhất là nỗi đau trong lòng càng lúc càng nhiều. Ừ thì có lẽ nỗi đau trong quá khứ ấy mãi mãi không tan biến được..

Hoàng Ân - người thân cận và là anh em tốt của Thế Vỹ từ nhỏ tới giờ, đang đứng trước cửa nhìn vào. Thấy hắn đau khổ uống rượu như thế thì cũng cảm thấy đau lòng thay, anh ấy biết rõ hắn thật sự không muốn quay về Việt Nam này. Nếu không vì lời hứa với người mẹ quá cố của mình thì chắc là hắn sẽ ở lại Mỹ sống suốt đời này.

Hoàng Ân khẽ bước vào, cúi đầu tôn kính nói:

"Tổng giám đốc, sắp tới cuộc họp với đối tác rồi ạ."

Dù đã uống không ít nhưng Thế Vỹ vẫn rất tỉnh táo, hắn đứng dậy lấy áo khoác vest đen mặc vào:

"Đi thôi."

Hoàng Ân vừa đi theo vừa giải thích công việc với đại thiếu gia Thế Vỹ của mình, trông anh ấy thật nghiêm túc.

*****Hết chương 2*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cô sẽ biết tay tôi

Một cô gái trẻ đang đứng dưới những tia nắng ấm áp, mái tóc đen được buông dài tới lưng với một chiếc váy trắng ôm sát người, trông cô thật xinh đẹp.

Đó chẳng phải là ai khác mà chính là An Linh, hiện tại cô đang đứng trước toà nhà 15 tầng, tập đoàn thiết kế thời trang. C, A - một thương hiệu thời trang mới mang vẻ đẹp của Pháp, tuy là một thương hiệu mới chưa được nổi tiếng lắm.

Nhưng An Linh đã nghe nói tập đoàn thiết kế này rất xem trọng người tài, được đối xử như người thân vậy. Và hơn nữa tầng dưới toà nhà này là công ty Gia Bảo đang làm việc. Vậy nên cô muốn xin việc ở đây, được gần người cô yêu.

An Linh tự tin bước vào, cầm hồ sơ xin việc bước tiếp tân. Cô nhẹ nhàng chào hỏi:

"Cho tôi hỏi, tập đoàn thiết kế C.A ở tầng mấy ạ?"

Cô tiếp tân xinh đẹp rất lễ phép trả lời:

"Dạ ở tầng 10 thưa chị."

An Linh nhẹ gật đầu và nói một tiếng "Cảm ơn" rồi quay lưng đi, bước thẳng đến lang máy.

Đang đứng chờ lang máy thì có một người vì không để ý nên đã chạm va vào cô. Những tập tài liệu cũng theo đó rơi xuống sàn nhà. Người con trai kia vội vàng lên tiếng:

"Xin lỗi, tôi không cố ý."

Rồi ngồi xồm xuống lượm mấy tập tài liệu lại.

Đó là Hoàng Ân, anh ấy đang vội mang tài liệu cho tổng giám đốc của mình nên đã không để ý đến mọi thứ xung quanh. An Linh thấy dưới chân mình có tập tài liệu nên cúi người lượm lên và đưa đến trước mặt Hoàng Ân:

"Của anh đây."

Hoàng Ân nghe giọng ngọt ngào êm tai như thế thì ngước mặt lên nhìn.

"À cảm ơn..." - Anh ấy đứng dậy đưa tay nhận lấy tập tài liệu.

An Linh cười nhẹ và khẽ lắc đầu:

"Không có chi."

Hoàng Ân nhìn hồ sơ xin việc trên tay An Linh nên lên tiếng hỏi:

"Em đến xin việc à?"

An Linh nhẹ gật đầu:

"Dạ phải, em muốn xin vào tập đoàn thiết kế C. A làm ạ."

Nghe vậy Hoàng Ân liền cười nói:

"Thế thì để anh đưa em đến gặp tổng giám đốc."

An Linh ngạc nhiên hỏi:

"Anh đang làm việc ở C.A sao?"

Hoàng Ân nhẹ gật đầu:

"Anh tên Hoàng Ân, là trợ ký đặc biệt của tổng giám đốc."

Vừa lúc đó cửa lang máy mở ra, cứ thế cả hai cùng vào. An Linh vui vẻ nói:

"Còn em tên là An Linh, mong được anh chỉ giáo thêm."

Hoàng Ân cười nhẹ:

"Ok. Không thành vấn đề."

Rồi anh ấy giải thích thêm về tập đoàn C.A của mình với An Linh, để cô rõ mọi thứ sau này làm việc dễ dàng hơn. Anh ấy đảm bảo An Linh sẽ được nhận vào làm vì biết tổng giám đốc rất quý những người có tài, anh ấy cũng xem qua lý lịch của An Linh rồi.

Cô mới học xong thiết kế bên Mỹ về, trong hồ sơ có ghi là ở Mỹ cô được đánh giá, một nhà thiết kế sáng tạo nhất trong tương lai. Bởi thế Hoàng Ân mới có lòng tin ở An Linh như vậy, tin cô sẽ giúp đoàn thiết kế C.A càng ngày càng lên cao.

Hoàng Ân đã dẫn An Linh lên tầng 15, tầng cao nhất toà nhà này. Đến nơi An Linh đã thấy một phòng rộng lớn, có vài người đang tập trung làm việc. An Linh đơ người ra khi nhìn thấy những mẫu thiết kế tuyệt đẹp, không chỉ thiết kế đẹp mà đường chỉ may cũng vô cùng đẹp mắt nữa. Đúng là tập đoàn C.A này có nhiều người tài.

Hoàng Ân đang đi thì không thấy An Linh ở bên cạnh, anh ấy vội quay người qua lại thấy cô đang đứng đơ người ra nhìn ngắm mấy mẫu thiết kế.

"Ngày An Linh, em làm sao thế?" - Hoàng Ân hỏi.

An Linh khẽ giật mình:

"Dạ không có gì ạ."

Hoàng Ân nhìn cô mà mỉm cười:

"Những thiết kế đó đều là tổng giám đốc tự hoàn thành hết đấy."

Nghe vậy An Linh không khỏi ngạc nhiên:

"Tổng giám đốc tài giỏi như thế thật sao?"

Hoàng Ân gật đầu xác nhận:

"Đúng vậy, một tay tổng giám đốc hoàn thành hết không cần ai giúp cả. Thôi anh đưa em đến phòng tổng đốc nè."

An Linh đã rất tò mò về vị tổng giám đốc thiên tài lắm rồi nên gật đầu và đi nhanh theo.

"Cốc cốc." - Hoàng Ân đứng trước một căn phòng gỗ cửa.

"Vào đi." - Từ bên trong một giọng vô cùng lạnh lùng hòng ra.

Nghe vậy thì Hoàng Ân mở cửa và cùng An Linh bước vào trong. Trước mặt An Linh hiện giờ là một căn phòng rộng lớn và quá mức sang trọng, không thể tả nổi.

"Những tài liệu mà tổng giám đốc cần đây ạ." - Hoàng Ân bước đến bàn làm việc và đưa mấy tập tài liệu trên tay mình với một cách tôn kính.

Người con trai đang ngồi trên chiếc ghế tổng giám đốc ấy không ngước mặt lên nhìn mà bỗng cảm ly nước nóng tạt thẳng vào người Hoàng Ân:

"Anh chỉ lấy mấy tập tài liệu thôi mà đi lâu vậy sao?"

An Linh thấy cảnh tượng này không khỏi giật mình, cô lo lắng chạy tới hỏi:

"Anh Ân, anh có sao không?"

Hoàng Ân nhẹ lắc đầu, rồi quay qua cúi đầu xuống phía vị tổng giám đốc ấy:

"Xin lỗi, là tôi đã chậm trễ."

Vị tổng giám đốc ấy không quan tâm đến có người khác đang ở trong phòng làm việc của mình, cứ lo công việc và lạnh lùng nói:

"Anh bị trừ một tháng lương."

Vì đã đi theo từ nhỏ nên Hoàng Ân sớm quen với thái độ lạnh lùng này rồi.

Nhưng còn An Linh thì không, cô thấy ám ức thay cho Hoàng Ân nên đã lên tiếng nói:

"Không phải lỗi của anh Ân đâu, là do tôi dụng trúng anh ấy làm rớt hết tài liệu, vì lượm lại nên anh ấy mới lên đây trễ như vậy thôi."

Nghe vậy Hoàng Ân thoáng ngạc nhiên, nhìn An Linh, cô đang giúp anh ấy sao?

Tay đang cầm bút làm việc của ai kia cũng bất chợt dừng lại, hấn ngược mặt lên nhìn. Khuôn mặt đẹp trai như điểm viên Hàn Quốc của Thế Vỹ xuất hiện trước ánh nắng được chiếu vào cửa kiến ở sau lưng.

Vừa thấy An Linh thì Thế Vỹ liền nhớ ra cô chính là người đã làm đổ hết ly cà phê vào người mình ở sân bay.

"Sao lại là đồ sao chổi cô?" - Thế Vỹ ngạc nhiên hỏi.

An Linh cũng nhận ra Thế Vỹ là cái tên đáng ghét làm khó mình ở sân bay:

"Sao lại là tên đáng ghét anh?"

Hai câu hỏi được thốt lên cùng một lúc, khiến Hoàng Ân hơi ngạc nhiên:

"Hai người quen biết nhau sao?"

Thế Vỹ ngả lưng vào ghế và hỏi:

"Sao anh lại dẫn đồ sao chổi lên đây?"

Hoàng Ân cúi đầu trả lời:

"Dạ cô ấy đến xin việc ạ."

Nghe vậy Thế Vỹ liền nói:

"Vậy anh mau đuổi cô ta đi đi."

An Linh khó chịu hỏi:

"Tại sao? Anh chưa xem qua hồ sơ của tôi mà."

Thế Vỹ đưa ánh mắt xem thường ra nhìn người con gái trước mặt mình:

"Người hậu đậu như cô không hề hợp với thiết kế thời trang."

An Linh bắt đầu nổi nóng:

"Anh tựa vào đâu mà dám nói tôi không hợp với thiết kế thời trang chứ? Anh xem thường người khác cũng vừa vừa thôi."

Thế Vỹ vẫn là thái độ xem cô không ra gì:

"Hoàng Ân, mau đuổi cô ta đi đi."

Hoàng Ân đứng do dự chút, rồi lên tiếng nói:

"Dạ thưa tổng giám đốc, tôi đã xem qua hồ sơ xin việc của cô Phuong An Linh đây rồi. Cô ấy vừa học xong thiết kế ở Mỹ, cô ấy được đánh giá là một nhà thiết kế sáng tạo có thể tỏa sáng nhất trong tương lai đây. Hơn nữa thời điểm này chúng ta đang cần người tài. Thế nên xin tổng giám đốc hãy suy nghĩ lại ạ."

Thế Vỹ hơi ngạc nhiên nhìn Hoàng Ân, trước giờ anh ấy ít khi nói giúp người khác lắm mà.

"Hồ sơ xin việc đâu?" - Thế Vỹ bỗng hỏi.

An Linh liếc nhìn một cái, rồi bước tới đưa hồ sơ xin việc của mình cho hắn xem. Sau khi xem xong hết tất cả về An Linh, nhất là bản vẽ của cô, quả thật là đầy sáng tạo.

Hơn nữa đây là lần đầu tiên Hoàng Ân dám đưa ra yêu cầu nên Thế Vỹ bắt đầu dĩ gạt đầu:

"Thôi được rồi, tôi nhận cô vào làm."

Nghe vậy Hoàng Ân và An Linh nhìn nhau mà nở nụ cười vui mừng.

"Cuối cùng mình được làm việc mình yêu thích rồi." - An Linh thật sự vui mừng.

Nhưng Thế Vỹ vừa lên tiếng thì đã đập vỡ ngay vui mừng đó của cô:

"Nhưng phải làm thư ký riêng của tôi ba tháng."

Đôi lông mày xinh đẹp của An Linh khẽ nhíu lại:

"Gi cơ? Sao lại là thư ký riêng của anh?"

Thế Vỹ ung dung nói:

"Nếu cô không đồng ý thì mời cô ra về cho, đừng làm mất thời gian quý báu của tôi."

An Linh dù rất tức giận trong lòng nhưng cô lại nhớ đến mẹ thân yêu của mình và Gia Bảo, nếu như cô không có công việc ở C.A này thì chắc hai người ấy sẽ buồn lắm.

"Được, tôi đồng ý..." - An Linh thở ra một hơi thật dài và thốt lên câu đó.

"Nhưng anh phải đảm bảo sau ba tháng tôi sẽ được đến phòng thiết kế làm?" - Đang rất tức giận và không còn sự lựa chọn khác nhưng An Linh vẫn giữ được trí thông minh của bản

thân.

Đôi mắt Thế Vỹ khẽ cong lên:

"Tất nhiên rồi."

Thấy căn phòng ngột ngạt quá nên Hoàng Ân lên tiếng nói:

"Thế thì thứ hai này em bắt đầu đi làm nhé."

An Linh nhẹ gật đầu:

"Dạ, em biết rồi."

Thế Vỹ cầm bút lên bắt đầu xử lý công việc tiếp:

"Hai người ra ngoài được rồi đấy."

Hoàng Ân cúi đầu chào một cái, rồi cùng An Linh đi ra ngoài. Cánh cửa phòng vừa được đóng lại thì Thế Vỹ liền ngẩng đầu lên và cười nửa miệng:

"Phuong An Linh, cô sẽ biết tay tôi."

Ánh mắt hần lúc này đầy nguy hiểm...

Sau khi ra khỏi phòng thì An Linh bực tức nói:

"Anh ta đúng là đồ đáng ghét mà."

Hoàng Ân đứng kế bên cười cười, cô gái này thật không giống những cô gái khác, thẳng thắn không hề giả tạo.

An Linh lúc này mới để ý thấy, trên cổ Hoàng Ân đều đỏ lên. Cô lo lắng hỏi:

"Anh Ân, sao cổ anh đỏ như vậy? Không lẽ ly nước lúc này anh ta tạt anh là nước nóng hả?"

Hoàng Ân bất giác đưa tay lên sờ sờ cổ mình và cười gượng:

"Anh không sao đâu, chỉ bị phỏng sơ sơ thôi mà."

An Linh khẽ nhún mày lại:

"Vậy mà em nghe nói tập đoàn thiết kế C.A này đối xử với tất cả nhân viên như người thân, đúng là tin đồn chẳng đáng tin chút nào hết."

Hoàng Ân vội nói:

"Không phải như em nghĩ đâu... Anh cũng không biết giải thích với em sao nữa... Thôi em từ từ sẽ hiểu."

An Linh nhận ra anh chàng Hoàng Ân này rất trung thành với chủ mình, dù như thế nào chăng nữa thì anh ấy nhất định sẽ không bao giờ nói xấu chủ của mình...

*****Hết chương 3*****

Đọc tiếp nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trò trẻ con

"Anh hai, quà của em đâu?" - Cô em gái Gia Nghi mới sáng sớm ra liền vào phòng Gia Bảo hỏi câu đó.

Gia Bảo hiểu rất rõ nhưng vẫn giả vờ không hiểu hỏi:

"Quà gì cơ?"

Gia Nghi nắm chặt áo anh trai mình;

"Thì quà của chị An Linh đấy."

Gia Bảo đánh vào tay em gái đang kéo áo của mình.

"À chị Linh của mày đã mua quà nhưng quên mang về rồi. Xin chia buồn với mày nha." - Anh nói giọng trêu chọc.

Gia Nghi không tin, nhỏ nói:

"Chị Linh không lằng trể thế đâu, nhất định anh hai gạt em."

Gia Bảo vẫn làm bộ mặt vô tội:

"Tao nói thiệt đấy, quà đang ở Mỹ nếu muốn thì mày tự bay qua đó lấy đi."

Gia Nghi liếc nhìn Gia Bảo đang ung dung nằm trên giường cười vui, cái ông anh trai này đúng là đáng ghét mà. Suốt ngày chỉ biết chọc ghẹo em gái ruột của mình thôi. Nhưng không sao, nhỏ có cách rồi.

"Thế để em gọi cho chị ấy hỏi thử." - Nhỏ vừa nói vừa lấy điện thoại từ trong túi ra.

Gia Bảo bật dậy và nhanh với tay cướp mất điện thoại:

"Thôi được rồi, không giỡn nữa."

Rồi anh mở tủ kéo lấy ra một hộp quà nhỏ đưa đến trước mặt Gia Nghi:

"Quà của mày đây."

Gia Nghi nhanh tay cầm lấy hộp quà từ tay anh trai.

"Em biết ngay là anh gạt em mà, chị Linh thương em nhất sao có thể quên quà em được." - Nhỏ vừa nói vừa mở hộp quà ra coi.

Khi thấy món đồ trong hộp quà thì đôi mắt nhỏ liền sáng lên:

"WOA đẹp quá đi."

Gia Bảo đang nằm trên giường nghe em gái cười nói vì tò mò nên đưa mắt hướng về phía hộp quà thì thấy là dây chuyền bạc kim. Gia Nghi vui vẻ hỏi:

"Đẹp không anh hai?"

Gia Bảo mỉm cười:

"Dây chuyền đẹp nhưng người không đẹp."

Vì tâm trạng đang vui nên Gia Nghi không thêm tính toán với anh, cứ nhìn ngắm dây chuyền bạc kim của mình. Không chỉ có dây thôi mà còn có mặt nữa, mặt dây chuyền là cò bốn lá. Chắc chị dâu tương lai của nhỏ mong muốn nhỏ được nhiều may mắn đấy mà.

Một hồi lâu sau không biết nhớ ra gì mà Gia Nghi lại vội quay qua và tình nghịch hỏi:

"Ủa anh hai, chị Linh tặng quà gì cho anh hai vậy?"

Gia Bảo đang nhắm mắt nghỉ ngơi, vì đêm hôm qua anh ở công ty làm việc tới khuya nên giờ hơi mệt. Nhưng khi nghe Gia Nghi hỏi thì anh liền mỉm cười hạnh phúc và giờ tay lên:

"Đây, là chị Linh của mày tặng tao đây. Đẹp ghê chưa?"

Đập vào mắt Gia Nghi lúc này là chiếc đồng hồ đắt tiền:

"Hiệu Cartier này đắt tiền lắm đó."

Gia Bảo gạt đầu và nói khẽ:

"Ừ tao cũng là An Linh nhưng cô ấy lại nói, tiền không quan trọng mà quan trọng ở tấm lòng của cô ấy dành tặng chúng ta."

Nghe vậy Gia Nghi liền chặt hộp quà trên tay mình:

"Thế em sẽ trân trọng sợi dây chuyền này, nhất định không làm mất nó đâu."

Gia Bảo tin tưởng gạt đầu, tuy em gái anh rất trẻ con nhưng khi đã hứa gì thì nhất định sẽ giữ lời. Gia Nghi ngồi xuống bên cạnh nói:

"Hay là lát nữa anh hai chở em đi gặp chị Linh đi."

Hai ngày nay tại nhỏ có nhiều bài học quá nên vẫn chưa được gặp An Linh, nhỏ năm nay vừa bước vào cánh cửa đại học. Gia Bảo bắt đầu đi lắc đầu:

"Đáng tiếc cho mày là bữa nay chị Linh của mày đã đi làm rồi."

Gia Nghi ngạc nhiên hỏi:

"Đi làm? Sao nhanh thế? Chị ấy chỉ mới vừa về thôi mà."

Gia Bảo thờ dãi:

"Tính của cô ấy thế nào đâu phải mày không biết đâu, thiết kế với cô ấy là trên hết mà."

Nãy giờ trong lòng Gia Nghi đang thắc mắc tại sao anh trai mình hôm nay ngoan ngoãn nằm ở nhà lại không đi tìm người yêu, hoá ra người ta đã đi làm mất rồi.

"Gia Bao, Gia Nghi, xuống ăn sáng nè." - Giọng của bà Lý từ dưới nhà vọng lên.

"Mẹ gọi kia." - Gia Nghi lắc tay anh trai của mình.

Gia Bảo ngồi dậy với vẻ mặt buồn ngủ:

"Tại mày đó Nghi, hại tao chẳng ngủ được một chút nào hết."

...

Bên ngoài trời rất trong lành, những chiếc lá khẽ bay cùng gió. An Linh đã đến tập đoàn thiết kế C.A từ sớm, cô được mấy nhân viên chỉ cho làm việc. Hoá ra muốn làm thư ký cần có trí thật tốt mới được, phải nhớ hết tất cả lịch trình của tổng giám đốc trong ngày.

Cô đã chuẩn bị tinh thần và sẵn sàng gặp tổng giám đốc đáng ghét của mình rồi, cô biết rõ hẳn sẽ làm khó mình. Nhưng không sao, chỉ ba tháng thôi mà. Sau ba tháng cô sẽ được chuyển qua phòng thiết kế. Sẽ được làm công việc của mình yêu thích, cô tự trấn an bản thân mình thế đấy.

Tới chín giờ mấy Thế Vỹ và Hoàng Ân mới đến, cả hai vừa đi vừa bàn công việc với nhau.

"Bên Mỹ đã đồng ý ký hợp đồng với chúng ta rồi tổng giám đốc."

"Anh làm tốt lắm."

An Linh đang ngồi ở bàn làm việc trước cửa phòng tổng giám đốc vừa nhìn thấy Thế Vỹ đến thì cô vội đứng dậy mở phòng để hẳn bước thẳng vào. Khi đi ngang qua Hoàng Ân nở nụ cười nhẹ với An Linh, như một lời chào buổi sáng. An Linh cũng khẽ cười đáp lại.

Đang bước vào phòng thì Thế Vỹ bỗng dừng lại, hẳn quay lại và nói:

"Thư ký Phương, làm phiền cô đi mua giúp tôi một ly cà phê đá nhé."

An Linh nhẹ gật đầu:

"Dạ vâng, tôi sẽ đi ngay."

Rồi cô vội quay lưng đi. Thế Vỹ khẽ cười một cái, rồi bước thẳng đến bàn làm việc của mình. Hoàng Ân thấy cảnh tượng này không khỏi ngạc nhiên, vì anh ấy chưa bao giờ thấy Thế Vỹ cười hướng thú đến thế này.

Khoảng 30 phút sau An Linh đã mở cửa bước vào với ly cà phê đá trên tay:

"Dạ cà phê đá của tổng giám đốc đây ạ."

Thế Vỹ không thèm nhìn ly cà phê đá vừa được đặt xuống mà nói:

"Tôi giờ muốn uống cà phê nóng."

Hoàng Ân đang đứng bên cạnh xem tài liệu nghe vậy liền nhún mày, anh ấy tưởng An Linh sẽ rất tức giận. Nhưng không, An Linh lại rất bình tĩnh cầm ly cà phê đá ra ngoài. Chưa tới 2 phút cô lại quay vào.

"Cà phê nóng của tổng giám đốc ạ." - Cô dùng hai tay đặt nhẹ tách cà phê nóng xuống bàn.

Thế Vỹ hơi bất ngờ liền ngược mặt lên nhìn:

"Ồ đâu ra mà nhanh thế?"

An Linh mỉm cười:

"Dạ tôi sợ tổng giám đốc sẽ đổi ý nên tôi đã mua sẵn ạ."

Thế Vỹ bị sự thân nhiên của An Linh làm bức mình:

"Hai người ra ngoài làm việc đi."

Hoàng Ân và An Linh lễ phép cúi đầu chào một cái, rồi quay lưng bước ra ngoài. Lúc này Thế Vỹ bức tức quăng chiếc bút đất tiền mình đang cầm xuống bàn:

"Phương An Linh, cô giỏi lắm."

Ra khỏi phòng thì Hoàng Ân mới dám cười nói:

"An Linh, em giỏi thật đấy."

An Linh cười tỉnh nghịch:

"Em biết thế nào anh ta cũng giờ trò trè con này mà."

Hoàng Ân vừa cười vừa nói:

"Nhưng anh là lần đầu thấy tổng giám đốc trè con như vậy đấy."

An Linh để hai tay ra sau lưng:

"Tại anh ta và em có chút ân oán riêng nên việc anh ta trả thù, em có thể đoán được."

Hoàng Ân thắc mắc hỏi:

"Là ân oán gì thế?"

An Linh thờ dãi:

"Vài ngày trước ở sân bay em vô tình làm đổ hết ly cà phê vào người anh ta."

Hoàng Ân giờ đã hiểu hết mọi chuyện nên nhẹ gật đầu:

"Thôi được rồi, anh đi làm việc đây."

Rồi cả hai lao đầu vào công việc của mình, việc aiấy làm.

Giờ nghỉ trưa An Linh đi ăn cơm, vừa ra tới cửa thì gặp Gia Bảo cũng tính ra ngoài.

"An Linh, sao em lại ở đây?" - Gia Bảo ngạc nhiên hỏi.

Anh là một kiến trúc sư khá nổi tiếng, công ty anh ở tầng dưới tòa nhà này. An Linh cười như hoa:

"Em đang làm ở tập đoàn thiết kế C.A. Anh thấy người yêu của anh giỏi ghê chưa nè?"

Cô cố ý tinh nghịch nháy mắt một cái, muốn chọc cho anh cười. Gia Bảo quả thật đã bật cười bởi vì tính nghịch của người yêu, anh vừa xoa nhẹ mái tóc cô vừa cười nói:

"An Linh của anh thật lợi hại."

An Linh vui vẻ khoác tay Gia Bảo:

"Thế anh có nên mời em đi ăn cơm để khen thưởng không người yêu?"

Gia Bảo liền gật đầu:

"Tất nhiên là nên rồi. Giờ em muốn ăn món gì nè?"

Hai người họ vừa bước đi vừa cười nói vui vẻ với nhau, trông hai người thật đẹp đôi.

*****Hết chương 4*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bạch diệu

An Linh đi làm ở tập đoàn thiết kế C.A cũng được một tuần rồi. Mặc dù Thế Vỹ hay giờ trò trẻ con làm khó cô nhưng hấn vẫn cho cô học hỏi thêm về thiết kế, vì hấn đã nhìn thấy được sự đam mê thiết kế và sáng tạo trong con người cô.

Hôm nay có một người con gái trẻ đẹp đến và muốn gặp tổng giám đốc Thế Vỹ, cô ta được An Linh đưa vào căn phòng ngồi chờ.

"Mời cô dùng trà." - An Linh đặt nhẹ tách trà nóng xuống bàn và mỉm cười.

Cô gái ấy lúc này coi kính mắt xuống, môi đỏ mọng khẽ cong lên:

"Cảm ơn. Cô có thể đi ra ngoài được rồi."

Khẩu khí của cô ta rất giống đang ra lệnh cho người khác. An Linh cũng chẳng thêm để tâm làm chi cho một mình, chỉ nhẹ gật đầu rồi quay lưng rồi đi.

Cô gái ấy đứng dậy đi đến cửa sổ, ánh mắt đầy mệt mỏi. Không biết lát nữa gặp lại nhau sau bao năm sẽ thế nào. Liệu có thể như bạn cũ, ngồi xuống ôm lại chuyện xưa. Hay là... sẽ giống kẻ thù, đâm vào tim của nhau bằng những lời cay độc đây...

Thế Vỹ vừa họp xong, đi ra thì nghe An Linh báo là có một cô gái họ Bạch cần gặp. Nghe vậy hấn đi thẳng đến căn phòng đang có người chờ, hấn chỉ nghĩ là đối tác làm ăn của mình thôi.

Cách cửa phòng khẽ mở rộng, một bức tranh tuyệt đẹp hiện ra trước mặt. Một dáng người thon thả với chiếc váy nhung đen và mái tóc ngắn đang đông đưa trong những cơn gió nhỏ.

Nghe được tiếng động thì cô gái ấy nhẹ nhàng quay người lại. Thế Vỹ lộ rõ vẻ ngạc nhiên, rất ngạc nhiên. Bởi vì cô gái đang trước mặt hấn giờ chẳng phải ai xa lạ mà chính là Bạch Diệu, người con gái hấn đã từng yêu bằng hết trái tim mình.

"Trình phụ nhân, sao lại đến đây mà không ở nhà cao cửa rộng của mình đi." - Khuôn mặt đầy ngạc nhiên của Thế Vỹ rất nhanh biến mất mà thay vào đó là khuôn mặt khinh người.

Đôi mắt to tròn của cô gái tên Bạch Diệu ấy bất chợt buông xuống, đầy thất vọng:

"Em đến... vì muốn gặp anh..."

Thế Vỹ lạnh lùng đến bộ ghế sofa ngồi xuống:

"Có chuyện gì thì mau nói đi, tôi rất bận."

Bạch Diệu bước đến ngồi đối diện với Thế Vỹ, cô ta hỏi:

"Lâu lắm chúng ta mới gặp lại nhau, anh có cần dùng thái độ đó với em không?"

Thế Vỹ ngồi bấm bấm điện thoại, không thèm nhìn người đối diện:

"Thế cô muốn tôi dùng thái độ nào đây?"

Bạch Diệu buồn bã cúi đầu thật thấp và nói khẽ:

"Em xin lỗi..."

Nghe câu đó xong ánh mắt của Thế Vỹ xuất hiện tà ác, hần cười nửa miệng:

"Xin lỗi? Cô thấy tôi giờ trở nên giàu có rồi mới đến đây nói câu này và mong tôi sẽ cho cô quay về bên cạnh tôi sao?"

Hai tay Bạch Diệu sệt chặt lại, những ngón tay đâm vào da thịt, thật đau nhói. Thế Vỹ bỏ điện thoại vào túi áo khoác vest và đứng dậy:

"Câu xin lỗi và con người của cô chẳng đáng một đồng."

Nói xong hần vội quay lưng đi. Lúc này Bạch Diệu bỗng đứng dậy và hét lên:

"THẾ VỸ, anh có thể hận em. Nhưng anh không thể suốt đời không nhìn nhận cha mình được, dù sao hai người cũng là cha con ruột thịt."

Thế Vỹ quay qua nhìn và cười lạnh:

"Từ bốn năm trước ông đã không còn là cha tôi nữa rồi."

Không cho Bạch Diệu cơ hội nói thêm bất cứ điều gì nữa Thế Vỹ bước đi nhanh, rời khỏi.

Bạch Diệu bất lực ngã xuống ghế, nhớ lại nụ cười lạnh của Thế Vỹ dành cho mình lúc này thì cô ta không cảm nước mắt. Những giọt nước mắt hối hận đang lăn dài trên má, cô ta cũng chẳng biết mình đang hối hận điều gì. Là chính cô ta đã chọn con đường này, đã chọn phản bội Thế Vỹ để được làm quý bà giàu có như giờ mà.

"Cốc cốc."- Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên giữa không gian yên tĩnh.

Bạch Diệu ngược mặt lên nhìn thấy một người quen:

"Ân, anh vào đi."

Hoàng Ân nhìn và khẽ bước vào.

"Phụ nhân đừng như thế nữa." - Anh ấy đưa khăn tay đến trước mặt Bạch Diệu và nói khẽ.

Bạch Diệu nhận lấy khăn tay và lau khô nước mắt:

"Ở đây không có ai anh đừng gọi em là phụ nhân nữa, được không?"

Hoàng Ân khẽ nhún mày khó xử:

"Tôi không dám vô lễ."

Thật ra từ nhỏ tới lớn Hoàng Ân luôn theo sát Thế Vỹ để bảo vệ nên dù đi học hay bạn bè, anh ấy đều quen biết. Tất nhiên cả chuyện Bạch Diệu nữa, nói không ghét cô ta thì nói dối. Nhưng thân phận là kẻ dưới nên Hoàng Ân luôn nói nhỏ nhẹ.

"Ngay cả anh cũng ghét em sao Ân?" - Bạch Diệu lại bật khóc.

Hoàng Ân đứng nhìn và thở ra:

"Như cô đã biết đó, Trịnh gia có ơn với tôi."

Ánh mắt anh ấy dành cho cô gái đối diện đầy chán ghét:

"Cô lại khiến cho hai cha con họ thành kẻ thù, hỏi sao tôi có thể không chán ghét cô được đây?"

Bạch Diệu dùng tay bịt kín miệng mình lại, không tiếng khóc phát ra. Hoàng Ân đứng yên nhìn, thương hại thì có thương hại thiệt nhưng mà anh ấy không có cách tha thứ được.

Chỉ vì danh lợi mà chà đạp tình yêu của Thế Vỹ, làm cha con hần thành kẻ thù của nhau. Lỗi lầm của Bạch Diệu cô ta quá mức chịu đựng của người khác rồi, không cách nào tha thứ được.

"Tổng giám đốc kêu tôi chờ phụ nhân về. Mời." - Hoàng Ân mở cửa phòng và lạnh nhạt nói.

Bạch Diệu cố bình tĩnh lại và lau khô nước mắt, rồi rời đi nhanh.

...

Thế Vỹ đang ở phòng làm việc của mình đang coi tài liệu nhưng chẳng thể tâm trung nổi. Chỉ nghĩ đến chuyện bốn năm trước thì hần lại thấy nhói đau trong tim, hần không hiểu mình lại yêu người con gái ham giàu sang như Bạch Diệu.

Phải chăng hần có mắt như mù, nhìn không ra con người thật của a cô ta. Tập tài liệu trên tay Thế Vỹ bị quăng vào tường không chút thương tiếc.

An Linh ở ngoài nghe tiếng động lạ nên vội chạy vào xem thử, vừa mở cửa bước vào thì cô đã thấy tập tài liệu mà mình đưa vào đang nằm dưới đất. Cô cúi người xuống lượm tập tài liệu lên và hỏi:

"Tổng giám đốc, bộ tài liệu này có gì sai à?"

Thế Vỹ đang ngồi tựa vào ghế nhắm mắt, tay thì đang xoa xoa thái dương:

"Không có! Tôi muốn được yên tĩnh, cô ra ngoài đi."

Giọng nói hôm nay đầy mệt mỏi. An Linh hỏi:

"Anh không sao chứ?"

Thế Vỹ vẫn giữ tư thế lúc nãy, không chút phản ứng khác nào:

"Không?"

An Linh thấy vậy thì chỉ để tập tài liệu lên bàn, rồi quay lưng đi ra ngoài không nói gì nữa.

Bạch Diệu được Hoàng Ân chở về nhà, vừa bước vào tới phòng khách thì thấy có người đàn ông khoảng 70 mấy tuổi đang ngồi bộ ghế sofa sang trọng.

Đó chính là ông Trịnh, cha ruột của Thế Vỹ và là người chồng hơn 50 tuổi của Bạch Diệu. Ông là chủ một tập đoàn đá quý danh tiếng, tập đoàn đá quý Trịnh Quốc, những trang sức được thiết kế theo phong cách quyền quý.

"Trịnh Quốc, sao anh lại ngồi ở ngoài này? Anh đang không được khỏe mà." - Bạch Diệu bước đến và hỏi giọng quan tâm.

Ông Trịnh quay qua nhìn và cười nhẹ:

"Anh không sao, em đừng quá lo như thế. Anh đã bảo người làm nấu những món em thích rồi đấy."

Ông thật lòng yêu Bạch Diệu nên dù bị nói là trâu già gặm cỏ non cũng nhất định lấy cô ta làm vợ chính thức. Bạch Diệu nhẹ gật đầu:

"Vậy chúng ta vào ăn thôi."

Hai người dìu nhau vào bếp, ngồi vào chiếc bàn dài đầy thức ăn. Và đúng như ông Trịnh đã nói, toàn là những món mà Bạch Diệu thích ăn nhất. Nãy giờ Bạch Diệu cúi đầu ăn không nói câu nào, giống như đang có tâm sự.

"Diệu, em đã đi gặp nó rồi sao?" - Ông Trịnh bỗng lên tiếng hỏi.

Ông không phải không biết tình cảm của vợ và con trai mình năm xưa như thế nào, chỉ có một mình Thế Vỹ mới có thể khiến Bạch Diệu buồn bã như thế thôi. Bạch Diệu ngẩng mặt lên nhìn và khẽ gật đầu:

"Dạ đúng... Em định khuyên cậu ấy về nhà."

Ông Trịnh buông chén đũa xuống và thở dài:

"Nhưng kết quả là em bị nó đâm chọc, phải không?"

Bạch Diệu buồn bã gật đầu.

"Thôi bỏ đi, nó cứng đầu lắm không chịu nghe lời ai đâu." - Ông Trịnh nói giọng chán nản.

Tánh của con trai mình thế nào ông là người biết rõ nhất, người Thế Vỹ yêu thương nhất ngoài trừ mẹ hắn ra thì Bạch Diệu là người thứ hai. Vậy mà ông đã cướp mất Bạch Diệu thì sao hắn có thể không hận ông chứ? Bạch Diệu khẽ lắc đầu:

"Em tin có một ngày nào đó cậu ấy sẽ tha thứ cho chúng ta và sẽ trở về nhà mà."

Ông Trịnh cố mỉm cười và vỗ vỗ vào tay:

"Anh cũng mong như thế."

Dù ban đầu vì mực đức gì mà Bạch Diệu mới làm vợ của ông Trịnh chẳng nữa thì bốn năm qua ông đã hết lòng yêu thương cô ta như vậy nên giờ lòng cô ta cũng trao gửi cho ông thật rồi.

*****Hết chương 5*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cuộc sống anh mong muốn sao?

Buổi chiều gió nhẹ thổi qua, mang theo những chiếc lá vàng nhỏ giữa không trung. Một khung cảnh xinh đẹp, khiến những âu lo trong người bất chợt tan biến.

An Linh đang khoác trên người một áo đầm thoải mái với mái tóc dài đang bay bay trong gió.

"Chị An Linh." - Đang đứng chờ thì An Linh bất ngờ bị ai đó ôm chặt.

Khi nhìn lại mới biết đó là cô bé Gia Nghi, em gái của Gia Bảo.

"Gia Nghi, em đến rồi à?" - An Linh nờ nụ cười hiền.

Gia Nghi như đứa trẻ ôm đĩnh An Linh không chịu buông, nhỏ vừa cười vừa nói:

"Em nhớ chị lắm luôn đấy."

Gia Nghi đang nhõng nhẽo với chị dâu tương lai của mình thì lại bị một người nào đó đánh vào đầu một cái rồ đau và nói:

"Mày nhõng nhẽo vừa vừa thôi nha."

Vì đau quá nên Gia Nghi đành buông An Linh ra, dùng tay xoa xoa chỗ bị đánh vừa rồi, nhỏ quay qua hỏi:

"Anh hai đáng ghét lắm, có biết không? Em đang nhõng nhẽo với chị Linh mà, đâu phải nhõng nhẽo với anh hai đâu."

Gia Bảo đang khoác trên người mình một bộ đồ đơn giản, áo thun với quần jeans. Ngày thường không có đến công ty thì anh thích ăn mặc đơn giản như thế, chứ không giống một số người mỗi khi ra ngoài đều ăn mặc cao quý.

"Nhưng An Linh là người yêu của tao." - Gia Bảo bước đến khoác vai An Linh và vui vẻ nói.

Gia Nghi liếc nhìn anh trai của mình và nói:

"Hoá ra anh hai đang ghen với em đó à? Anh hai thật nhỏ nhen."

An Linh thở ra và nhẹ lắc đầu, anh em này sao trẻ con quá nhỉ, suốt ngày cứ chọc nhau. Nhưng cảnh tượng này lại khiến cô cảm thấy vui trong lòng lắm.

"Nếu anh em hai người còn cãi nhau thì tôi sẽ đi ăn một mình đó nha." - An Linh giả vờ giận nói.

Cách này đúng là có hiệu quả thật, vừa thấy An Linh quay lưng đi thì hai anh em nhà nào đó liền ngoan ngoãn lại.

"Bọn em không cãi nữa, không cãi nữa." - Gia Nghi níu tay An Linh và làm bộ mặt dễ thương.

"Thế mới ngoan chứ?" - An Linh xoa đầu Gia Nghi và mỉm cười.

Gia Bảo nhìn và nói:

"Chúng ta đi ăn nào."

Ba người họ cứ thế vui vẻ cùng đi ăn tối với nhau. Họ chọn một quán ngoài đường, vì không chỉ rẻ mà còn vừa ngon vừa thoải mái nữa.

"Em cảm ơn chị về món quà nhé." - Gia Nghi vừa cầm nhẹ dây chuyền bạc kim trên cổ mình lên vừa cười nói.

An Linh cười hiền:

"Chỉ cần em thích là chị thấy vui rồi."

Gia Bảo ngồi nhìn và mỉm cười hạnh phúc, cuộc sống bình dị mà đầy yêu thương này là thứ trước giờ anh và An Linh đã ao ước có được.

....

Một căn phòng ở khách sạn, có một cô gái với thân hình dốc lửa tên Thanh Tuyết, một người mẫu mới nổi, ả ta đang ngồi trên đùi một người đàn ông với vẻ lạnh lùng như băng tuyết, đó chính là Thế Vỹ chẳng phải ai xa lạ.

Những ngón tay xinh đẹp của Thanh Tuyết đang khẽ sờ sờ khuôn mặt đẹp trai như điểm viên Hàn Quốc của Thế Vỹ và nói:

"Tổng giám đốc Trịnh, xin anh hãy cho em làm người mẫu chính của bộ siêu tập lần này đi."

Thế Vỹ nhếch miếng cười xấu xa:

"Nếu đêm nay cô làm cho tôi hài lòng."

Thanh Tuyết đã quá hiểu rõ một khi bước vào thế giới xe buýt này phải đánh đổi tất cả mọi thứ, cả thân thể của chính mình. ả ta cố mỉm cười:

"Dạ được, đêm nay để em phục vụ tổng giám đốc Trịnh một cách thoải mái nha."

Thế Vỹ khinh bỉ cười, loại người vì danh lợi mà bán rẻ thân xác đúng là quá nhiều mà. Những ngón tay thon dài Thanh Tuyết cời từng cúc áo của Thế Vỹ và từ từ hôn hần, hôn từ khuôn mặt xuống. Cơ thể Thế Vỹ quá hoàn mỹ, không chỗ nào chê được.

"Đêm nay tôi sẽ cho cô biết cái giá của danh lợi là như thế nào." - Thế Vỹ bế Thanh Tuyết lên chiếc giường rộng lớn và đè lên người ả.

Những lời vừa nói ra khiến Thanh Tuyết cảm thấy sợ hãi, hần nói thế là sao? Là hần sẽ hành hạ thân thể của cô ta ư? Tên đàn ông này sẽ xấu xa như thế nào đây?

Thế Vỹ mạnh bạo cời hết đồ trên người Thanh Tuyết ra, vút hết xuống đất, hần nhếch miệng:

"Cô thật quyến rũ."

Thanh Tuyết nằm phía dưới cố cười:

"Tổng giám đốc Trịnh, anh đừng có ghẹo em nữa mà."

Thế Vỹ bắt đầu dùng tay sờ lên thân thể quyến rũ của Thanh Tuyết với ánh mắt đầy dục vọng.

Nhưng chính lúc này có người xông vào, khiến bầu không khí dục vọng phá vỡ. Người mới xông vào chính là Bạch Diệu, người yêu cũ của Thế Vỹ mà nay lại là vợ của cha hần.

"Cô là ai? Sao vào đây?" - Thanh Tuyết hoảng hốt lấy mền che người mình lại và hỏi.

Bạch Diệu không thèm trả lời ả, cứ nhìn chăm chăm vào Thế Vỹ:

"Anh đang làm gì vậy?"

Thế Vỹ ung dung nói:

"Đang ân ái, không thấy sao còn hỏi?"

Rồi hần nâng cầm Thanh Tuyết lên và hôn nhẹ. Bạch Diệu bước đến bộ ghế sofa đối diện với chiếc giường ngồi xuống và bình tĩnh nói:

"Người mẫu Thanh Tuyết, tôi cho cô 30 phút để rời khỏi đây. Nếu không thì đừng trách tôi gọi cho các nhà báo."

Thế Vỹ nghe vậy liền khề nhếch môi, cô ta điều tra hay đấy. Còn Thanh Tuyết thì trúng mắt và hỏi giọng tức giận:

"Thật ra cô là ai? Lấy quyền gì ra lệnh ở đây?"

Bạch Diệu đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng:

"Còn 27 phút."

Thanh Tuyết níu tay Thế Vỹ và nhõng nhẽo:

"Tổng giám đốc Trịnh, anh xem cô ta kia."

Thế Vỹ bước xuống giường và lạnh lùng nói:

"Nếu không muốn gặp rắc rối thì mau đi đi, cô ta nói là làm đấy."

Sắc mặt Thanh Tuyết tối đen như mực, dùng sức độ nhanh nhất mặc đồ và rời khỏi. Cửa phòng vừa đóng lại thì Bạch Diệu liền lên tiếng hỏi:

"Đây là cuộc sống mà anh mong muốn sao?"

Thế Vỹ vừa mặc lại áo vừa nói:

"Không liên quan đến cô."

Bạch Diệu bật dậy và lớn tiếng nói:

"Anh đừng có hành hạ bản thân mình như thế nữa."

"Hành hạ bản thân?" - Thế Vỹ lặp lại câu nói đó rồi cười lạnh.

"Bạch Diệu, cô nghĩ sao mà nói tôi đang hành hạ bản thân vậy hả? Tôi đây là đang tận hưởng thú vui nhất trên đời này đấy." - Hần nhìn thẳng Bạch Diệu và nói.

Bạch Diệu bước nhanh đến mặt Thế Vỹ, cô ta dùng ánh mắt tức giận nhìn hần:

"Trước đây loại người mà anh ghét nhất chính loại người xem tình cảm như trò chơi, bây giờ anh lại trở thành loại người này. Vậy không phải tự hành hạ bản thân thì là gì, anh nói đi."

Thế Vỹ vẫn giữ thái độ ung dung như cũ, hần làm như không nghe thấy gì. Nhưng thực chất mỗi câu mỗi chữ đều đâm sâu trái tim hần, đau nhói không ai hiểu được.

Trước đây ư? Hần không muốn nhớ lại nhất là những chuyện của lúc trước, vì luôn có Bạch Diệu. Mỗi khi nhớ đến thì trái tim hần đau nhói không ngừng.

"Thế Vỹ, em xin anh hãy quay trở về với con người thật của mình đi." - Bạch Diệu níu tay Thế Vỹ và nói.

Thật lòng cô ta mong lại được nhìn thấy Thế Vỹ của trước đây, một Thế Vỹ tốt bụng và ấm áp.

"ĐỦ RỒI." - Thế Vỹ bỗng quát lớn lên. Rồi nhanh ôm lấy eo Bạch Diệu và xoay người cô ta lại.

"Anh muốn làm gì?" - Bạch Diệu bị dè xuống giường hoảng hốt hỏi.

Thế Vỹ đang ỏ trên, mặt đối mặt. Hần nhìn và nói:

"Tôi muốn làm gì? Cô đoán thử xem."

Bạch Diệu ra sức vùng vẫy, muốn thoát ra:

"Tha em ra ngay."

Nhưng vô ỉt, Thế Vỹ đã giữ hai cô tay dưới giường rồi. Hần tức giận hỏi:

"Thật ra cô hôm nay đến đây làm gì? Không phải tôi đã nói không gặp lại cô nữa sao?"

Bạch Diệu đỏ mặt khi thấy ánh mắt giận dữ, giống như một con thù hung dữ vậy, trông thật đáng sợ.

"Em... đến muốn khuyên anh về nhà... cha anh đang bệnh..." - Bạch Diệu rung sợ nói.

Nghe xong Thế Vỹ càng tức giận, hần siết chặt tay Bạch Diệu hơn và nói:

"Là cô không biết nghe tiếng Việt hay không có lỗi tại vậy? TÔI ĐÃ NÓI ÔNG KHÔNG CÒN LÀ CHA NỮA RỒI MÀ."

Vừa nói vừa dùng sức siết chặt hai tay Bạch Diệu hơn, khiến cho cô ta đau đớn đến chảy nước mắt luôn.

"NHUNG HAI NGƯỜI LÀ CHA CON KHÔNG BAO GIỜ THAY ĐỔI ĐƯỢC." - Bạch Diệu cố chịu đau mà thét lớn lên.

Thế Vỹ nhìn và cười lạnh:

"Không bao giờ? Đúng lắm, quan hệ cha con không bao giờ thay đổi được. Nhưng nhờ có người tài giỏi như cô đã khiến nó thay đổi từ bốn năm trước rồi. Cô quên việc tốt mình làm rồi à?"

Bạch Diệu buồn bã quay mặt qua chỗ khác, là lỗi do cô ta. Thế Vỹ rời khỏi người Bạch Diệu và lượm chiếc túi xách hàng hiệu dưới đất, sau đó cầm tấm thẻ phòng ra. Chắc cô ta lấy trộm của mấy người dọn dẹp phòng rồi, hẳn đã quá hiểu cô ta rồi.

"Bạch Diệu, cô nghe rõ đây." - Thế Vỹ quay qua nhìn và nói tiếp:

"Đừng bao giờ để tôi nhìn thấy mặt cô nữa, nếu không thì tôi sẽ không ngại loạn luân mà làm thịt cô đâu."

Hắn quăng túi xách trên tay mình vào người Bạch Diệu thật mạnh:

"Giờ thì mau cút khỏi mắt tôi."

Bạch Diệu có thể nhìn thấy được trong mắt hắn một loại dứt khoát, nói được thì sẽ làm được. Cô ta sợ hãi, nhanh rời khỏi.

*****Hết chương 6*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bốn năm qua

An Linh làm việc ở tập đoàn thiết kế C.A vẫn tốt, có thể học hỏi nhiều thứ. Thế Vỹ vẫn như cũ, vẫn lạnh lùng và ngang ngược. Nhưng công việc thì quả thật hắn rất tài giỏi, mới đây chuẩn bị ra mắt một siêu tập mới rồi.

Hôm nay An Linh vừa lấy bản vẽ quay về thì đã thấy người mẫu Thanh Tuyết tự tuý vào phòng làm việc của Thế Vỹ, như nhà bếp của mình.

"Người mẫu Thanh Tuyết, cô đang làm gì thế?" - An Linh nhỏ nhẹ hỏi.

Thanh Tuyết ung dung ngồi xuống ghế sofa nói:

"Tôi chờ tổng giám đốc Trịnh."

An Linh cố cười nhẹ:

"Thế mời cô qua phòng bên kia chờ nhé. Tổng giám đốc không thích người khác tùy ý vào phòng làm việc riêng của anh ấy đâu ạ."

Thanh Tuyết khoanh tay lại và đưa ánh mắt khinh thường nhìn An Linh:

"Không, tôi thích ngồi chờ ở đây."

An Linh khẽ nhú mày và nói:

"Xin cô đừng làm khó tôi mà."

Thanh Tuyết vẫn ngồi ở đó không chịu rời khỏi:

"Cô chỉ là một thư ký nhỏ bé có quyền gì lên tiếng ở đây? Mau pha trà cho tôi đi."

An Linh nắm chặt tập bản vẽ hơn và khẽ cười:

"Vậy người mẫu như Thanh Tuyết cô đây là gì? Chẳng phải cũng đến đây cầu xin người ta cho mình là người mẫu chính thôi sao?"

"Cô chán sống rồi à, dám ăn nói với tôi như thế." - Thanh Tuyết tức giận đứng dậy quát lên.

Rồi ả định gơ tay tát An Linh nhưng chưa đụng đến cô thì tay ả bị giữ chặt lại. Nhìn lại mới biết, đó là Thế Vỹ.

"Tổng giám đốc Trịnh." - Vừa thấy hắn thì Thanh Tuyết vội thu tay về.

"Cô tính làm gì với thư ký của tôi vậy?" - Thế Vỹ dùng ánh mắt nhìn Thanh Tuyết và hỏi.

Thanh Tuyết giả bộ đáng thương, ả chỉ vào An Linh và nói:

"Là cô ta bắt nạt em kia tổng giám đốc Trịnh, anh làm chủ đi."

An Linh liếc nhìn Thanh Tuyết, nếu à không quá đáng trước thì sao cô có thể mất bình tĩnh được chứ? Giờ còn đổ hết lỗi cho cô nữa, đúng ghét thật mà.

Thế Vỹ thán nhiên ngồi xuống, như không có chuyện gì. Thanh Tuyết vẫn không bỏ qua, à ngồi xuống bên cạnh và lắc lắc tay Thế Vỹ:

"Có người bắt nạt em, mà anh im ru như thế là sao?"

Thế Vỹ cười lạnh:

"Nếu cô không xem thường người ta thì đâu có bị xem thường lại."

Thanh Tuyết và An Linh thoáng ngạc nhiên, không lẽ hẳn đứng bên ngoài này giờ sao?

"Cô đến đây làm gì?" - Thế Vỹ lạnh nhạt hỏi.

Thanh Tuyết cố cười:

"Em đến đây để bàn chuyện bữa chúng ta chưa bàn xong đấy mà."

Thế Vỹ nhẹ lắc đầu:

"Không cần bàn nữa, cô không hợp với thiết kế của tôi."

Nghe xong Thanh Tuyết dơ người ra, bữa hẳn còn khen thân thể của à quyền rũ nữa mà. Tại sao bây giờ lại lạnh nhạt thế?

"Nếu không còn gì nữa thì mời cô về, tôi rất bận." - Thế Vỹ đứng dậy và vừa đi đến bàn làm việc của mình vừa nói.

Sắc mặt của Thanh Tuyết tối đen, à tức giận liếc nhìn An Linh rồi nhanh rời khỏi. An Linh đứng nhìn và vén tóc của mình lại, cô thật chưa từng gặp người khó ưa như vậy hết. Thế Vỹ ngồi ở bàn làm việc của mình nhìn và hỏi:

"Phuong An Linh, cô dám ăn nói thất lễ với khách của tôi như thế hả?"

An Linh thờ dãi, nữa rồi hẳn lại kiểm chuyện với cô nữa rồi. Thế Vỹ lại lên tiếng nói:

"Cô nên nhớ rằng cô là thư ký phải ăn nói với mọi người đàng hoàng chứ?"

An Linh bước thẳng đến trước bàn làm việc của Thế Vỹ và nhỏ nhẹ nói:

"Xin lỗi, tôi học thiết kế chứ không học làm thư ký."

Cô đặt nhẹ tập bản vẽ lên bàn, rồi quay lưng rời khỏi. Thế Vỹ nhìn theo và nhếch miệng cười, cô gái nhỏ này thật khác những cô gái trước giờ hẳn từng gặp.

...

Gia Bảo đang đi xuống tính mua ly cà phê, uống cho tỉnh táo. Nhưng đúng lúc gặp An Linh cũng đang đi xuống.

"An Linh, em sao thế?" - Gia Bảo thấy cô cứ cúi đầu mà đi nên đã lên tiếng hỏi.

Nghe giọng trầm ấm ấy An Linh liền ngược mặt lên và buột miệng gọi khẽ:

"Gia Bảo."

Rồi cô vui mừng chạy đến bên người yêu của mình, trước đây những lúc cô không được vui thì anh cũng giống bây giờ, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô. Gia Bảo nhìn và hỏi:

"Em đang không vui sao?"

An Linh nhẹ gật đầu:

"Có người xem thường em..."

Nghe vậy Gia Bảo nhú mày lại:

"Chúng ta qua quán cà phê kia đi, rồi nói chuyện."

Rồi anh ôm vai cô bước đi. Sau khi gọi đồ uống xong thì An Linh buồn bã nói:

"Lúc này người mẫu Thanh Tuyết đến gặp tổng giám đốc của em, cô ta vào phòng giám đốc như nhà bếp của mình vậy đó anh. Em nhỏ nhẹ mời cô ta qua phòng khác chờ, khi tổng giám đốc xong việc thì em sẽ báo lại. Nhưng cô ta không chịu đi, còn mắng em nữa chứ?"

Gia Bảo này giờ vẫn im lặng ngồi nghe cô kể.

"Thôi em đừng giận nữa, em ở trong lòng anh là tài giỏi nhất." - Anh nhẹ nhàng an ủi.

An Linh nhìn và khẽ cười, anh vẫn như lúc còn đi học. Anh không giống người ta tức giận đi tính sổ với kẻ bắt nạt cô, mà chỉ im lặng nghe cô kể những âm ức trong lòng và nhẹ nhàng an ủi cô mà thôi.

"Anh vẫn giống lúc xưa nhỉ?" - An Linh chóng cảm và cười nói.

Gia Bảo dứt miếng bánh ngọt vào miệng An Linh và mỉm cười:

"Em không thích anh như thế sao?"

An Linh cười tươi:

"Sao lại không chứ, em yêu anh cũng bởi vì anh luôn nhẹ nhàng như thế này mà."

Nhìn Gia Bảo và An Linh vừa nói vừa cười, trông anh và cô thật hạnh phúc.

...

"Cốc cốc." - Tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

Thế Vỹ vừa làm việc vừa nói:

"Mời vào."

Hoàng Ân mở cửa bước vào với tập hồ sơ trên tay và nói:

"Hồ sơ này cần ký gấp á tổng giám đốc."

Thế Vỹ nhận lấy tập hồ sơ từ tay Hoàng Ân, xem xét kĩ rồi ký tên vào.

Hoàng Ân đứng ra sau khi nhận lại tập hồ sơ đã được ký thì phải ra ngoài làm việc ngay nhưng không hiểu tại sao anh ấy vẫn đứng yên một chỗ, hình như đang muốn nói chuyện gì đó.

"Sao thế? Có chuyện gì à?" - Thế Vỹ ngược mặt lên nhìn và hỏi.

Hoàng Ân thấy vậy thì liền trả lời:

"Ông chủ đang bệnh nặng... tổng giám đốc thật không muốn về nhà sao?"

Nghe xong Thế Vỹ liền tức giận quăng mạnh cây bút trên tay mình xuống bàn. Hắn lén tiếng nói:

"Hoàng Ân, bữa nay anh bị mất trí nhớ rồi hả? Người khác có thể không biết nhưng anh biết rõ tất cả, anh đã nhìn thấy cuộc sống bốn năm qua của tôi như thế nào rồi mà."

Hoàng Ân cúi người xuống, không dám nhìn ánh mắt đối diện mình. Hắn nói không hề sai, anh ấy là người duy nhất nhìn thấy cuộc sống của hắn bốn năm qua. Suốt bốn năm qua sáng hắn ra sức làm việc không ngừng nghỉ, tối lại ra sức uống rượu cho say.

Thế Vỹ hẳn không cho phép bản thân mình có thời gian rảnh, vì khi không làm gì thì hắn sẽ nhớ đến sự phản bội của chính cha mình với người con gái mình thương yêu nhất...

*****Hết chương 7*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Vì cô nghèo hèn

Trưa hôm nay Gia Bảo có việc đi ra ngoài, sau khi xong việc thì đã 12 giờ mấy rồi anh thấy thế nên sẵn đến trường học rước cô em gái Gia Nghi của mình rồi cùng về nhà ăn cơm luôn. Nhưng về nhà thì lại thấy bà Lý đang ngồi nói chuyện với một cô gái nào đó ở phòng khách.

Cô gái ấy - Tú Phương 22 tuổi, là con của người bạn thân vợ bà Lý, cô không có điểm gì nổi bật. Nhưng tuy nhiên cô ấy lại vừa ngoan hiền vừa rất chân thành. Và cô ấy cũng là con dâu mà bà Lý thấy thích nhất.

"Là chị Tú Phương kia anh hai." - Sau khi nhìn rõ mặt cô gái đang trong nhà mình thì Gia Nghi vui vẻ nói và kéo tay Gia Bảo chạy vào.

Bà Lý nghe tiếng của con gái mình thì liền ngược mặt nhìn.

"Tụi nó về rồi kia Phương." - Bà đứng lên và vui vẻ nói.

Cô gái tên Tú Phương nhẹ nhàng đứng lên. Cũng vừa lúc đó Gia Nghi kéo tay Gia Bảo vào tới, anh và cô ấy đã ngây người ra nhìn nhau một lúc.

Thật ra lúc nhỏ họ đã là bạn, Gia Bảo cũng rất quý mến Tú Phương. Nhưng vào 5 năm trước nhà cô ấy lại bỗng đi dân qua Mỹ, tới giờ họ mới gặp lại nhau.

"Tú Phương, em về khi nào thế?" - Gia Bảo vui mừng bước tới ôm nhẹ lấy Tú Phương, rồi buông ra và hỏi.

"Em về hôm qua, cũng vì giải quyết công việc giúp cha em thôi." - Tú Phương cười nhẹ, rồi quay sang nhìn Gia Nghi và hỏi:

"Nghi, em vẫn khỏe chứ?"

Gia Nghi nhẹ gật đầu và cười nói:

"Dạ em vẫn khỏe ạ."

Gia Bảo nhìn và nói:

"Phương, lát nữa em ở lại ăn cơm với gia đình anh nhé?"

Tú Phuong tỉnh ngịch nháy mắt:

"Tất nhiên rồi. Em sẽ không khách sáo với anh đâu."

Nhìn thấy Gia Bảo và Tú Phuong cười nói với nhau như thế thì trong lòng bà Lý vui dữ lắm, bà thấy hai người họ thật đẹp đôi. Nhà Tú Phuong là tập đoàn mua bán nhà đất, còn bên đây là tập đoàn kiến trúc sự nổi tiếng. Nếu tác hợp với nhau thì chẳng che được vào đâu, một hôn sự tuyệt vời.

Nhờ có cô gái tên Tú Phuong ấy mà buổi com nhà họ Lý hôm nay đặc biệt đông vui hơn, hai anh em Gia Bảo với cô ấy nói chuyện không ngừng. Họ vốn là bạn nên có nhiều chuyện để nói, họ kể cho nhau nghe về cuộc sống hiện tại của mình như thế nào.

Sau khi ăn com xong thì Tú Phuong xin phép về, vì còn bận công việc. Với lí do này không ai dám giữ lại, để cô ấy vui về về. Gia Nghi vừa ăn trái cây vừa nói:

"Chị Phuong vẫn dễ thương như xưa ha anh hai."

Gia Bảo vui vẻ gật đầu:

"Ừ đúng vậy thật, cô ấy vẫn không thay đổi gì."

Bà Lý đang ngồi gọt trái cây đối diện với hai anh em, bà nói khẽ:

"Nếu như con bé về làm dâu nhà này thì tốt quá rồi."

Nghe vậy Gia Nghi tưởng mẹ đang nói đùa nên vẫn vui vẻ nói:

"Sao được mẹ? Anh hai đã có chị An Linh rồi mà."

Bà Lý khó chịu nói:

"Mẹ sẽ không chấp nhận con bé An Linh nghèo khổ về nhà này làm dâu đâu."

Nghe xong thì hai anh em đều giật mình.

"Nhưng tại sao?" - Gia Bảo vội lên tiếng hỏi.

Bà Lý vẫn ung dung nói:

"Tại nhà nó quá nghèo, không xứng với nhà mình."

Nghe mẹ mình nói về An Linh như vậy thì trong lòng Gia Bảo thật sự khó chịu, anh không hiểu tại sao mẹ mình lại có suy nghĩ đó. Tình yêu có gì gọi là xứng hay không chứ, chỉ có yêu hay không thôi.

"Công ty còn chút việc, con đi đây." - Gia Bảo buồn bã nói, rồi vội quay lưng đi.

Gia Nghi lo lắng nhìn theo, chắc giờ anh buồn lắm.

...

Gia Bảo lái xe đến thẳng đến công, rồi dừng lại trước cửa và bấm một hàng số.

"An Linh, em xuống đây chút được không? Anh đang ở dưới lầu."

"Anh sao thế Gia Bảo?"

"Anh chỉ muốn gặp em thôi."

"Được, em xuống ngay."

Cúp máy, đôi lông mày xinh đẹp của An Linh khẽ nhíu lại. Cô nghe giọng Gia Bảo sao lại lạ vậy, giọng anh buồn buồn.

Lúc cô sắp quay lưng đi thì Thế Vỹ từ phòng bước ra:

"Thư ký Phuong, cô định đi đâu vậy?"

An Linh vơ tay vén gọn mái tóc dài của mình và nói:

"Tôi có việc riêng phải xuống lầu chút."

Vừa dứt lời không để Thế Vỹ kịp lên tiếng ngăn cản thì cô đã nhanh chạy đi rồi. Thế Vỹ lăm lăm trong miệng:

"Rốt cuộc có việc gì mà cô ta dám bỏ mặt mình đi như vậy chứ?"

Vì tò mò nên hẳn đã đi theo, muốn coi thử An Linh đi đâu. Nhờ có lang máy ngay nên An Linh xuống dưới lầu rất nhanh. Vừa ra tới cửa thì cô đã thấy Gia Bảo đang đứng bên xe hơi, ánh mắt anh hôm nay trông thật buồn.

"Gia Bảo, có chuyện gì vậy?" - An Linh khẽ bước tới và lo lắng hỏi.

"An Linh..." - Vừa nhìn thấy người con gái mình mong chờ đã xuất hiện thì Gia Bảo liền lao tới ôm lấy cô thật chặt, như sợ cô sẽ bay mất vậy.

An Linh hơi ngạc nhiên trước hành động này của anh, cô có thể nhận được anh đang rất buồn.

"Thật ra có chuyện gì vậy Gia Bảo? Anh nói cho em biết đi." - An Linh vỗ nhẹ lưng anh và hỏi khẽ.

Gia Bảo cứ im lặng ôm chặt lấy cô, anh biết nói sao đây. Nói với cô rằng, mẹ anh chê cô nghèo, không cho anh lấy cô, bắt anh phải lấy người con gái sao? Không, anh không muốn. Nhưng... anh quá hiểu mẹ mình, trước nay bà nói một là một, không cách nào khiến bà thay đổi được.

Thế Vỹ nãy giờ đứng sau cánh cửa đã nhìn thấy tất cả, hẳn tự hỏi, tại sao khi nhìn người con trai khác ôm lấy An Linh thì lòng hẳn lại thấy khó chịu. Giờ lòng hẳn thật sự rất khó chịu, hẳn không muốn người con trai khác đụng đến cô.

Nhưng Thế Vỹ hẳn đang bị gì vậy, chẳng lẽ hẳn đã có tình cảm với cô gái vừa đậu hậu vừa cứng đầu như An Linh rồi ư?

Gia Bảo từ từ buông An Linh ra và nói khẽ:

"Em hãy hứa với anh sau này dù có bất cứ chuyện gì thì em cũng không được buông bỏ tình cảm của chúng ta, em hãy hứa đi."

An Linh mặc dù không hiểu có chuyện gì đang xảy ra nhưng thấy anh hơi xúc động nên cô nhẹ gật đầu:

"Em hứa, em hứa với anh mà."

Gia Bảo lúc này mới bình tĩnh lại được một chút, anh dùng bàn tay ấm áp của mình vuốt ve mặt An Linh và nói khẽ:

"Anh yêu em, An Linh à."

Rồi anh đặt nhẹ lên trán cô là một nụ hôn. Những hành động của anh nãy giờ khiến cho An Linh cảm thấy bất an trong lòng, cô thật sự muốn biết đã có chuyện gì. Nhưng thấy anh có vẻ không muốn nói ra nên cô đành thôi.

"Gia Bảo, anh hãy tin em dù như thế nào em cũng không rời bỏ anh đâu." - An Linh nói rồi khẽ hôn lên môi anh, như một cách trấn an.

"Thư ký Phương, việc riêng của cô là ôm hôn trai đây sao?" - Thế Vỹ bước thẳng tới và dùng giọng lạnh lùng hỏi.

Gia Bảo và An Linh khẽ giật mình quay qua nhìn.

"Có phải anh quá nhiều chuyện rồi không tổng giám đốc?" - An Linh khó chịu hỏi lại.

Thế Vỹ đang bỏ hai tay vào túi quần và nói:

"Trong giờ làm mà cô dám bỏ ra đây thì tôi có quyền nói."

Gia Bảo lúc này khẽ cười:

"Tổng giám đốc Trịnh, sẵn phiền anh coi lại giờ là mấy giờ rồi. Giờ đang là giờ nghỉ trưa, tất nhiên An Linh có thể làm gì mình muốn."

Thế Vỹ liếc nhìn Gia Bảo và nhếch môi cười:

"Hoá ra là kiến trúc sư Lý Gia Bảo, con trai của gia đình họ Lý danh tiếng."

An Linh khoác tay Gia Bảo và cười tự tin:

"Và anh ấy là người yêu của tôi."

Sắc mặt của Thế Vỹ không hề thay đổi, vẫn là khuôn mặt khinh thường người khác ấy.

"Lát hết giờ nghỉ trưa, vào phòng tôi ngay." - Ra lệnh xong thì hẳn quay lưng bỏ đi.

An Linh liếc mắt nhìn:

"Anh ta đúng là đồ đáng ghét."

Gia Bảo nhẹ nhàng khoác vai cô và nói:

"Em làm việc với anh ta nhớ cẩn thận nhé."

An Linh nhẹ gật đầu:

"Em biết rồi, mà thôi mình đi ăn đi."

...

- 10 giờ sáng hôm sau.

An Linh đang giải quyết công việc mà Thế Vỹ đã giao cho thì có một cuộc gọi từ tiếp tân, họ nói có bà Lý muốn gặp cô, đang ngồi chờ ở dưới lầu. Bà Lý, là ai vậy ta. Dù không nghĩ ra là ai gặp mình nhưng An Linh vẫn vội chạy xuống, trước nay cô chẳng thích để người khác chờ mình lâu.

Trên bộ ghế sofa dài được đặt một góc, để người ta ngồi chờ khi muốn gặp ai ở trên lầu mà không có hẹn trước. Có một người phụ nữ ăn bận cao sang, mái tóc được búi cao, vừa nhìn đã biết đó là một phụ nhân nhà giàu có rồi.

An Linh vừa thấy người muốn gặp mình thì liền hoảng hốt, vì cô nhận ra đó chính là mẹ của Gia Bảo. Cô lo lắng chỉnh sửa quần áo và tóc tai lại đàng hoàng, rồi dám bước đến với một nụ cười vui trên môi:

"Con chào bác gái ạ."

Bà Lý tỏ ra lạnh nhạt:

"Cô ngồi xuống đi."

An Linh nhẹ nhàng rót hai ly trà, rồi ngồi xuống đối diện với bà Lý và hỏi khẽ:

"Hôm nay bác đến đây tìm con, không biết vì chuyện gì ạ?"

Bà Lý chẳng thích dòng so nên đã nói thẳng:

"Hôm nay tôi đến gặp cô để yêu cầu cô hãy rời xa Gia Bảo."

An Linh nghe mà như sét đánh ngang tai, cô có nghe làm không?

Vừa lúc đó Thế Vỹ tình cờ đi ngang qua, nghe được những lời đó của bà Lý thì liền đứng lại.

"Nhưng tại sao ạ?" - An Linh hỏi khẽ.

Cô thật sự muốn biết lí do là gì, tại sao kêu cô hãy rời xa người mình yêu chứ? Bà Lý cứ thản nhiên cười nói:

"Tại sao ư? Tại nhà cô nghèo hèn, không xứng với nhà tôi."

An Linh lúc này mới hiểu ra sự bất thường của Gia Bảo hôm qua là vì sao, hoá ra vì mẹ anh ngăn cản tình yêu này.

Thế Vỹ đang trốn một góc tường, hẳn chính là muốn xem An Linh sẽ phản ứng như thế nào. Vẫn cứng đầu không chịu rời xa người mình yêu hay là dễ dàng từ bỏ.

An Linh nắm chặt hai tay mình lại với nhau cố bình tĩnh, cô khẽ lắc đầu:

"Xin lỗi bác nhưng con không làm được, vì con đã hứa với Gia Bảo rồi dù như thế nào cũng không bao giờ buông tay tình yêu này."

Bà Lý cầm ly trà lên uống:

"Cái gì mà không buông tay tình yêu này, là không buông bỏ tiền nhà tôi thì đúng hơn. Phương An Linh, cô nói đi rồi cuộc cô muốn bao nhiêu tiền mới chịu rời xa Gia Bảo?"

Đúng là những người giàu có đều giống nhau, cứ nghĩ dùng tiền là mua được tất cả.

An Linh nghe xong thấy thật buồn cười, cô mà yêu Gia Bảo vì tiền sao? Cô khẽ cười, một nụ cười thật buồn.

"Dù con muốn bao nhiêu thì bác cũng đồng ý thật sao?" - An Linh hỏi.

Nghe vậy bà Lý vội vui mừng, cứ tưởng cô đã đồng ý:

"Tất nhiên, cô cứ ra một cái giá đi."

An Linh vẫn giữ nụ cười trên môi:

"Con muốn hết tất cả tài sản nhà bác, có được không?"

Bà Lý nổi giận đập bàn và đứng dậy:

"PHƯƠNG AN LINH, CÔ THAM LAM QUÁ ĐÁY."

An Linh dùng tay vén mái tóc dài qua dưới tai và đứng lên nói:

"Tham lam? Gia Bảo với bác đáng bao nhiêu? Còn với con thì anh ấy là vô giá. Thế nên tất cả tài sản của nhà bác cũng không bằng anh ấy."

Bà Lý bị làm tức giận đến mức đỏ mặt.

"Hừ, thứ đồ nghèo hèn như cô thì sớm muộn gì Gia Bảo cũng chán thôi." - Vừa nói xong bà liền quay lưng đi.

An Linh ngã xuống ghế, nước mắt cô bắt đầu tuôn rơi. Thật ra cô đã làm gì sai chứ? Sao lại cứ bị người ta xem thường như vậy?

Lúc này Thế Vỹ bước đến và nói:

"Khóc thì làm được gì?"

Vừa nghe giọng hẳn thì An Linh vội lau khô nước mắt:

"Anh nghe lén cuộc nói chuyện của người khác, mất lịch sự quá đó."

Thế Vỹ nhếch miệng cười:

"Cô không muốn bị người ta xem thường nữa thì cô bắt buộc phải tỏa sáng, nổi tiếng nhất."

An Linh cúi đầu xuống thật thấp:

"Cách nào đây?"

Thế Vỹ cúi người xuống thì thầm bên tai người con gái:

"Chỉ cần cô chịu ngủ với tôi một đêm, tôi sẽ khiến cô nổi tiếng nhất trong thế giới thiết kế thời trang này."

Nghe xong thì An Linh liền đứng dậy và sẵn tay cầm lấy ly trà tạt thẳng vào mặt Thế Vỹ:

"Vô sĩ."

Rồi cô quay lưng bỏ đi. Thế Vỹ vẫn đứng yên ở đó, hần nhếch miệng cười.

*****Hết chương 8*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Quyết định

Từ ngày bà Lý lên tiếng ngăn cản tình yêu của Gia Bảo với An Linh thì trong lòng cả hai đều rất buồn. An Linh không hề nói cho Gia Bảo biết chuyện bà Lý đã tìm cô bắt ép phải rời xa anh, vì cô không muốn mẹ con anh cãi nhau làm mất tình cảm. Cô cứ giả vờ không việc gì xảy ra, vui vẻ bên cạnh anh mỗi ngày.

Ở tập đoàn thiết kế thời trang C.A, ba tháng làm thư ký của tổng giám đốc đã đến ngày kết thúc. Thế nên An Linh đã được chuyển qua phòng thiết kế làm, tất nhiên là cô rất vui mừng. Vừa được làm công việc mà mình yêu thích vừa khỏi thấy khuôn mặt đáng ghét của Thế Vỹ mỗi phút, đúng là một việc vui nhất từ bữa giờ mà.

Thế Vỹ đang làm việc ở trong phòng mình, bỗng thấy khát nước nên với tay bấm vào điện thoại bàn và nói:

"Thư ký Phương, mang cho tôi tách cà phê đen nóng."

Khoảng 30 phút sau một tách cà phê nóng thơm ngon được nhẹ đặt xuống bàn:

"Mời tổng giám đốc ạ."

Nghe giọng không phải của An Linh thì Thế Vỹ liền rời mắt khỏi công việc của mình ngẩng đầu lên nhìn, mới biết người đang đứng trước mặt hắn chính là Hoàng Ân, thợ lý đặc biệt của hắn từ trước giờ.

"Phương An Linh đâu?"

Thế Vỹ luôn thích gọi cả họ tên của người khác như vậy đấy, làm như hắn đang đóng phim ngôn tình không bằng.

Hoàng Ân nghe hỏi vậy dù hơi ngạc nhiên nhưng vẫn nhẹ đáp:

"Dạ An Linh hôm nay đã chuyển qua phòng thiết kế rồi ạ."

Thế Vỹ lạnh lùng gật đầu:

"Được rồi, anh ra ngoài làm việc đi."

Hoàng Ân vẫn như cũ, tôn kính cúi đầu chào hắn một cái mới quay lưng đi.

Cánh cửa vừa đóng lại thì Thế Vỹ lập tức ngã ra sau ghế với vẻ mặt chán nản, hắn bị làm sao thế đây? Tại sao tự nhiên muốn gặp An Linh, muốn nhìn thấy khuôn mặt tức giận của cô khi bị hắn làm khó.

Thế Vỹ hắn đã bao lâu rồi không có cảm giác này, cảm giác nhớ nhung một người con gái.

Hoàng Ân ngồi xuống bàn làm việc của mình, trong lòng anh ấy không thôi tò mò. Anh ấy đã đi theo Thế Vỹ từ nhỏ rồi nhưng chưa bao giờ thấy ánh mắt hắn hững hờ như lúc này, khi nghe nói An Linh đã quyền qua phòng thiết kế. Chẳng lẽ... Thế Vỹ hắn đã yêu An Linh thật rồi sao?

Nghĩ đến đó đôi lông mày thanh tú của Hoàng Ân khẽ nhíu lại, vì anh ấy biết cô đã có người yêu rồi. Nhưng với tính của Thế Vỹ, một khi đã thích thứ thì phải có bằng được, mỗi cách...

...

Vào một buổi trưa, An Linh xuống lầu đi ăn cơm. Nhưng tình cờ bắt gặp Gia Bảo đang cười nói vui vẻ với một cô gái ở trong quán cà phê, trông hai người rất thân thiết với nhau. An Linh cẩn thận quan sát cô gái đang ngồi nói chuyện với Gia Bảo, người yêu của mình.

Cô gái ấy có khuôn mặt ưa nhìn và một mái tóc ngắn tới vai. Trên người cô ấy đều là hàng hiệu đắt giá, trông có vẻ là một tiểu thư gia đình giàu có.

Tú Phương vô tình quay qua thì liền nhìn thấy An Linh đang ở ngoài cửa nhìn mình, cô ấy cười nói:

"Gia Bảo, người yêu của anh kia kia."

Nghe vậy Gia Bảo vội quay qua với nụ cười tươi:

"An Linh, em đây rồi."

Anh vui vẻ bước đến nắm tay An Linh một cách tự nhiên. Điều đó khiến cho cô không thể nghi ngờ anh đang phản bội mình được nữa. Cả hai tay trong tay bước đến bàn Tú Phương đang ngồi.

"An Linh, đây là bạn lúc nhỏ của anh, Tú Phương." - Sau khi ngồi xuống thì Gia Bảo lên tiếng giới thiệu.

Tú Phương cười nhẹ:

"Chào Linh nha, Linh ở ngoài xinh đẹp hơn trong hình đấy."

An Linh nhìn Gia Bảo và cười nói:

"Anh đang nói xấu em, phải không?"

Gia Bảo vội lắc đầu:

"Ai mà dám chứ?"

An Linh nhìn anh một cái, quay sang nhìn Tú Phương và cười nói:

"Tú Phương? Cái tên thật đẹp."

Tú Phương được khen rất vui:

"Thật không? Mình cũng thấy tên của Linh rất hay đấy."

...

Cuộc sống cứ thế trôi qua mỗi ngày, đã tưởng rằng mình cứ bình yên như thế mãi mãi. Nhưng không, sự im lặng để bắt đầu sóng gió lớn. An Linh vẫn vui vẻ với công việc thiết kế của mình, vẫn hạnh phúc bên cạnh Gia Bảo.

Nhưng cô lại chẳng ngờ được, trời cao rất thích trêu chọc người.

Một hôm Hết giờ làm An Linh đi về nhà, khi vừa bước vào nhà thì lại thấy mẹ thân thương của mình bị người khác xô ngã. Người đã ra tay đó lại không phải là ai xa lạ, mà chính là mẹ của Gia Bảo, bà Lý.

"MẸ." - An Linh hoảng hốt chạy vào đỡ bà Phương dậy:

"Mẹ, mẹ có sao không?"

Bà Phương nhẹ lắc đầu:

"Không, mẹ không sao?"

An Linh quay sang nhìn bà Lý và hỏi:

"Tại sao bác gái lại xô mẹ con như vậy chứ?"

Bà Lý dùng ánh mắt khinh người nhìn hai mẹ con của An Linh và nói:

"Đúng là hai mẹ con của cô rất giống nhau, nghèo hèn mà già vờ thanh cao. Tốt với Gia Bảo không phải vì tiền mà thật lòng với nó ư? Vậy căn nhà này là ai mua?"

An Linh đã hiểu ra mọi chuyện là như thế nào rồi, lại muốn cô rời xa Gia Bảo nên bà Lý đến tìm chuyện với mẹ cô.

"Anh Bảo mua căn nhà này, con không hề biết." - An Linh oan ức nói.

Cô không hề nói dối, Gia Bảo đã mua căn nhà này và cho mẹ cô ở lúc nào cô thật sự không hề hay biết, cho đến khi đi du học về thì cô mới biết thôi. Cô đã muốn trả lại nhà cho Gia Bảo nhưng anh không chịu và nhìn thấy mẹ mình buồn bán ở đây rất tốt nên cô đành chấp nhận.

Bà Lý ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh và cười nửa miệng:

"Phương An Linh, cô thật biết già vờ đấy. Haizz cũng đúng thôi nhà nghèo còn mất cha từ nhỏ, chỉ biết già vờ đáng thương yếu đuối cho người thương hại, kiếm cơm ăn qua ngày."

Hình như bà Lý cảm thấy lời của mình chưa nặng hay sao, mà nói tiếp:

"Cha mẹ vô dụng không có tiền thì đừng có sinh con ra, để nó đi hại người khác."

Bà Phương nhìn người phụ nữ giàu sang đang trước mặt mình, bà thật không ngờ người giàu sang như bà Lý lại có thể nói ra những lời sỉ nhục người khác như thế này. Phải chăng những người giàu có, đôi mắt của họ đều chạy lên trán nằm hết rồi?

"Bác không có quyền sỉ nhục cha mẹ con như thế." - Ánh mắt An Linh lúc này đầy tức giận.

Bà Phương níu tay cô lại:

"An Linh, bình tĩnh đi con."

An Linh quay qua nhìn mẹ mình, cô biết trước nay bà luôn hiền từ, không muốn gây sự với người khác. Bà Lý bỗng cười lớn lên:

"Tôi không có quyền? Cô ra ngoài xã hội lâu rồi, sao còn ngây thơ vậy? Ở xã hội này người nào có tiền thì có quyền."

An Linh nhìn bà Lý và lạnh lùng nói:

"Mời bác về cho, nếu không thì con sẽ gọi Gia Bảo đến đấy."

Cô lấy điện thoại từ túi xách ra và nói thêm:

"Chắc bác gái đây không muốn con trai mình nhìn thấy khuôn mặt khinh thường, nghe những lời sỉ nhục người khác này chứ?"

Đúng là bà Lý không muốn Gia Bảo biết mấy chuyện này, nếu biết được thì chắc chắn anh sẽ không nhìn nhận bà là mẹ nữa.

"Nghe kì đây, ngày nào cô chưa rời xa Gia Bảo thì ngày đó tôi sẽ không để cô yên thân đâu." - Trước khi rời khỏi bà Lý còn cảnh báo An Linh, mong cô mau rời xa Gia Bảo.

An Linh ngược mặt lên cao, cố kiềm chế để nước mắt mình đừng tuôn rơi.

"An Linh... con ổn chứ?" - Bà Phương nhìn và hỏi giọng lo lắng.

An Linh dụ mẹ mình ngồi xuống và nói khẽ:

"Mẹ... con xin lỗi, vì chuyện tình cảm của con mà hại mẹ bị người ta chửi mắng... Con xin lỗi mẹ."

Bà Phương hiền từ xoa xoa đầu con gái yêu quý của mình và lắc đầu:

"Người làm sai đâu phải là con cần gì xin lỗi chứ? Nhưng... An Linh, con có nên suy nghĩ lại tình cảm với cậu Bảo không?"

An Linh cúi đầu xuống thật thấp:

"Ý của mẹ là... muốn con rời xa anh Bảo sao?"

Bà Phương bắt đầu đi gạt đầu:

"Mẹ chỉ không muốn con phải chịu khổ thôi, đôi khi buông tay cũng là một cách tốt."

Nghe những lời này An Linh thật không cảm được nước mắt của mình nữa, cô vội quay mặt qua chỗ khác.

"Mẹ, con ra ngoài dạo chút nha." - Nói rồi cô chạy nhanh ra ngoài.

Bà Phương lo lắng nhìn theo, cuộc đời cô con gái của bà sẽ như thế nào đây. Sẽ hạnh phúc bên người mình yêu thương hay là sẽ đau khổ cả đời, chẳng ai biết được...

An Linh vừa chạy vừa khóc, nước mắt cô tuôn rơi không ngừng. Cô tự hỏi, thật ra bản thân mình đã làm sai điều gì? Phải chăng nhà cô nghèo nên tư cách yêu một người, cũng không có sao?

An Linh cô có nhiều câu hỏi, chỉ tiếc rằng chẳng có một ai có thể trả lời cô được.

"Ở xã hội này người nào có tiền thì có quyền."

Câu nói của bà Lý lúc này cứ lặp đi lặp lại trong đầu An Linh không biết đã bao nhiêu lần, khiến đầu cô muốn nổ tung.

Đôi chân An Linh đã mỏi mệt nên chẳng chạy nhanh như nãy nữa, bắt đầu bước đi từng bước một. Cô bất chợt ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, màn đêm đã dần dần buông xuống.

Có lẽ ban đêm là lúc con người ta sống thật lòng mình nhất, chẳng cần giả vờ nữa. Nhưng màn đêm cũng khiến con người ta cảm thấy cô đơn sợ hãi nhất, dễ đi sai đường. Và An Linh cũng thế, đêm nay cô sẽ đi sai đường, một con đường chẳng bao giờ quay lại được...

...

Gia Bảo vừa tắm xong bước ra thì tiếng chuông điện thoại quen thuộc bỗng vang lên, anh vội chạy đến bàn làm việc của mình cầm lấy điện thoại.

"Anh nghe nè, em nhớ anh rồi à?"

"Ừ em thật sự đang rất nhớ anh."

"Em sao thế An Linh?"

"Không có gì, chỉ em nhớ anh thôi. Chúng ta gặp nhau nhé anh."

"Được, em muốn gặp ở đâu?"

"Ở Grand Hotel Saigon đi."

"Ok. Giờ anh sẽ đến ngay."

Cúp máy thì Gia Bảo liền ra khỏi phòng, anh vui vẻ đi vì cứ tưởng An Linh thật sự nhớ mình và muốn gặp mình thôi...

*****Hết chương 9*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đêm cuối ta có nhau

Gia Bảo lái xe đến Grand Hotel Saigon, một khách sạn khá sang trọng ở Sài Gòn này. Anh tìm theo số phòng mà An Linh nhắn qua, đến trước cửa phòng anh bấm chuông.

Chỉ vài phút thôi thì cánh cửa phòng đã được mở rộng ra, và An Linh trong khăn tắm màu hồng bước ra với nụ cười tươi trên môi:

"Anh đến rồi à?"

Gia Bảo bước vào và nói đùa:

"Sao tự nhiên hẹn gặp ở khách sạn vậy, em tính quyến rũ anh hả?"

An Linh vẫn cười:

"Đơn giản là em muốn chúng ta có một bữa tối lãng mạn thôi."

Nói rồi cô tắt hết đèn điện đi, giờ căn phòng chỉ còn lại những ngọn nến lung linh trên bàn ăn.

Gia Bảo và An Linh nắm tay nhau bước đến, trên bàn có hai phần bò bít tết với một chai rượu nho.

"Thật lãng mạn." - Gia Bảo ngồi xuống nhìn An Linh và cười nói.

An Linh dịu dàng nâng ly rượu lên:

"Nào, chúng ta cùng nhau uống một ly đi."

Gia Bảo nhẹ gạt đầu và vui vẻ nâng ly rượu của mình lên:

"Được, anh sẽ uống cùng em."

Hai chiếc ly thủy tinh chạm nhẹ vào nhau, đã tạo ra một giai điệu đặc biệt. Anh và cô đều uống hết ly nhưng chỉ cảm xúc không giống nhau thôi, cảm xúc của cả hai hoàn toàn khác nhau.

Gia Bảo uống với cảm xúc đầy hạnh phúc, vì anh đang bên cạnh người con gái mình yêu thương nhất. Có mấy ai được như vậy, anh nên trân trọng những phút giây này. Anh chẳng muốn nhớ những buồn phiền kia nữa, anh chỉ muốn những lúc bên cô đều là vui vẻ với hạnh phúc mà thôi.

Còn An Linh thì lại uống với cảm xúc đau buồn trong lòng mình. Vì cô đã quyết định một việc, một việc có thể làm tổn thương đến Gia Bảo, người cô yêu. Làm tổn thương anh, làm tổn thương tình yêu này là điều mà cô chẳng bao giờ muốn. Nhưng rất tiếc, bây giờ cô đã không còn lựa chọn nào khác nữa rồi. Một giọt nước mắt trong suốt đang nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, sao rượu nho hôm nay lại khó uống quá thế?

"An Linh, em sao thế?" - Gia Bảo bỗng cảm thấy khác lạ từ cô nên lên tiếng hỏi.

An Linh nắm nhẹ tay anh và gượng cười:

"Gia Bảo, nếu một ngày nào đó chúng ta xa nhau thì sao?"

Nghe câu hỏi này Gia Bảo liền hoảng hốt lắc đầu:

"Em đang nói bậy gì vậy Linh? Làm sao chúng ta xa nhau được chứ?"

Những ngọn nến nhỏ quá thật không đủ sáng, để Gia Bảo nhìn thấy được nước mắt của An Linh đang khẽ rơi. An Linh nhẹ lắc đầu và cố giả vờ vui vẻ nói:

"Không có gì, tại lúc này em vô tình xem một bộ phim tình cảm nên thấy buồn cho hai nhân vật chính thôi."

Gia Bảo bật cười thành tiếng:

"Trời à, người yêu của anh từ khi nào trở nên nhạy cảm như vậy?"

An Linh đứng dậy bước đến TV bật nhạc lên:

"Gia Bảo, chúng ta nhảy một bài nhé?"

Gia Bảo đứng dậy bước đến ôm lấy eo An Linh, và bắt đầu điệu nhảy của hai người.

An Linh tựa đầu vào lòng Gia Bảo, cô nhắm mắt và hỏi khẽ:

"Anh còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?"

Gia Bảo gạt đầu và mỉm cười hạnh phúc:

"Tất nhiên là anh nhớ rồi, anh vẫn còn nhớ lúc đó em rất ghét anh."

An Linh ngẩng đầu lên nhìn và cười nhẹ:

"Tại lúc đó em tưởng anh giống mấy tên nhà giàu khác, chỉ biết ức hiếp người khác."

Gia Bảo giả vờ hôn gọn nói:

"Em chỉ biết nhìn về bên ngoài của người ta thôi à."

An Linh dùng hai tay ôm lấy cổ Gia Bảo và mỉm cười:

"Nhưng sau đó em cũng nhận thấy điểm tốt của anh rồi mà."

An Linh vẫn còn nhớ như in, lần đó cô vừa bước ra khỏi cổng trường thì đã thấy có một cô bé đang đứng giữa đường và sắp bị xe đụng. Chính ngày lúc đầy nguy hiểm đó có một chàng trai đã bất chấp tất cả chạy ra kéo cô bé khỏi nguy hiểm.

Chàng trai đứng cảm ấy chính là Gia Bảo, người cô ghét nhất. Gia Bảo và cô bé cùng ngã xuống đất thật mạnh. Nhưng vì anh đã ôm chặt cô bé trong lòng nên cô bé chẳng bị gì.

"Em có sao không?" - Gia Bảo đỡ cô bé dậy và nhỏ nhẹ hỏi.

Cô bé có lẽ quá hoảng sợ nên chỉ biết lắc đầu thôi, còn ánh mắt thì vô hồn.

thấy thế An Linh bước đến và ngồi xổm xuống trước mặt cô bé.

"Đã không sao nữa rồi, em đừng sợ." - An Linh vừa nói vừa dùng tay vuốt nhẹ lưng cô bé, như một cách trấn an.

Gia Bảo lúc đó đã vô tình nhìn thấy được sự dịu dàng của người con gái ở trước mặt mình, anh nhìn cô một cách say đắm.

Sau một hồi thì cô bé dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng cũng mở miệng:

"Em... em muốn về nhà..."

Gia Bảo liền gật đầu:

"Được, được. Anh sẽ đưa em về nhà"

Rồi anh bế cô bé lên và quay lưng đi, cô bé mới 8, 9 tuổi nên thái độ của anh rất hiền từ. Trong lúc vô tình thì An Linh đã nhìn thấy tay áo sơ mi trắng của Gia Bảo có vết máu, không lẽ anh đã bị thương. Nghĩ đến đó cô vô thức đi theo, đưa cô bé ấy về nhà.

Sau khi cả hai người đưa cô bé về tới nhà an toàn thì cùng nhau dạo bước trên đường dài. An Linh lên tiếng hỏi:

"Này, bộ anh không thấy đau hả?"

Nghe hỏi vậy Gia Bảo không hiểu lắm nhưng bất giác nhìn lại mình thì mới phát hiện cánh tay mình bị thương, chắc lúc ngã xuống bị va đập mặt đường.

"À không sao." - Gia Bảo lắc đầu.

An Linh nhìn thấy phía trước có ghế đá thì liền kéo Gia Bảo:

"Cái gì mà không sao, chảy máu nhóc kia. Đến đây, tôi xem thử."

Gia Bảo lúc đó chẳng biết tại sao trong túi xách lại có hộp y tế, anh nhớ rõ mọi người trong trường đều nói cô gái này đam mê thiết kế mà, sao anh thấy giống cô y tá vậy. Nhưng nhìn An Linh tập trung xử lý vết thương giúp anh thật mê người, trong mắt anh thì cô lúc đó vô cùng giống một thiên thần.

Từ lần đó hai người họ đã làm bạn và đã yêu nhau từ lúc nào chẳng hay. Tình cảm xuất phát từ thời điểm xinh tươi nhất, trong sáng nhất. Thế nên cả hai rất trân trọng, đều muốn mãi bên nhau.

Ban đêm những cơn gió khẽ thổi ngang qua và tiếng nhạc nhẹ nhàng, một cảm giác không thể câu chữ miêu tả.

An Linh nhắm mắt lại và khẽ chạm vào môi Gia Bảo, hai tay cô đang ôm chặt lấy anh, như sợ rằng anh sẽ biến mất. Đây chẳng phải là nụ hôn đầu nhưng chắc chắn sẽ là nụ hôn cuối.

"Hãy bên em đêm nay, hãy để em dành tặng anh thứ quý giá nhất của người con gái nhé. Em yêu anh, Gia Bảo. Thật sự, em rất yêu anh." - An Linh ôm Gia Bảo xuống chiếc giường êm ái và nói khẽ.

Nghe xong Gia Bảo thoáng ngạc nhiên, anh lo lắng hỏi:

"Em sao thế An Linh? Hôm nay anh thấy em lạ lắm đấy."

An Linh đang nằm trên người Gia Bảo, cô vừa cởi cúc áo anh vừa hỏi:

"Anh không muốn em sao?"

Gia Bảo giữ tay An Linh lại và vội lắc đầu:

"Không phải vậy, anh muốn gìn giữ cho em thôi. Anh muốn chờ đến ngày kết hôn của chúng ta, ngày em là vợ anh."

An Linh khẽ cười, một nụ cười đau buồn. Ngày cô là vợ anh ư? Ngày ấy sẽ đến thật sao? Không, chắc chắn ngày ấy sẽ không bao giờ đến đâu. Nếu như có thể thì An Linh có cầu xin bánh xe thời gian hãy dừng lại ở giây phút này, để cô bên cạnh anh như thế này mãi mãi...

Gia Bảo đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của An Linh và khẽ nói:

"Anh thật sự mong muốn được mang lại hạnh phúc cho em, muốn được nhìn thấy em mỗi buổi sáng thức dậy. Chứ anh không yêu em vì con người của em đâu."

An Linh khẽ rơi nước mắt:

"Anh thật ngây thơ mà, người tốt như anh giờ rất ít đấy."

Gia Bảo bật cười:

"Vậy em phải cố giữ anh đó."

An Linh cũng bật cười trong nước mắt và lắc đầu:

"Thôi cũng khuya rồi, anh mau về nhà đi."

Cả hai người đều ngồi dậy. Gia Bảo hỏi:

"Còn em thì sao?"

An Linh cười cười:

"Lát nữa em sẽ về, em muốn hưởng thụ chút."

Gia Bảo nhìn và hỏi:

"An Linh, em có chuyện gì đúng không?"

An Linh cố tỏ vui vẻ và lắc đầu:

"Có chuyện gì đâu. Tại trả tiền rồi mà giờ về thì tiếc lắm. Hơn nữa em đang có lý tưởng mới, nếu không về ngay thì sẽ bay mất."

Gia Bảo khẽ cười và xoa xoa đầu An Linh:

"Đừng quá sức nha, anh về đây."

An Linh gật đầu:

"Anh nhớ lái xe cẩn thận."

"Ừ anh biết rồi." - Gia Bảo nhẹ nhàng quay lưng đi, rời khỏi.

Nhìn bóng dáng của anh trong bóng tối, dần dần xuất mất. Nước mắt An Linh bắt đầu tuôn rơi. Cô tự hỏi, đây phải chăng là lần cuối anh dịu dàng với cô.

đôi chân của cô bỗng không còn sức, ngã xuống giường.

"Gia Bảo, em xin lỗi. Từ ngày mai em sẽ không còn là em nữa, sẽ không còn là An Linh của anh nữa. Xin lỗi anh, thật lòng xin lỗi anh." - An Linh vừa khóc vừa nói.

Giây phút này đây cảm xúc của cô vỡ òa lên và trong lòng cô đầy đớn đau, cô khóc như chưa bao giờ được khóc vậy.

*****Hết chương 10*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Anh không phải là con người

00 giờ đêm, Thế Vỹ đang một mình ngồi uống rượu. Nghĩ đến việc hôm nay đã làm thì mỗi hấn bắt gặp cong lên, một nụ cười tà ác. Chính là Thế Vỹ hấn cho bà Lý biết việc Gia Bảo mua nhà tặng An Linh và cho bà ta biết địa chỉ mà đến làm khó hai mẹ con của An Linh. Hấn làm vậy chỉ ư? Mục đích của hấn ép An Linh đến đường cùng. Phải tìm đến hấn, phải cầu xin hấn.

"Reng... Reng." - Cuộc gọi mà Thế Vỹ mong chờ từ sớm tới giờ cuối cùng cũng đã đến.

"Alo."

"Tổng giám đốc, anh đang ở đâu?"

"Tôi đang ở đâu thì liên quan gì đến cô?"

"Tôi có chuyện quan trọng muốn gặp anh ngay bây giờ."

"Tôi đang ở khách sạn Grand Hotel Saigon, phòng 216."

"... Được, tôi đến ngay."

Cúp máy thì Thế Vỹ cười nửa miệng và nói khẽ:

"Phương An Linh, tôi cứ tưởng cô cứng đầu lắm chứ?"

Rồi hấn uống hết ly rượu trên tay mình, ánh mắt hấn giờ đầy nham hiểm.

Khoảng 30 phút sau An Linh bấm chuông với khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc. Thế Vỹ chậm rãi bước ra mở cửa:

"Sao nhanh quá vậy?"

An Linh vừa bước vào vừa nói:

"Đúng lúc tôi đang ở gần đây."

Thế Vỹ đóng cửa lại và rót hai ly rượu vang:

"Trúng hợp đến thế sao?"

Rồi đưa ly rượu đến trước mặt An Linh:

"Mời cô."

An Linh quay mặt qua chỗ khác:

"Mau vào chủ đề chính đi, đừng nói tào lao nữa."

Thế Vỹ nhếch miệng cười:

"Vậy không biết An Linh tiểu thư đây tìm tôi có việc gì?"

An Linh quay lại nhìn và hỏi:

"Bữa anh nói, chỉ cần tôi lên giường với anh một đêm thì anh sẽ khiến tôi trở thành nhà thiết kế nổi tiếng nhất đúng không?"

Thế Vỹ uống ngụm rượu, sao rượu vang hôm nay đặc biệt thơm ngon hơn nhĩ. Hắn nhẹ gật đầu:

"Đúng, rồi sao?"

An Linh lạnh nhạt nói:

"Tôi đồng ý."

Nghe câu đó ánh mắt Thế Vỹ đầy khinh bỉ, hoá ra người con gái nào cũng giống Bạch Diệu, vì danh lợi mà bán rẻ thân thể của mình.

"Ừa tôi nhớ bữa cô còn mắng tôi là vô sỉ nữa mà?" - Thế Vỹ tiến gần An Linh và bên tai cô mà hỏi.

Dù không muốn thân thiết với tên đàn ông này như vậy nhưng An Linh vẫn đứng yên:

"Giờ anh muốn hay là không muốn, chỉ một câu thôi."

Đôi môi Thế Vỹ khẽ cong lên, đã đến đây rồi mà còn cá tính như vậy nữa. Người con gái này chưa biết thế nào là địa ngục trần gian mà, được thời đêm nay hắn sẽ cho cô biết.

"Dương nhiên là muốn rồi, tôi thật muốn nghe tiếng rêu ri của cô đấy." - Thế Vỹ ôm eo An Linh và cười nói.

Người An Linh khẽ run lên, trong lòng cô rất sợ. Và Thế Vỹ cũng cảm nhận được điều đó, hắn hỏi khẽ:

"Là lần đầu sao?"

An Linh quay mặt qua chỗ khác và thờ ơ nói:

"Muốn làm gì thì mau làm đi, đừng lảm nhảm nữa."

Thấy thái độ của An Linh như vậy thì Thế Vỹ bất giác cười tươi, hắn vừa gật đầu vừa nói:

"Được, đêm nay tôi sẽ khiến cô mãi mãi không quên."

Rồi hắn bế An Linh lên giường, bắt đầu cời đồ của cô ra hết.

Thứ xinh đẹp nhất đang dần dần, xuất hiện trước mắt Thế Vỹ. Một làn da trắng hồng, mịn màng. Thế Vỹ đã bị thân hình của người con gái làm say mê mất rồi, hắn bắt đầu hôn. Hôn đôi môi đỏ mọng, còn bàn tay không yên phận sờ mó cơ thể xinh đẹp của An Linh.

Thế Vỹ hôn môi An Linh một hồi đã chán, liền hôn từ cổ xuống. Lâu lâu hắn còn cố ý cắn mạnh, khiến cả người của cô gái đầy dấu đỏ.

An Linh nãy giờ nhắm mắt lại và cắn chặt môi mình, đôi môi đáng thương bị cắn sắp chảy máu luôn. Cô không cho phép bản thân mình phát ra tiếng rêu ri đáng xấu hổ kia, tuyệt đối là không. Trong lòng cô tự hỏi, nếu như bây giờ người đang trên thân thể cô chính là Gia Bảo, người con trai cô yêu thì sẽ thế nào? Chắc chắn là rất hạnh phúc, sẽ không cảm thấy nhục nhã như giờ...

"ÁÁÁÁ." - Tiếng thét đầy đau đớn của An Linh vang lớn lên.

Làn da của một cô gái thật sự đau, đau đến bật khóc... Giọt máu đỏ tươi khẽ chảy ra, chảy xuống ga giường.

Chính lúc này cánh cửa phòng bỗng mở rộng ra và có vài người bước vào. Nghe thấy tiếng động theo phản ứng tự nhiên An Linh quay mặt qua nhìn, vừa nhìn thấy người đang đứng trước mặt thì trái tim cô thật muốn ngừng đập ngay lập tức.

Người đang đứng trước mặt An Linh hiện giờ không phải một ai xa lạ, mà chính là Gia Bảo. người yêu của cô. Gia Bảo đang bị đám người áo đen giữ chặt, miệng anh còn bị bịt kín bằng một miếng vải.

Cảnh tượng cô gái mình yêu thương đang cùng một tên đàn ông khác đang ân ái với nhau đã khiến trái tim Gia Bảo nhói đau, thật sự rất đau. Anh trong lúc này thật mong muốn bản thân mình bị mù, không nhìn thấy gì hết.

Nhưng hiện thực quá tàn nhẫn, anh đã nhìn thấy hết tất cả. Nhìn thấy rất rõ, nhìn thấy rõ tất cả mọi thứ. Gia Bảo anh nhìn thấy vết máu đỏ tươi trên ga giường, sự phản bội của người mà anh đã hết lòng yêu thương suốt mấy năm qua. Giọt lệ cay đắng của người con trai như Gia Bảo khẽ rơi, anh đau lòng đến rơi lệ.

Thế Vỹ nhếch miệng cười, hắn đã hoàn toàn làm chủ được bộ phim này. Không sai, là chính Thế Vỹ hắn đã sắp xếp tất cả. Hắn khiến An Linh khát vọng muốn đòi hỏi, phải tìm đến hắn. Rồi kêu người bắt cóc Gia Bảo đến, để anh nhìn thấy tất cả mọi chuyện.

"Xem đủ rồi đấy, đưa anh ta đi đi." - Thế Vỹ vừa ra vào trong cơ thể An Linh vừa ra lệnh.

Mấy người áo đen liền kéo Gia Bảo đi, rời khỏi đó, An Linh cứ nằm yên ở đó nhìn Gia Bảo bị kéo đi, miệng cô chẳng thể thốt lên một lời nào. Cô biết nói gì đây, là chính cô đã chọn con đường này mà. Vậy giờ cô còn tự cách gì xin anh tha thứ, giờ gọi tên của anh, cô cũng không đủ tư cách nữa...

"Rốt cuộc tại sao?" - An Linh đưa ánh mắt đầy oan hận nhìn thẳng Thế Vỹ và hỏi.

Cô thật lòng không hiểu tại sao hắn lại làm vậy, không phải đây chỉ là trao đổi, cả hai bên được lợi ư? Vậy tại sao lại bắt cóc Gia Bảo đến, để anh nhìn thấy tất cả, khiến anh tổn thương như vậy.

"Đơn giản vì tôi thích." - Thế Vỹ vẫn ra sức dậm mạnh vào hoa huy*^t An Linh, rồi rút ra. Hắn làm thế hơn ngàn lần, hắn chính là muốn An Linh cô suốt đời này phải ghi nhớ đêm nay. Mãi mãi không được quên, và đây chính là cái giá phải trả vì danh lợi.

"ANH KHÔNG PHẢI LÀ CON NGƯỜI, ANH LÀ ÁC MA." - An Linh tức giận quát lớn.

Rồi cô dùng hết sức đánh vào ngực Thế Vỹ liên tục. Nhưng cô làm sao so sức với hắn được? Hắn chỉ cần một tay thì đã có thể giữ cô nằm yên rồi.

Tâm trạng của Thế Vỹ lúc này là vô cùng sung sướng. Người con gái tên An Linh này từ giờ đã mãi mãi thuộc về hắn rồi..

Giờ phút này Gia Bảo và An Linh thật sự thấy đau, họ đau đến mức sống không bằng chết. Giờ phút này điều họ mong muốn nhất, là thần chết mau đến đưa họ rời khỏi thế giới đầy tàn nhẫn này thôi..

*****Hết chương 11*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi hận chị

Một đôi chân lạc lõng đang lang thang trên phố, đông người qua lại. Nhưng sao vẫn lạc lõng, chẳng biết đi đâu về đâu. An Linh cô tự hỏi chính bản thân mình rằng, có phải cô giờ đã trở thành con quỷ độc ác nhất trên đời này rồi không?

Chính cô đã tan nhẵn làm tổn thương chàng trai luôn hết lòng yêu thương cô suốt mấy năm qua như Gia Bảo, đã khiến tình cảm giữa cả hai tan vỡ.

Khuôn mặt An Linh hiện giờ đầy mệt mỏi, đau khổ. Nhưng chẳng có nước mắt, một giọt cũng chẳng có nữa. Bởi vì cô giờ đây đâu còn tư cách khóc, cô mới là người làm đau người khác mà.

Hơn 10 giờ An Linh mới đi đến công ty. Nhưng chưa kịp bước vào thì An Linh đã thấy Gia Nghi, em gái của Gia Bảo đang chờ. Khuôn mặt đáng yêu của nhỏ hay tươi cười, mà nay lại đầy nước mắt.

"Gia Nghi, sao em lại đến đây?" - An Linh bước đến và buột miệng hỏi.

Gia Nghi vừa nghe thấy tiếng của An Linh thì liền quay qua và nước mắt càng lúc càng tuôn rơi nhiều hơn.

"Tại sao... rốt cuộc tại sao vậy? Chị nói đi." Gia Nghi nghẹn ngào thét lớn lên. Trông rất đau lòng.

"Chị... chị..." - An Linh thật không biết phải nói gì nữa.

Gia Nghi nhìn người trước mặt mình thật kỹ, nhỏ muốn xem có còn là chị An Linh mình luôn mến nữa không? Hay là đã thành ác quỷ rồi.

"Chị mau trả anh hai tội lại cho tôi đi, chị trả anh hai lại cho tôi đi." - Gia Nghi khóc đau lòng và nói.

An Linh nghe những lời không đầu không đuôi đó thì chẳng hiểu tại sao trong lòng cô bỗng có cảm giác chẳng lành:

"Gia Bảo, anh ấy đã xảy ra chuyện gì..."

"Anh hai tôi bị tai nạn đang nằm tĩnh trong bệnh viện, đã vừa lòng chị chưa?" - Gia Nghi nói giọng oán hận.

An Linh nghe mà như sét đánh ngang tai, nước mắt đã tưởng không còn nữa lại tuôn rơi:

"Sao lại như vậy?"

...

Tối hôm qua sau khi chính mắt thấy An Linh với Thế Vỹ ân ái trên giường và bị những tên áo đen lôi ra ngoài thì Gia Bảo bước đi trên đường như mất hồn, chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì.

Gia Bảo anh đã không tin nổi người mình hết lòng yêu thương mấy năm nay lại thản nhiên phản bội mình, làm mình nhớ đau như thế. Anh ước gì mình đang nằm mơ, chỉ là một giấc mơ thôi. Sáng mai thức dậy anh sẽ nhìn thấy cô vui cười bên cạnh mình như xưa, không có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Vào lúc đó Gia Nghi gọi điện thoại vì chưa thấy anh về nhà, trời đã rất khuya rồi.

"Anh hai đang ở đâu? Sao giờ này vẫn chưa về?"

"Gia Nghi, tao phải làm sao bây giờ?"

Gia Nghi nghe giọng nghẹn ngào của anh trai mình trong điện thoại thì liền lo lắng.

"Anh hai, đã có chuyện gì vậy?"

"An Linh... đã phản bội tao rồi..."

Gia Bảo rất đau lòng, đau đến mức bật khóc. Anh thật sự không hiểu tại sao cô có thể phản bội anh một cách tan nhẫn như vậy.

"Phản bội là sao anh hai? Có phải anh hai uống say rồi không?"

Gia Nghi thật sự nghi ngờ anh hai mình đã uống quá chén, nói bậy. Chứ không thể tin chị dâu tương lai của nhỏ phản bội tình cảm mấy năm nay của hai anh em.

Gia Bảo vẫn giữ điện thoại và ngược mặt lên nhìn trời, anh biết em gái mình sẽ không tin nổi chuyện này. Vì bản thân anh đây còn chẳng muốn tin đó là sự thật, một sự thật tan nhẫn.

"Chính mắt tao đã thấy... cô ấy lên giường với người khác Gia Nghi à."

Hai anh em từ nhỏ tới lớn không có gì không thể nói với nhau, luôn tâm sự với nhau tất cả mọi chuyện. Hơn nữa vào lúc này đây Gia Bảo anh thật sự rất đau lòng, cần có người sẽ chia cùng mình.

Gia Nghi nghe xong muốn té ngã ngay lập tức, nhỏ vừa nghe những gì vậy? Anh hai nhỏ vừa mới nói gì vậy? Chị An Linh của nhỏ đã thật sự lên giường với người khác sao?

Cả hai anh em đều cảm thấy vô cùng đau lòng vì sự thật này, quá tan nhẫn. An Linh, là một cái tên đã từ lâu khắc sâu vào tim hai anh em. Vậy mà giờ cô có thể phản bội lòng tin, tình cảm của hai anh em đã dành cho cô lâu nay.

Rồi trong điện thoại Gia Nghi nghe thấy tiếng xe còi tiếng va chạm rất mạnh. Và một tiếng hét đầy đau đớn, lại có phần thân quen. Cảm xúc của nhỏ vỡ oà lên, vì nhỏ cảm nhận được anh trai mình đã xảy ra chuyện không may rồi.

Dưới đường có một người con trai đang nằm bất động, phía dưới đầu anh đang chảy rất nhiều máu, khiến chủ xe và mọi người xung quanh sợ hãi. Đó chính là Gia Bảo, trước mắt anh hiện giờ là một bầu trời đầy sao tuyệt đẹp. Nhưng nay không hiểu tại sao anh chẳng thấy nó đẹp, thứ duy nhất giờ anh cảm nhận được, là đau.

Cả người anh đầy đau đớn nhưng đau nhói nhất vẫn là ở trái tim. Anh khẽ rơi lệ, giờ phút này anh chỉ muốn rời khỏi thế giới tan nhẫn này thôi...

Trong đám đông có một cô gái đang cố chen vào, muốn xem thử có chuyện gì? Đó chẳng phải ai xa lạ hết, mà chính là Tú Phương, bạn thân của Gia Bảo. Cô ấy vừa làm xong công việc của mình đi ngang qua, vô tình nhìn thấy mọi người bu lại một chỗ nên đến xem.

"GIA BẢO, ANH SAO THẾ NÀY?" - Vừa thấy Gia Bảo nằm yên dưới đất thì Tú Phương hét hoảng chạy đến bên cạnh anh.

Lúc này Gia Bảo đã ngất tỉnh rồi, không còn biết gì nữa.

"Mau gọi cấp cứu đi, làm ơn mau gọi cấp cứu đi mà." - Tú Phương bật khóc, cô ấy không muốn mất đi người bạn thân này.

"Gia Bảo, anh nhất định không được rời bỏ mọi người đâu đó." - Cô ấy vừa khóc vừa nói.

2 giờ sáng, tại bệnh viện.

Cả nhà họ Lý đã chạy đến bệnh viện ngay sau khi nhận được điện thoại của Tú Phương. Đến nơi họ chỉ nhìn thấy một mình Tú Phương ngồi bên ngoài phòng cấp cứu thôi, khuôn mặt cô ấy đầy nước mắt.

"Phương, Phương... Gia Bảo đâu rồi?" - Ông bà Lý (cha mẹ Gia Bảo) run giọng hỏi.

Tú Phương nghẹn ngào nói:

"Dạ anh ấy đang trong phòng cấp cứu."

Cả bốn người ngược mặt nhìn phòng cấp cứu, trong lòng đầy lo sợ.

"Mà thằng Bảo bị sao vậy Phương?" - Bà Lý cầm lấy hai cánh tay Tú Phương và hỏi.

Bà muốn biết con trai thân thương của mình rốt cuộc đã xảy chuyện gì mà phải vào phòng cấp cứu như vậy. Tú Phương vừa khóc vừa nói:

"Anh ấy đi qua đường bị xe đụng..."

Bà Lý vừa nghe xong liền té xù. Nhưng may là ông Lý và Gia Nghi kịp đưa lấy bà nên chẳng sao.

"Bà bình tĩnh lại đi, thằng Bảo sẽ không sao đâu." - Ông Lý đỡ vợ mình ngồi xuống hành ghế chờ và an ủi.

...

Sau khi biết hết mọi chuyện đã xảy ra tới hôm qua thì An Linh không thể đứng vững nữa, cô gục ngã xuống đất. Cô đã làm những gì với người yêu thương luôn luôn đợi chờ cô thế này, cô đã làm tổn thương anh và hại anh bị xe đụng. An Linh cô thật sự không còn là con người nữa rồi.

Còn Gia Nghi thì cứ đứng ở đó khóc một cách đau lòng, nhỏ cảm thấy bản thân mình quá sai lầm rồi. Sai khi tin tưởng người con gái trước mặt mình thật lòng với anh hai, sẽ mang hạnh phúc đến cho anh hai nhỏ. Sai khi nhỏ trước giờ luôn xem người không có trái tim như An Linh là người một nhà...

"PHƯƠNG AN LINH, TÔI HẬN CHỊ." - Gia Nghi giật mạnh dây chuyền bạc kim đang trên cổ mình xuống, ném thẳng vào người An Linh và nghẹn ngào hét lên.

Ánh mắt nhỏ giờ đầy oán hận và chắc chắn nếu anh hai Gia Bảo không tỉnh lại thì nhỏ sẽ mãi mãi không tha thứ An Linh đâu.

Bước chân của Gia Nghi khẽ lùi về phía sau vài bước rồi quay lưng đi, nhỏ vừa quay lưng thì ký ức vui vẻ của ba người giống như cuốn phim hiện ra trước mắt. Càng làm Gia Nghi thấy đau lòng hơn, nhỏ vừa đi khóc và tự hỏi tại sao mọi chuyện lại thành ra vậy.

An Linh ở dưới đất ngẩng đầu lên nhìn Gia Nghi, đứa em gái luôn thương cô như chị ruột của mình mà lại nói hận cô, cũng đúng thôi là do cô mà. Nếu hôm qua cô có thể bình tĩnh chút, không vì những lời nói của bà Lý mà tức giận đi tìm Thế Vỹ giao đôi thì mọi chuyện đã không như vậy rồi...

*****Hết chương 12*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tôi muốn giết chết anh

Tại bệnh viện lớn nhất ở thành phố, trong phòng có một người con trai thanh tú đang say mê giấc mơ của mình. Anh đang yên bình trong giấc mơ, một giấc mơ đầy hạnh phúc. Nhưng chắc anh chẳng hay rằng ở hiện thực những người thân của anh đang rất đau lòng và đang khóc vì anh.

Người con trai trên giường bệnh ấy chính là Gia Bảo, một người con trai lúc nào cũng dịu dàng. Anh đang nằm yên trên chiếc giường màu trắng buồn bã, dù cả người anh đầy vết thương. Nhưng về mặt anh lại bình yên vô cùng, giống như anh đang có giấc mơ đẹp.

"Gia Bảo à, mau tỉnh lại đi con." - Bà Lý nghẹn ngào nói.

Bà không muốn con trai yêu quý của mình nằm yên ở nơi đây, bà muốn được nghe anh gọi một tiếng mẹ. Tú Phuong cũng đứng bên cạnh rơi nước mắt:

"Anh mau tỉnh lại, được không Gia Bảo?"

Ông Lý đứng yên ở chỗ đó, chẳng nói lời nào. Thật ra ông cũng rất đau lòng khi nghe bác sĩ nói Gia Bảo có thể không tỉnh lại nữa, vì đầu anh va đập quá mạnh.

Lúc này Gia Nghi như người mất hồn bước vào, nhỏ nhìn thấy anh trai mình đang nằm yên trên giường, cả người anh đầy vết thương thì trong lòng nhỏ thấy xót lắm.

"Gia Nghi, con mới đi đâu về vậy?" - Ông Lý lên tiếng hỏi.

Ông chưa bao giờ thấy khuôn mặt con gái mình đầy đau buồn như thế này, mà đúng thôi. Tại từ trước tới giờ vợ chồng ông suốt ngày bận ra ngoài xã giao, ở nhà chỉ có hai anh em quan tâm nhau thì Gia Nghi thấy anh trai mình bị vậy, đau lòng cũng là chuyện bình thường mà.

"Cha mẹ, hai người đã thức suốt đêm qua rồi mau về nghỉ ngơi đi." - Gia Nghi cố tươi tỉnh lại, nói khẽ.

Tú Phuong cũng gạt đầu:

"Đứng đây, hai bác mau về nghỉ đi. Ở đây có con và bé Nghi là được rồi ạ."

"Không, bác muốn đợi Gia Bảo tỉnh lại." - Bà Lý vừa khóc vừa nói.

Ông Lý buồn bã bước tới và đỡ vợ mình đứng dậy:

"Về thôi, chút chiều tôi sẽ đưa bà đến thăm con."

Nói xong ông dìu vợ mình quay lưng đi, rời khỏi. Giờ chỉ còn lại Gia Nghi và Tú Phuong, khuôn mặt cả hai không chỉ đau lòng mà còn mệt mỏi nữa, bởi vì đã thức suốt đêm qua. Lúc này Tú Phuong bước đến khoác vai Gia Nghi và an ủi:

"Anh Bảo sẽ không sao đâu, rồi anh ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi. Hay là chúng ta đi ăn chút gì đó đi."

Gia Nghi xoay qua nhìn Tú Phuong với ánh mắt yếu đuối và lắc đầu:

"Em không muốn ăn."

Mọi chuyện bỗng dừng trở nên tẻ nhạt như thế này, nhỏ còn tâm trạng nào ăn uống nữa chứ? Tú Phuong hít thở thật sâu và lau khô nước mắt của bản thân mình, cố bình tĩnh lại. Cô ấy tự nói với bản thân mình rằng cô ấy phải mạnh mẽ lên để chăm sóc gia đình Gia Bảo. Vì anh là người bạn quan trọng của cô ấy, từ trước tới giờ vẫn thế.

"Không muốn ăn thì cũng phải cố ăn chút, em đi theo chị." - Tú Phuong nhất quyết kéo Gia Nghi đi bằng được.

Sau hai phút cửa phòng có ai đó khẽ mở và bước vào. Đó chính là An Linh, nữ chính của chúng ta. Cô rung rung nước mắt bước đến giường bệnh và ngồi xuống:

"Gia Bảo, tại sao anh lại thành ra như vậy?"

Nhìn thấy người con trai mình yếu bị thương nhiều như thế, lòng An Linh đau đớn như có ngàn mũi kim đâm vào, đau đớn vô cùng. Cô cầm tay Gia Bảo áp vào mặt mình và nghẹn ngào nói:

"Gia Bảo, em xin anh mà. Anh mau mở mắt nhìn em đi, anh muốn chửi đánh em cũng được."

Những giọt nước mắt đau khổ cứ tuôn rơi không ngừng, càng lúc càng nhiều hơn. An Linh ngước mặt lên cao và cầu xin trời cao. Cô xin trời cao hãy để Gia Bảo tỉnh lại, đừng bắt anh đi khỏi thế giới này. Vì người có lỗi không phải là anh, mà là An Linh cô. Nếu muốn thì cứ đưa cô đi đi, cô sẽ không một lời oán trách.

Ở cuối mắt của người con trai khẽ chảy ra một giọt nước mắt trong suốt, hình như anh đã nghe thấy hết. Anh vừa muốn thoát khỏi bóng tối quay trở về vừa không muốn quay trở về nữa, vì anh sợ phải đối mặt với sự phản bội của người mình yêu. Sợ những giọt nước mắt của An Linh, sợ câu xin lỗi trong nghẹn ngào của cô. Sợ rằng mỗi người một đường. Và sợ nhất là nhìn thấy An Linh, người mà anh yêu nhất sẽ đến bên người khác...

Ánh mắt An Linh đột nhiên đầy oán hận, oán hận dành cho một người. Đó chính là Thế Vỹ, tất cả đều tại hắn. Nếu như Thế Vỹ hắn không bắt cóc Gia Bảo, để anh nhìn thấy cảnh tượng ấy thì anh đâu phải bị xe đụng như vậy.

"Gia Bảo à, anh có nghỉ ngơi nhé. Em sẽ đến thăm anh sau." - An Linh đặt lên trán Gia Bảo một nụ hôn, rồi quay lưng đi... Hình như cô đang định làm gì đó thì phải?

...

Ngoài trời hôm nay âm u một cách kì lạ, giống như có chuyện gì đó lớn lao sắp xảy ra.

Thế Vỹ đang ở trong phòng làm việc của mình, xử lí đống giấy tờ. Chính lúc này An Linh khẽ mở cửa bước vào, với khuôn mặt không chút cảm xúc. Nghe thấy tiếng bước chân, Thế Vỹ ngẩng đầu lên nhìn:

"Sao cô lại vào đây?"

An Linh không thèm trả lời, cứ khẽ bước tới. Cô lúc này giống như một cái xác không hồn, khiến cho Thế Vỹ phải đứng dậy và nhíu mày hỏi:

"Phương An Linh, cô bị sao vậy? "

Vẫn như cũ, An Linh không thèm trả lời hắn và đi vòng qua bàn làm việc. Một lúc vô tình thì An Linh lại thấy trong thùng rác nhỏ có một sấp hình, cô nhận ra ngay trong hình đó chính là nhà cô.

Thế Vỹ nhìn theo ánh mắt An Linh thì thoáng ngạc nhiên. Hắn nhớ rõ ràng là mình đã bỏ sấp hình đó vào hộp tủ rồi mà, chắc sáng nay vội qua nên rớt xuống thùng rác mà chẳng hề hay.

An Linh cúi người lượm sấp hình đó lên nhìn, với trí thông minh của mình thì cô đã đoán ra, tất cả do hắn mà ra. Là chính Thế Vỹ hắn đã sấp đặt cho bà Lý đến nhà cô gây chuyện, muốn ép cô phải tìm đến hắn.

"Tôi đang thắc mắc tại sao bà ta lại biết căn nhà đó của Gia Bảo mua tặng tôi, hoá ra là anh ở sau lưng giờ trò." - An Linh đứng thẳng lên và cười nói. Miệng cười như thế thôi chứ ánh mắt cô tràn đầy oán hận.

Thế Vỹ khẽ lùi bước, hắn không biết tại sao lòng mình bỗng dưng cảm thấy hơi nhói đau bởi ánh mắt đầy oán hận của người con gái. Hắn làm tất cả chỉ vì muốn An Linh mãi mãi bên cạnh mình thôi, chứ chẳng phải muốn cô oán hận hắn như hiện giờ.

"Không ngờ anh chỉ muốn có được tôi, mà tốn nhiều công sức vậy." - An Linh cứ khẽ bước tới như cái xác không hồn:

"Giờ anh có còn muốn thân thể của tôi nữa không?"

Cô đưa tay lên khuôn mặt thanh tú của người đàn ông, rồi vuốt ve từ trên mặt xuống cổ, giống như cô đang quyến rũ hắn vậy.

Hương thơm của hoa hồng bay vào mũi, khiến cho đàn ông say mê. Tay Thế Vỹ vô thức ôm lấy chiếc eo thon thả của An Linh, trái tim hắn đang đập nhanh bởi vì cô...

Lúc môi sắp chạm tới môi thì tay An Linh cảm lấy con dao gạch giấy nhỏ trên bàn làm việc và dùng hết sức đâm sâu vào bụng một ai đó.

Đôi mắt vốn đang an nhiên nhắm lại chờ đợi đôi môi ngọt ngào. Nhưng trong lúc này lại bỗng mở to hết cỡ, vì cảm giác đau đớn dưới bụng mình.

Thế Vỹ liếc nhìn xuống, những giọt máu đỏ tươi đang khẽ rơi xuống sàn nhà. Hắn theo phản ứng tự nhiên dùng tay bịt miệng vết thương lại và đau đớn ngã vào bức tường ở phía sau lưng.

"Tại sao..." - Hắn nhìn thẳng người con gái và hỏi.

An Linh vẫn cầm con dao đầy máu và cười trong nước mắt:

"Vì tôi hận anh, muốn giết chết anh. Tại anh mà người tôi yêu đang bất tỉnh trong bệnh viện, không biết có tỉnh lại được không nữa."

Thế Vỹ đang cảm thấy đau lắm nhưng chẳng phải đau ở vết thương, mà lòng hắn đau khi nhìn thấy những giọt nước mắt đầy đau thương của An Linh cứ nhẹ nhàng rơi. Chính hắn cũng không biết tại sao mình lại đau lòng đến vậy, đau đến mức quên mất tính mạng của hắn đang gặp nguy hiểm.

"Tại sao vậy hả Trịnh Thế Vỹ? Chúng ta không phải chỉ giao đổi lợi ích với nhau thôi ư? Tại sao anh lại tàn nhẫn bắt Gia Bảo phải nhìn thấy tất cả như vậy chứ?" - An Linh khóc oà lên, rồi gục ngã xuống. Cô thật không hiểu, rốt cuộc tại sao chứ?

Thế Vỹ khẽ cười, một nụ cười đậm chọc. Nhưng không phải dành cho An Linh, mà dành cho chính bản thân hắn. Thế Vỹ hắn đang cười bản thân, dù hắn tài giỏi, làm lớn như thế nào thì chẳng bằng Gia Bảo. Có một người con gái yêu anh, đau khổ vì anh.

Thế Vỹ hắn tự đâm chọc mình, trước giờ hắn giỏi nhất là hành hạ các cô gái, khiến họ sống không bằng chết, mà nay lại sắp chết trong tay một người con gái yếu đuối như An Linh.

Lúc này Hoàng Ân thợ lý đặc biệt mang tài liệu vào, vừa nhìn thấy cảnh tượng bây giờ anh ấy không khỏi hốt hoảng.

"Tổng giám đốc, sao thế này?" - nh ấy lo lắng chạy đến bên cạnh Thế Vỹ và hỏi.

Thế Vỹ khẽ nói:

"Do tôi không cẩn thận đâm trúng vào mình thôi."

Hoàng Ân khẽ nhíu mày lại, với cảnh tượng ở trước mắt dù người ngu ngốc đến mức nào cũng biết chính là An Linh đã gây ra. Vì trong tay cô vẫn còn cầm con dao dính đầy máu mà.

Thật ra Thế Vỹ cũng chẳng biết tại sao mình lại nói dối nữa, một lời dối quang đường nhất. Không cẩn thận đâm trúng vào mình ư? Làm gì có người ngu như vậy chứ?

Hoàng Ân cẩn thận dìu Thế Vỹ đứng dậy và nói:

"Để tôi đưa tổng giám đốc đến bệnh viện."

Rồi cả hai quay lưng đi, rời khỏi. Bỏ người con gái lại một mình trong đau khổ và nước mắt.

Thế Vỹ và An Linh chỉ một lúc nóng nôi mà đi đến bước đường này, tự hỏi họ đã được những gì? Đạt được một tình yêu, vốn không thuộc về mình. Có được những danh vọng hư ảo, chẳng hề có thật. Hay là cả hai đều chẳng có được gì, ngoài một nỗi đau mãi mãi không tan biến...

*****Hết chương 13*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chẳng thể nói thành lời

Sau khi nhìn thấy Gia Bảo hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện thì An Linh đã đến tập đoàn thiết kế C.A tìm Thế Vỹ để hỏi rõ nhưng lại không ngờ là một lúc vô tình biết được tất cả mọi chuyện đều do một tay Thế Vỹ hấn sắp đặt.

Vì sự oán hận trong lòng mình mà An Linh đã cầm lấy con dao gạch giấy đâm vào người Thế Vỹ, cô lúc đó thật sự chỉ muốn hấn chết thôi.

May là Hoàng Ân thợ lý đặc biệt phát hiện kịp lúc và đưa Thế Vỹ đến bệnh viện ngay, nên hấn chẳng sao cả.

Thế Vỹ ngồi trên giường bệnh, đôi mắt buồn bã đang hướng ra cửa sổ. Nhớ đến sự oán hận trong sâu đôi mắt An Linh thì lòng hấn lại nhói đau, hấn cũng không biết lí do tại sao nữa.

Sao cảm giác đau nhói này lại giống bốn năm trước quá vậy, khi nhìn thấy Bạch Diệu ôm hôn cha ruột mình. Không lẽ Thế Vỹ hấn đã thật sự yêu An Linh rồi sao, yêu một cách vô thức.

Lúc Thế Vỹ đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình thì có một cô gái xinh đẹp ăn bận sang trọng lo lắng chạy vào:

"Thế Vỹ, anh có sao không?"

Giọng nói đầy lo lắng lại có phần quen thuộc ấy khiến Thế Vỹ vội quay qua nhìn.

"Cô đến đây làm gì?" - Vừa nhìn thấy cô gái mới chạy vào thì khuôn mặt đẹp trai của Thế Vỹ tập tức trở nên lạnh lùng, lạnh hơn núi băng.

Vì cô gái ấy chính là Bạch Diệu, người yêu cũ của hấn và hiện giờ là vợ của cha hấn, cũng là người mà Thế Vỹ hấn không muốn nhìn thấy nhất trên đời này. Bạch Diệu vẫn dùng giọng lo lắng nói:

"Em nghe nói anh bị thương nên đến... Anh có sao không?"

Khi có người nói Thế Vỹ bị thương vào bệnh viện thì cô ta thật sự rất lo, liền chạy đến đây.

Thế Vỹ nhìn và cười lạnh:

"Cảm ơn Trịnh phụ nhân đã quan tâm, tôi vẫn chưa có chết."

Rồi hấn quay mặt qua chỗ khác, thật lòng hấn không muốn nhìn thấy cô gái này. Bạch Diệu vẫn lo lắng hỏi:

"Làm sao anh bị thương vậy?"

Cô ta biết hấn trước giờ vẫn có lòng đề phòng rất cao mà, là ai có thể đâm hấn như vậy được.

"Không liên quan đến cô. Mọi cô về cho." - Thế Vỹ không chút khách sáo trực tiếp đuổi khách.

Với Bạch Diệu, hấn thật không có kiên nhẫn nói dòng so. Nhìn thấy thái độ của Thế Vỹ như vậy Bạch Diệu đành quay lưng đi, rời khỏi. Vì cô không muốn để Thế Vỹ tức giận làm đúng vết thương.

Thế Vỹ lúc này quay lại nhìn, thấy bóng dáng người phía trước lòng hấn lại cảm thấy cay đắng. Cô gái này hấn từng yêu thương bằng tất cả trái tim mình nhưng cô ta lại thản nhiên phản bội hấn, đến với cha hấn.

Không biết Thế Vỹ hấn suy nghĩ gì mà với tay lấy chiếc điện thoại đang được đặt trên đầu tủ bên cạnh và bấm hành số quen thuộc nhất.

Điện thoại mới vừa được kết nối thì hấn liền lên tiếng:

"Lý Gia Bảo đang ở bệnh viện nào?"

Đầu dây kia chính là Hoàng Ân chứ chẳng phải ai xa lạ cả, anh ấy vẫn nói giọng tôn kính như mỗi khi:

"Dạ anh ta ở chung bệnh viện với tổng giám đốc ạ. Phòng 306."

Nghe xong thì Thế Vỹ thoáng ngạc nhiên, sao trùng hợp vậy:

"Tôi biết rồi."

Không một lời báo trước thì hấn đã cúp máy trong lạnh nhạt.

Hoàng Ân đã sớm quen thái độ này nên chẳng để ý. Nhưng anh ấy hơi tò mò, tại sao bữa nay Thế Vỹ lại tìm Gia Bảo chứ? Cũng may là hôm qua lúc đi làm giấy tờ nhập viện vô tình đi ngang qua phòng Gia Bảo nên lúc này Thế Vỹ vừa hỏi thì anh ấy có thể trả lời liền.

Thế Vỹ đang đi tìm phòng bệnh 306, hẳn muốn xem Gia Bảo giờ đã thế nào rồi. Đi vài vòng cuối cùng cũng tìm được, thấy trong phòng không có ai thì hắn liền mở cửa bước vào.

Thế Vỹ ngay lúc này đã bỏ sự lạnh lùng, ngang ngược của thường ngày mà thay vào đó là một ánh mắt ngưỡng mộ. Hắn thật sự thấy ngưỡng mộ người con trai đang nằm trên giường bệnh này, rất ngưỡng mộ anh.

Ngưỡng mộ anh có một gia đình ấm áp, vì Thế Vỹ hẳn đã thấy một khung hình gia đình được đặc trên đầu tủ bên cạnh, trong hình ai cũng cười hạnh phúc. Chẳng như gia đình Thế Vỹ hẳn, mẹ mất sớm, cha thì lại cướp mất người yêu của con trai.

Ngưỡng mộ anh được một người con gái đã thật lòng yêu thương anh, có thể vì anh mà giết người.

Mặc dù An Linh cũng giống Bạch Diệu vì danh lợi bán rẻ thân thể của mình, phản bội tình yêu. Nhưng ít nhất An Linh đã hối hận và muốn giết Thế Vỹ trả thù, chứ không giống Bạch Diệu, cứ nói những lời làm tổn thương hắn một cách thần nhiên.

"Xin lỗi anh... tôi không nên tự mình làm chủ mọi chuyện." - Thế Vỹ bỗng nhiên phá vỡ sự yên tĩnh trong căn phòng.

Đúng, nếu hắn không tự mình làm chủ thì mọi chuyện không tồi tệ như thế này. Gia Bảo sẽ không nhận lấy đau thương, anh cũng không phải nằm bất tỉnh nơi này. Và Thế Vỹ hẳn cũng không bị người con gái mình yêu oán hận, đâm một dao như thế này.

Thế Vỹ bất giác cười, một nụ cười đầy đau buồn. Người con gái mình yêu ư, là An Linh sao? Ngay giây phút này đây Thế Vỹ mới thật sự chịu thừa nhận, thừa nhận rằng hắn đã yêu An Linh từ lần đầu tiên nhìn thấy những bản vẽ thiết kế của cô.

Nhưng Thế Vỹ hẳn thật lòng yêu An Linh thì đã sao, cô chỉ có oán hận với hắn thôi. Người cô yêu là do hắn hại bất tỉnh ở đây rồi, làm sao có thể mong cô tha thứ và chấp nhận tình cảm này..

Đứng nhìn Gia Bảo một lúc thì Thế Vỹ buồn bã quay lưng đi, rời khỏi đó. Trở về phòng bệnh của mình, hắn lại gọi điện thoại.

"Hoàng Ân, tôi nhờ anh một việc." - Hắn này giọng nói của hắn rất trầm ấm, không lạnh nhạt.

"Dạ... sao... tổng giám đốc..." - Hoàng Ân hơi mơ hồ khi nghe giọng trầm ấm ấy và cũng như ngạc nhiên, đã bao lâu anh không được nghe giọng trầm ấm ấy nhỉ?

"Anh hãy đưa Phương An Linh đến đây và vào phòng lấy của tôi lấy..." - Thế Vỹ vừa nói vừa mệt mỏi nhắm mắt lại.

Nghe xong những lời của Thế Vỹ nói qua điện thoại thì đôi mắt Hoàng Ân bất giác mở to, vì quá ngạc nhiên.

"Tôi nhờ anh đấy." - Thấy đầu dây bên kia im lặng thì Thế Vỹ lại mở miệng.

Hoàng Ân càng lúc càng ngạc nhiên, Trịnh tổng giám đốc của anh ấy thường ngày chỉ biết ra lệnh mà bữa nay lại nói chữ "nhờ" đến hai lần.

"Dạ, tôi sẽ làm ngay."

...

Sau khi cúp máy thì Hoàng Ân mau chóng làm xong những việc mà mình đang làm, rồi rời khỏi công ty và lái xe đến nhà An Linh.

Khi vừa đến trước nhà thì đúng lúc An Linh đang tính đi đâu đó.

"An Linh, tổng giám đốc muốn gặp em." - Hoàng Ân vội vàng bước xuống và lên tiếng nói.

An Linh nghe đến tên của Thế Vỹ thì liền nhũn mày chặt lại và bước đi nhanh hơn, người mà bây giờ cô không muốn gặp nhất chính là Thế Vỹ hẳn.

"An Linh, xin em đừng làm khó anh mà." - Hoàng Ân ngăn đường An Linh lại với bộ mặt khó xử.

An Linh nhìn Hoàng Ân với ánh mắt buồn bã, cô biết anh ấy cũng làm công ăn lương thôi, cô đúng là không nên làm khó anh ấy.

"Được rồi, em đi theo anh."

...

Cứ thế An Linh đã theo Hoàng Ân đến bệnh viện, dù trong lòng cô chẳng muốn. Cả hai bước vào phòng thì thấy Thế Vỹ đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài trời, bầu trời đang ở trước mắt rất tĩnh lặng, gió hôm nay chẳng chơi đùa cùng với những đám mây trắng xinh đẹp kia.

"An Linh đã đến rồi thưa tổng giám đốc." - Hoàng Ân là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ im lặng trong căn phòng.

Thế Vỹ không hề quay người lại, vẫn đứng yên ở đó.

"Thật ra anh muốn gặp tôi vì chuyện gì, nói nhanh lên đi." - An Linh mất kiên nhẫn hỏi.

Kêu cô đến để ngắm trời đất với hắn sao? Cô chẳng có tâm trạng đó và không muốn.

Thế Vỹ khẽ quay lại nhìn, hắn im lặng nhìn người con gái đang trước mặt. Cô đang khoác trên người một váy màu vàng nhạt, mái tóc thì buông dài xuống tới lưng. Khuôn mặt thì không cần phải nói, xinh đẹp vô cùng. Đôi mắt vừa to vừa sáng, chiếc mũi thon thẳng với một đôi môi đỏ mọng. Trông cô quả thật rất xinh đẹp, thật khiến người không muốn rời mắt khỏi.

Nhưng tiếc rằng trái tim người con gái xinh đẹp này không thể thuộc về Thế Vỹ hẳn, mãi mãi không thể. Vì đây là đòi thật chứ chẳng phải trong phim, có mấy ai lại yêu một kẻ đã phá hủy cuộc đời của mình, đã tan nát bóp chết tình yêu của mình đâu chứ?

Rất lâu sau đó Thế Vỹ mới hồi phục bộ mặt lạnh như bản băng của thường ngày và lên tiếng:

"Tôi gọi cô đến đây để thực hiện lời hứa."

An Linh đưa ánh mắt không hiểu nhìn Thế Vỹ, thật ra ác quỷ này lại giờ trò ghê bản nữa đây:

"Ý gì?"

Thế Vỹ dùng ánh mắt ra lệnh cho Hoàng Ân, rồi nói:

"Cô xem thử đi sẽ biết."

Hoàng Ân lúc này đưa đến mặt An Linh một tập tài liệu. An Linh nhận lấy và mở ra xem, cô đã thoáng ngạc nhiên. Bởi vì đây là thông tin cô đã được đăng ký một cuộc thi thiết kế ở Anh, còn có cả vé máy bay nữa.

Thế Vỹ ngồi xuống bộ ghế sofa sang trọng và nói:

"Tôi đã sắp xếp hết rồi, cô chỉ cần vẽ những mẫu thiết kế sáng tạo của mình thôi."

An Linh nhìn chăm chăm vào tập tài liệu trên tay mình, ánh nhìn của cô mờ dần bởi một màn hơi nước. Phải chăng nước mắt của cô đang muốn tuôn rơi?

"Nếu sớm biết để có một cơ hội này phải trả giá đắt như vậy thì tôi đã không mong." - An Linh nghẹn ngào nói.

Đúng thế, nếu biết trước để có một cơ hội này mà phải mất hết tất cả thì dù đánh chết cô cũng không bao giờ cô muốn chạm đến nó đâu.

Dù những giọt nước mắt đang nhẹ nhàng tuôn rơi của một ai đó khiến trái tim Thế Vỹ đau nhói nhưng hắn vẫn cố giữ vẻ lạnh lùng:

"Giá đắt như thế nào thì cô đã trả hết rồi, cô nên biết quý trọng cơ hội này đi."

An Linh đưa mắt nhìn thẳng Thế Vỹ, cô muốn nhìn thấu suy nghĩ trong hắn:

"Tại sao anh làm vậy?"

"Vì anh đã yêu em mất rồi." - Một lời nói ngọt ngào và chân thành. Nhưng rất tiếc chẳng ai nghe thấy cả, bởi vì Thế Vỹ hắn chỉ nói thầm trong lòng mình thôi chứ chẳng thể nói thành lời.

"Đơn giản vì tôi coi trọng lời hứa, đã nói thì nhất định phải làm được." - Thế Vỹ ngồi khoanh tay tỏ ra rất thân nhiên.

An Linh khẽ gạt đầu, coi như hắn còn lương tâm.

"Nếu không còn việc gì nữa thì tôi về chuẩn bị đây." - Vừa dứt câu thì cô liền quay lưng đi, rời khỏi.

*****Hết chương 14*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tôi không thể làm chủ trái tim mình được

Buổi tối trước một ngày bay qua Anh để tham gia cuộc thi thiết kế thời trang thì An Linh đã đến bệnh viện thăm Gia Bảo, tới giờ anh vẫn chưa tỉnh lại. Nhân lúc trong phòng chẳng có ai An Linh nhanh chân bước vào, muốn nói với anh một câu tạm biệt.

Người con trai có khuôn mặt thanh tú vẫn nằm yên trên giường với dáng vẻ rất bình thản, khiến cho người khác cứ tưởng anh chỉ đang ngủ ngon. Nhưng rất tiếc là không phải, anh đang hôn mê bất tỉnh bởi vì tại nạn.

An Linh nhẹ nhàng ngồi xuống và nắm lấy bàn tay ấm áp của Gia Bảo, cô rung rung nước mắt nhìn anh:

"Gia Bảo, em có chuyện muốn nói với anh nè."

Gia Bảo không hề có bất cứ động tĩnh nào, vẫn im lặng. Hình ảnh này của anh thật khiến cho trái tim một ai đó nhói đau quá.

An Linh cố cười nhưng giọt nước mắt trong suốt lại nhẹ nhàng rơi:

"Ngày mai em sẽ qua nước Anh, để tham gia một cuộc thi thiết kế. Em sẽ cố gắng hết sức và trân trọng cơ hội này... cũng vì cơ hội này mà em đã phản bội tình yêu của anh, phản bội tình yêu của chúng ta..."

Những ngón tay thon dài xinh đẹp của An Linh đưa lên một cách rất do dự, muốn sờ khuôn mặt của người mình yêu. Nhưng chẳng thể, cô bỗng thấy bản thân mình thật ghê bản, chẳng xứng chạm đến anh.

Cô đã bật khóc như chưa bao giờ được khóc, cô ước gì tất cả đều chỉ là một giấc mơ. Nói đúng hơn cô mong muốn tất cả những thứ tồi tệ này chỉ là một ác mộng, chỉ cần cô mở mắt ra thì mọi thứ sẽ tốt đẹp như xưa.

Vào lúc này bà Lý và Tú Phương bước vào, vừa thấy An Linh thì bà Lý liền thét lớn:

"AI CHO CÔ LẠI GẦN CON TRAI TÔI?"

Rồi chạy đến nắm tay An Linh và xô mạnh cô ngã xuống sàn nhà. Tú Phương hoảng hốt chạy đến đỡ An Linh dậy:

"An Linh, không sao chứ?"

An Linh nhẹ lắc đầu, rồi đứng dậy nhìn chăm chăm bà Lý, chuyện thành ra như hôm nay bà ta có một phần lỗi. Vậy mà giờ còn ở đây hung dữ lớn tiếng với cô.

"Phuong An Linh, đồ nghèo khổ như cô phải tránh xa con trai tôi ra." - Bà Lý lại thêm một lần nữa hét lớn.

An Linh cười lạnh:

"Bà lại muốn dùng bao nhiêu tiền để đuổi tôi đi đây?"

Tú Phuong đứng ở đó mà chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, sao trông bà Lý với An Linh căng thẳng quá vậy?

Bà Lý tức giận nói:

"Cố mau cút đi ngay cho tôi. Gia Bảo bị như vậy cũng tại cô cả."

An Linh bước đến gần và dùng ánh mắt oán hận nhìn bà Lý:

"Tại tôi? Cái gì tại tôi chứ?"

Bà Lý không hề sợ hãi trước ánh mắt của An Linh, mà ngược lại càng hung hăng hơn:

"Nếu tối hôm đó cô không gọi hẹn Gia Bảo ra ngoài thì nó có bị vậy không?"

An Linh lại một lần nữa bị bà Lý xô ngã xuống sàn và câu hỏi vừa rồi của bà như con dao đâm thẳng vào trái tim cô, đau lắm. Đúng, bà Lý nói rất đúng. Nhưng chỉ là bà ta nói sai người rồi, nếu tối hôm đó Thế Vỹ không bắt Gia Bảo đến và cho anh nhìn thấy tất cả thì anh đâu bị xe đụng bất tỉnh như hôm nay đâu.

Giây phút đó An Linh đã thề rằng cô nhất định bắt Thế Vỹ trả giá đắt. Cô nhất định khiến hắn trở thành một tên ăn xin, bị mọi người khinh thường. Nghĩ thế rồi cô cố đứng dậy và nhìn Gia Bảo mà roi nước mắt, cô nói thầm:

"Em xin lỗi anh, Gia Bảo..."

Rồi nhẹ nhàng xoay lưng, bước đi thật nhanh. Người con trai nằm trên giường dường như cảm nhận được nỗi đau trong lòng An Linh nên đã lặng lẽ rơi lệ, anh muốn lên tiếng gọi tên cô. Nhưng không hiểu tại sao dù anh có cố gắng như thế nào vẫn không mở mắt nổi, anh cảm thấy đôi mắt mình rất nặng chỉ muốn nhắm lại mãi thôi.

Tú Phuong lúc này bước đến dịu bà Lý ngồi xuống:

"Bác gái đừng tức giận nữa, sẽ hại sức khỏe lắm đấy."

Bà Lý vỗ vỗ vào tay Tú Phuong và nhẹ lắc đầu:

"Nếu người Gia Bảo yêu là con thì hay quá rồi, con vừa hiểu chuyện vừa dịu dàng như thế này mà."

Nghe xong Tú Phuong thoáng ngạc nhiên, sao bà Lý lại ghét An Linh như thế chứ? Đừng có nói giống trong phim thật nha, vì An Linh là con gia đình nghèo nên bà Lý thấy cô không xứng. Tú Phuong bất giác thờ dài, tại sao có một số người cứ thích phân biệt giàu nghèo chứ? Cô ấy hiểu anh bạn thân của mình yêu thương An Linh vì tâm lòng cô đẹp thôi, còn giàu hay nghèo anh vốn không quan tâm đến.

"Duyên phận mà sao có thể nói trước được hả bác, thôi bác đừng suy nghĩ nhiều nữa. Giờ quan trọng nhất vẫn là tìm cách giúp anh Bảo mau chóng tỉnh lại." - Tú Phuong dịu dàng nói.

Bà Lý nhẹ gạt đầu và buồn bã nhìn Gia Bảo, bà giờ chỉ mong muốn con trai thân thương của mình có thể mau tỉnh lại và khỏe mạnh như lúc trước thôi.

...

An Linh ngồi trên Taxi về nhà, nhìn ra ngoài thấy những ánh đèn âm áp của gia đình đang sáng khắp nơi. Trong lòng cô thật nhưng nhớ, trước đây cô với Gia Bảo từng mong ước có một ngày nào đó họ sẽ về chung một nhà, họ sẽ có những đứa con thật xinh xắn.

Nhưng bây giờ mong ước ấy quả thật quá xa vời, không thể chạm đến nổi. Những giọt nước mắt cay đắng của An Linh lại tuôn rơi, biết làm sao bây giờ. Con đường này là do chính cô tự lựa chọn, chính do cô đã chọn đi trên đường không có tình yêu này mà.

Về tới nhà thì An Linh thấy mẹ mình đang buồn bã ngồi trên ghế sofa, cô khẽ bước đến và mở miệng hỏi:

"Mẹ, sao giờ này mẹ còn ngồi đây?"

Nghe tiếng của con gái mình thì bà Phuong khẽ giật mình quay qua nhìn:

"À con về rồi đó hả? Mẹ... đang lo cho cậu Bảo."

Từ khi biết tin Gia Bảo bị tai nạn thì trong lòng bà Phuong cứ buồn bã không thôi được, bà lạy trời lạy Phật cầu mong Gia Bảo không sao. Nhưng lại nghe An Linh nói anh rất có thể không tỉnh lại được nữa thì bà càng ngày càng lo lắng thêm.

An Linh đứng cúi đầu thật thấp, tuy cô đã nói hết tình trạng của Gia Bảo cho bà Phuong biết. Nhưng cô lại không cách nào nói với bà rằng anh thành ra vậy cũng có lỗi của cô. Không cách nào nói với bà rằng chính con gái mà bà yêu thương đã khiến trái tim anh tan vỡ.

Mấy năm An Linh đi du học thì Gia Bảo đã thay cô chăm sóc cho bà Phuong rất chu đáo, không khác gì đang chăm sóc cho mẹ mình. Thế nên đối với bà Phuong mà nói, Gia Bảo đã sớm là con trai của bà rồi.

Nếu bà biết được mọi chuyện, biết được con gái mình đã phản bội Gia Bảo lên giường với người khác thì sẽ ra sao? Chắc bà sẽ tức giận đến đổ bệnh và sẽ đuổi cô ra khỏi nhà, không nhìn nhận cô là con nữa.

Thấy An Linh cứ đứng yên ở đó không nói lời nào thì bà Phuong liền lo lắng hỏi:

"An Linh, con bị làm sao thế?"

An Linh hít thở thật sâu và nhẹ lắc đầu:

"Dạ con không sao... chỉ là con hơi đau lòng chút thôi."

Rồi cô điu mẹ mình bước đến phòng:

"Thôi cũng đã khuya rồi, mẹ mau vào phòng nghỉ ngơi đi."

Bà Phương nhẹ gật đầu:

"Ừ con cũng nên nghỉ sớm đi, sáng mai còn bay nữa."

An Linh cố nhếch môi:

"Dạ, con biết rồi mẹ."

Bà Phương nhẹ nhàng quay lưng đi vào phòng. An Linh cũng về phòng riêng của mình và đóng chặt cửa lại, cô ngã gục xuống giường. Nhìn xung quanh căn phòng, nước mắt của cô lại tuôn rơi. Căn phòng này là do Gia Bảo tự trang trí, từng món đồ ở trong căn phòng này đều do anh cẩn thận lựa chọn.

Bao nhiêu năm qua Gia Bảo anh luôn yêu thương, luôn chờ đợi cô ở phía sau, không một lời oán trách. Vậy mà An Linh cô lại có thể tàn nhẫn làm trái tim anh tan vỡ, làm anh cảm thấy đau.

Nếu như một ngày nào đó Gia Bảo tỉnh lại và xuất hiện trước mặt cô thì sẽ ra sao đây? Lúc đó An Linh cô có còn mặt mũi nào để đối mặt với anh, có thể nói với anh một lời xin lỗi không? Hay là lúc đó Gia Bảo sẽ giả vờ không quen biết cô, cứ lướt qua cô như hai người xa lạ.

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi thì An Linh lại thấy oán hận bà Lý và Thế Vỹ, nếu không phải tại hai người họ thì cuộc đời cô đã không đau khổ nhiều như thế này rồi.

An Linh đưa mắt nhìn tập hồ sơ trên bàn, cô nhất định phải giành chiến thắng trong cuộc thi thiết kế thời trang này. Cô nhất định phải cố gắng hết sức lực mình, nhất định bắt Thế Vỹ phải trả giá cho những gì mà hấn đã gây ra.

An Linh cô giờ phút đó dường như đã đánh lạc mất chính mình, biến thành một người khác. Chẳng hề còn là một An Linh lương thiện, luôn giúp đỡ người khác. Chẳng hề còn là một An Linh ấm áp, luôn biết quan tâm những người xung quanh mình. Và chẳng hề còn là một An Linh đầy yêu thương nữa, An Linh bây giờ đầy thù hận rồi..

...

Sáng hôm sau, ở tại sân bay.

Ở góc nhỏ nào đó có một người đàn ông thanh tú trong bộ vest trắng sang trọng đang lặng lẽ theo dõi một cô gái sắp đi xa. Người đàn ông thanh tú ấy chính là Thế Vỹ, chẳng phải một ai xa lạ.

Hắn mới sáng sớm đã đến đây chờ, hắn chỉ muốn được ngắm nhìn An Linh từ xa thế thôi. Hắn làm sao có thể bước ra và chúc cô may mắn trong khi người cô chẳng muốn gặp nhất chính là hấn đây.

Hoàng Ân đang đứng phía sau nhìn, trong lòng anh ấy có nhiều câu muốn hỏi Thế Vỹ lắm. Muốn hỏi hấn vì sao để An Linh đâm bị thương một cách dễ dàng, không chỉ không một lời oán trách mà còn sắp đặt cơ hội cho cô nữa. Thật khó hiểu, đây đâu phải là tính cách của Thế Vỹ hấn đâu.

"Hoàng Ân, chắc anh thấy lạ lắm phải không?" - Thế Vỹ bỗng dưng lên tiếng hỏi.

Ánh mắt hấn lúc này đầy bi thương, hấn khẽ thở ra:

"Tôi đã yêu An Linh thật rồi."

Câu nói ấy của hấn không chút do dự, mà còn có phần dịu dàng. Hoàng Ân nghe xong thì liền chết đứng, anh ấy thật sự không biết mình nên phản ứng như thế nào nữa. Là người bên cạnh Thế Vỹ từ nhỏ, nghe hấn thốt lên câu này với một cách dịu dàng như vậy thì tất nhiên anh ấy rất vui.

Nhưng anh ấy không phải không biết những gì mà Thế Vỹ hấn đã gây ra cho An Linh, giờ đây chắc cô phải oán hận dữ lắm. Thế nên tình yêu này hấn chắc chắn không bao giờ được đáp lại. Như vậy Thế Vỹ phải đau khổ thêm một lần nữa.

"Anh đang sợ tôi phải đau khổ thêm một lần, đúng không?" - Thế Vỹ thấu hiểu tâm tình của người phía sau nên lên tiếng.

Hoàng Ân nhẹ gật đầu:

"Nếu tổng giám đốc đã biết, có sao còn có chấp?"

Thế Vỹ u buồn nói:

"Tôi không thể làm chủ trái tim mình được."

*****Hết chương 15*****

Mọi chuyện sẽ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Màn chào hỏi

Người ta nói rất đúng, thời gian trôi qua như một cái chớp mắt, không chờ đợi một ai. Mới đó đã một năm kể từ ngày An Linh qua nước Anh để tham gia cuộc thi thiết kế thời trang, hy vọng qua cuộc thi này cô sẽ có cơ hội trở thành một nhà thiết kế được nhiều người biết đến.

Nhưng sau khi cuộc thi kết thúc thì An Linh bỗng biến mất, không chút tâm hơi nào. Kể cả Thế Vỹ cho Hoàng Ân đi điều tra khắp nơi mà vẫn tìm không ra cô nữa, chỉ nghe nói cô đã đặt được giải nhất trong cuộc thi thôi.

Bà Phương, mẹ của An Linh cũng không có tin tức nào về cô cả. Nhưng mỗi tháng đều có người mang tiền đến và nói là An Linh gửi cho bà, rồi vội quay lưng đi không cho bà có cơ hội hỏi bất cứ gì.

...

Một năm đã có nhiều việc đổi thay, chẳng còn giống trước đây nữa. Một Thế Vỹ luôn truy tìm những cô gái xinh đẹp bắt họ làm nô lệ, hành hạ thân thể họ. Vậy giờ chỉ liếc nhìn thôi hắn cũng chẳng thèm nữa, hình như hắn đã xem những cô gái xinh đẹp là vô hình rồi thì phải? Ừ phải rồi, vì trái tim Thế Vỹ hắn đã có một người con gái, không một ai có thể thay thế.

Hôm nay tập đoàn thiết kế thời trang C.A vẫn đầy nghiêm túc như mọi khi, một năm qua Thế Vỹ và Hoàng Ân đã đưa ra thị trường những mẫu thiết kế độc đáo, khiến danh tiếng của tập đoàn càng ngày càng tiến xa hơn.

Nhưng mấy tháng nay có một tập đoàn thiết kế khác mang thương hiệu Hope, một thương hiệu vô cùng xa lạ. Mọi người chưa từng nghe qua và không biết nó từ đâu đến, cũng không một ai biết chủ của tập đoàn thiết kế thời trang Hope ấy là ai.

Điều quan trọng nhất là họ đã lôi kéo những nhân viên, nhà thiết kế tài giỏi của Thế Vỹ về bên mình. Hình như họ đang đối đầu với Thế Vỹ, luôn gây bất lợi cho hắn.

"Tổng giám đốc, nguy rồi." - Hoàng Ân vội bước vào phòng làm việc của Thế Vỹ và lo lắng nói.

Thế Vỹ đang xử lý công việc, nghe vậy liền ngừng đầu lên nhìn:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Hoàng Ân nói nhanh:

"Công xưởng may đã hủy hợp tác với chúng ta rồi."

Nghe xong Thế Vỹ lập tức đứng dậy:

"Tại sao lại vậy?"

Hoàng Ân do dự nói:

"Họ nói bên Hope đã trả giá cao hơn và đã ký đồng hợp luôn rồi..."

Lông mày thanh tú Thế Vỹ khẽ nhíu lại:

"Lại là bọn họ..."

Hắn thật không hiểu thật ra mình với tập đoàn thiết kế Hope đó có thù oán gì mà sao cứ muốn đối đầu với hắn hoài vậy. Hắn vội hỏi:

"Ân, anh đã điều tra được những gì rồi?"

Hoàng Ân buồn bã lắc đầu và đưa cho Thế Vỹ một sấp hồ sơ:

"Họ bí ẩn quá, tôi chẳng điều tra được gì cả. Nhưng tôi đã tìm được một số bản vẽ bên họ, tổng giám đốc xem thử đi..."

Nhận thấy thái độ của Hoàng Ân có chút gì đó khác thường nên Thế Vỹ đã nhanh tay cầm lấy sấp hồ sơ và mở ra xem ngay.

Vừa nhìn thấy phong cách vẽ thì đôi mắt Thế Vỹ bất giác mở to tỏ ra ngạc nhiên, sao những phong cách vẽ này quen thuộc quá vậy.

"Không lẽ là cô ấy? Cô ấy đã quay về đây rồi sao?" - Trong giọng nói của Thế Vỹ lúc này người ta có thể nghe ra được một sự vui sướng khó tả. Nhất là ánh mắt, đầy nhưng nhớ.

Hoàng Ân nghiêm túc gật đầu:

"Tôi cũng nghi ngờ là cô ấy... Nhưng nếu là cô ấy thật thì..."

Thế Vỹ nghe hiểu ý Hoàng Ân muốn nói gì nên khẽ thờ một hơi thật dài:

"Thôi được rồi, anh mau tìm công xưởng may khác đi. Chúng ta đã ký kết với nhiều cửa hàng nước ngoài lắm, không có công xưởng may là không xong đâu."

Hoàng Ân nhìn sắc mặt Thế Vỹ như vậy không biết làm gì nên đành khẽ gật đầu:

"Vâng, giờ tôi đi tìm ngay."

Rồi anh ấy quay lưng đi, rời khỏi. Sau khi cánh cửa phòng được nhẹ đóng lại thì Thế Vỹ đứng dậy bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài, ánh mắt hắn giờ này đầy u sầu.

Ý của Hoàng Ân lúc này muốn nói, nếu như là An Linh thật thì cô đang muốn trả thù hắn muốn khiến hắn mất tất cả.

...

Ở một nơi khác, có một cô gái xinh đẹp quyền rũ trong chiếc váy đen ôm sát người cùng mái tóc vàng dài đang ngồi uống trà với một chàng trai Tây cao ráo trong bộ đồ vest trắng sang trọng. Người khác nhìn vào cứ tưởng mình đang lạc vào nơi đảo hoa đẹp nhất ở thế gian này. Vì đôi trai gái ấy có vẻ đẹp quá hoàn hảo, lại thêm phong cách sang trên người họ. Đã thu hút nhiều ánh mắt xung quanh, ai lỡ đã nhìn thì chẳng muốn rời mắt đi nơi khác.

Cô gái xinh đẹp quyền rũ ấy chẳng phải ai xa lạ, mà chính là An Linh. Còn chàng trai đang ngồi đối diện với cô là Tony Trần 29 tuổi, một người Tây đẹp trai với đôi mắt xanh long lanh

như hai viên ngọc quý.

"Hôm nay em làm gì có tâm trạng rủ anh đi uống cà vậy?" - Chàng trai tây tên Tony Trần ấy lên tiếng hỏi.

Hình như y không rành tiếng Việt cho lắm thì phải? An Linh chậm rãi đặt tách trà nóng xuống:

"Là trà chứ không phải là cà đâu nha Tony, anh cứ nói lộn hoai."

Tony Trần vừa lắc đầu vừa cười:

"Sao tiếng Việt quá, học hoai không được vậy?"

Bộ dạng của Tony Trần lúc nói tiếng Việt, người khác nhìn vô cùng mắc cười. Nhưng khuôn mặt xinh đẹp của An Linh vẫn lạnh như băng, chẳng có nụ cười nào cả. Hình như một năm qua cô không hề cười tươi, cũng lắm chỉ nhếch môi một chút thôi. Ánh mắt cô giờ thật sự rất lạnh lẽo, khiến người khác chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cô.

"Em đã giành được công xường của hân ta rồi." - An Linh khẽ dựa lưng vào ghế và nói.

Tony Trần khẽ gạt đầu, rồi cầm ly trà trước mặt lên uống một ngụm nhỏ. Y vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp An Linh thì trong cô đã đầy thù hận rồi, không thể lãng quên.

Thật ra Tony Trần là một trong số ban giám khảo của cuộc thi thiết kế thời trang ở nước Anh mà An Linh đã tham gia. Vừa nhìn bản vẽ thiết kế của An Linh thì Tony Trần đã thích, phong cách thiết kế của cô không chỉ sáng tạo mà còn rất có phong cách nữa. Nhà anh cũng là một tập đoàn thiết kế khá lớn nên anh luôn tìm những nhà thiết kế tài giỏi. Vì vậy sau khi cuộc thi kết thúc anh đã đến gặp riêng cô.

Lúc đó Tony hoàn toàn không biết nói tiếng, anh nói tiếng Anh với An Linh:

"Hi, can i talk to you." (chào cô, tôi có thể nói chuyện với cô chút không?)

An Linh tất nhiên nghe hiểu rồi vì trước đây cô đã đi du học ở Mỹ ba năm mà. Cô nhìn và hỏi lại bằng tiếng Anh:

"Có chuyện gì và anh là ai?"

Tony Trần lấy từ túi áo khoác ra một tấm danh thiếp đưa cho An Linh:

"Tôi tên Tony Trần, cũng là một nhà thiết kế... tôi muốn mời cô về làm cho tập đoàn tôi."

An Linh đưa tay nhận lấy tấm danh thiếp và coi. Hoá ra là một tập đoàn thiết kế thời trang khá lớn ở nước Anh, cô cũng đã từng nghe qua. Cô dùng giọng vô cùng lạnh lẽo nói:

"Nếu như anh có thể giúp tôi hoàn toàn đánh bại một tập đoàn thiết kế thời trang ở Việt Nam thì muốn tôi làm gì cũng được."

Bây giờ nhớ lại lúc đó, Tony Trần vẫn còn đỡ khốc đờ cười với An Linh. Y thật không biết người tên Thế Vỹ ấy đã làm ra những chuyện gì mà lại có thể khiến một người con gái như An Linh đầy oán hận như thế, phải bắt chấp tất cả trả thù hân.

"Tony, anh đang suy nghĩ gì vậy?" - Nhìn thấy người ngồi đối diện mình im lặng nên An Linh lên tiếng hỏi.

Tony Trần khẽ gạt mình ngược mặt lên nhìn, rồi cười cười:

"À anh đang nghĩ tới nay ăn gì thôi."

An Linh vừa gạt đầu vừa nói:

"Chúng ta nên ăn mừng thiệt. Nhưng trước khi ăn mừng thì chúng ta đến một nơi đã."

Tony Trần nghiêng đầu nhìn và tò mò hỏi:

"Là nơi nào thế?"

An Linh chẳng thèm trả lời, cứ đứng dậy quay lưng đi.

Cả hai lái xe đến trước một toà nhà 15 tầng. Tony Trần vừa nhìn thì liền biết đây là tập đoàn thiết kế thời trang C.A. Y hỏi khẽ:

"Em muốn đến đây làm gì? Không phải em đã nói chưa đến lúc lộ mặt hay sao?"

An Linh không nói gì, chỉ ngược mặt lên nhìn phía một ô cửa sổ, đó là phòng làm việc của Thế Vỹ, người cô oán hận nhất.

Đúng lúc Thế Vỹ đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống. Và vô tình hai ánh mắt va chạm nhau giữa phong trung. Một ánh mắt đầy mong nhớ, một ánh mắt đầy oán hận.

Trong lòng Thế Vỹ và An Linh giờ đây đều có một cảm giác nhưng mà cả hai cũng chẳng gọi cảm giác này là gì nữa.

"An Linh..." - Thế Vỹ buột miệng gọi khẽ. Rồi nhanh chân chạy ra khỏi phòng, hân thật sự muốn gặp An Linh cô. Muốn ôm chặt lấy cô, muốn nói với cô rằng hân rất nhớ cô. Không kiên nhẫn chờ thang máy mà tục tiếp chạy đi thang bộ, vì sợ cô đi mất.

Không biết Thế Vỹ lấy sức lực ở đâu ra mà từ tầng 15 chạy xuống dưới. Có lẽ vì một tình yêu chưa được bày tỏ, có lẽ vì những nhung nhớ suốt một năm qua mà hân mới có động lực như thế. Khi xuống tới thì đã không thấy An Linh nữa, cô đã đi mất rồi.

Thế Vỹ nhìn xung quanh, cố tìm thấy người con gái mình yêu thương giữa đám đông. Nhưng tìm mãi chẳng thấy bóng dáng cô ở đâu hết. Những người đi đường đều nhìn thấy Thế Vỹ hân đẹp trai sang trọng nhưng trông hân vào lúc này thật sự giống một người hoá điên, cứ xoay qua xoay lại.

An Linh vừa lái xe vừa nói thầm trong lòng:

"Trịnh Thế Vỹ, đây chỉ là một màn chào thôi. Tôi nhất định bắt anh trở thành một kẻ trắng tay, bị tất cả mọi người khinh thường."

Ánh mắt cô lúc này vô cùng rất đáng sợ, giống như muốn ăn thịt người ngay lập tức vậy.

*****Hết chương 16*****

An Linh sẽ trả thù Thế Vỹ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Buổi tiệc mất mặt nhất

Bầu trời ở trên cao kia vẫn xinh đẹp, những đám mây trắng vẫn tự do chơi cùng gió. Nhưng tại sao lòng người lại đầy u phiền, chừng như không cách nào để gỡ hết những u phiền trong lòng con người chúng ta.

Ở một quán cà phê cao cấp có hai người con trai đang ngồi hưởng thức cà phê cùng nhau, họ đều mang phong cách riêng mình. Một người mang phong cách âm áp như mặt trời, một người thì lại mang phong cách lạnh lùng như núi băng. Nhưng cả hai đều rất đẹp trai sang trọng, khiến người ta nhìn mãi không chán. Đó chính là Gia Bảo và Thế Vỹ, chứ chẳng phải một ai khác nữa cả.

"Anh hẹn tôi ra đây chắc không đơn giản chỉ uống cà phê thôi chứ?" - Gia Bảo dùng giọng trầm ấm phá vỡ im lặng. Anh vẫn dịu dàng lịch sự như xưa, không hề thay đổi. Nếu có thì chỉ trông anh hiện giờ đã mạnh mẽ hơn xưa thôi.

Thế Vỹ đang đưa tách cà phê lên uống, khi nghe hỏi vậy thì động tác liền dừng lại. Hắn khó khăn mở miệng nói:

"Cô ấy đã quay về rồi."

Ánh mắt hắn đầy u buồn, cả bản thân hắn cũng không biết tại sao lại hẹn Gia Bảo ra và nói chuyện này với anh nữa. Chắc do hắn hiểu rõ trong lòng người con gái mình yêu, Gia Bảo mới là nam chính, chứ không phải hắn. Gia Bảo không thể không hiểu người mà Thế Vỹ mới nhắc đến là ai.

"Anh nói là An Linh đã quay về đây rồi sao?" - Giọng anh người ta nghe được là rất vui mừng.

Một năm trước khi anh tỉnh lại trong vụ tai nạn đó thì không còn gặp An Linh, chỉ nghe nói cô đã ra nước ngoài thôi. Anh cũng tìm cách liên lạc với cô nhưng mãi không thấy hồi âm.

Thế Vỹ đặt nhẹ tách cà phê xuống bàn và gật đầu:

"Và cô ấy đang trả thù tôi bằng mọi cách."

Giọng hắn trông rất đau khổ. Thật ra hắn đau khổ cái quái gì chứ, mọi chuyện thành ra như hôm nay không phải là do một tay hắn gây ra sao? Hắn đáng nhận quả báo mà.

Gia Bảo nhìn người đối diện của mình mà khẽ thờ dài, người đáng thương ắt có điểm đáng ghét, quả thật không hề sai mà. Nhìn hắn đau khổ như vậy thật đáng thương nhưng khi nhớ lại những gì hắn đã làm với anh và An Linh thì thật sự không thể tha thứ.

"Thế Vỹ, anh có thích cà phê không?" - Gia Bảo nhìn tách cà phê của mình và hỏi.

Thế Vỹ dù không hiểu vì sao Gia Bảo lại bỗng hỏi như vậy nhưng vẫn nhẹ gật đầu:

"Có, vì cà phê giúp tôi tỉnh táo hơn."

Hắn thích nhất là uống cà phê đen không đường không nước đá, chỉ có vị đắng chất thôi. Nghe xong câu trả lời thì Gia Bảo cười khê:

"An Linh cũng như tách cà phê đen của anh, rất đắng nếu anh không chịu bỏ đường và sữa vào."

Trên đời này còn có ai hiểu An Linh bằng Gia Bảo anh nữa đây, anh biết cô đối với Thế Vỹ hẳn đầy oán hận. Nhưng anh càng hiểu rõ cô rất yếu đuối và rất cần một người ở bên che chở cho cô đoạn đường còn lại. Anh yêu cô, yêu cô bằng cả trái tim mình. Nhưng đáng tiếc, anh lại không thể là người bên cô suốt đời được.

Thế Vỹ tuy lạnh lùng như núi băng nhưng vẫn cảm nhận được sự nuối tiếc trong lòng Gia Bảo với tình yêu của mình nhiều như thế nào. Hắn khẽ nở nụ cười đậm chọc:

"Chắc chắn cô ấy vẫn còn yêu anh rất nhiều..."

Gia Bảo biết nụ cười đậm chọc ấy không phải dành cho anh, mà là Thế Vỹ hẳn đang tự cười chính bản thân hắn thôi. Anh ngã lưng vào ghế, giờ anh cũng không biết nên nói gì nữa.

"Gia Bảo, anh còn hận tôi không?" - Thế Vỹ quay qua nhìn thẳng Gia Bảo và hỏi khê.

Gia Bảo cười chua xót và nhẹ lắc đầu, sao hắn lại hỏi câu này chứ? Anh đâu phải là thần, đâu có lòng rộng lượng đến mức có thể tha thứ cho kẻ đã phá hủy hạnh phúc mình đang có.

"Đừng hỏi tôi mấy câu này nữa, vì tôi không có câu trả lời cho anh đâu." - Gia Bảo quay mặt qua cửa sổ và buồn bã nói.

Thế Vỹ có thể nhìn ra được không phải Gia Bảo không hận mình, chịu ngồi đây nói chuyện chỉ vì anh là người yêu hoà bình, không thích chiến tranh thôi.

"Chửi thì đã chửi rồi, đánh thì cũng đã đánh rồi. Nhắc lại làm gì nữa, quan trọng nhất bây giờ tìm An Linh về." - Gia Bảo nhàn nhạt nói, rồi đứng dậy quay lưng đi.

Thế Vỹ nhếch môi cười và nhớ lại một năm trước...

...

Một năm trước - ba tháng An Linh đi nước Anh.

Sau những ngày hôn mê mất tỉnh trên giường bệnh thì Gia Bảo cuối cùng cũng tỉnh lại và khôi phục rất tốt. Một ngày nọ Thế Vỹ một mình đến bệnh viện, muốn nói lời xin lỗi với Gia Bảo, mong anh tha thứ.

Vừa nhìn thấy Thế Vỹ thì Gia Bảo ngay lập tức biến thành một con sói hung dữ, lao đến đánh hấn.

"Anh là đồ khốn, tại sao lại làm vậy với tôi và An Linh. Tôi phải đánh chết đồ khốn như anh, chết đi." - Gia Bảo cứ ra sức đánh vào người Thế Vỹ, không ngừng.

Dù anh đang đánh Thế Vỹ nhưng người đau thật sự lúc đó lại là anh, chứ chẳng phải ai khác. Trái tim anh lúc đó đau đớn vô cùng, vì nhìn thấy Thế Vỹ thì anh sẽ nhớ lại đêm hôm đó.

Thế Vỹ cứ để mặt Gia Bảo đánh, không hề đánh trả. Vì hấn cảm thấy có lỗi với Gia Bảo, muốn để anh đánh hết tổn thương mà Thế Vỹ hấn đã gây ra. Xem như đây là một cách rửa tội của bản thân hấn đi.

"Gia Bảo, anh đừng đánh nữa." - Lúc ấy cô bạn thân Tú Phương cũng ở đó, cô ấy đã kéo Gia Bảo ra.

Nhưng Gia Bảo lúc đó như hoá điên, đẩy mạnh Tú Phương ra, ngã xuống sàn nhà. Còn Gia Bảo anh thì tiếp tục đánh Thế Vỹ, đánh hết sức mình.

Đã quen biết Gia Bảo từ nhỏ nhưng Tú Phương thật sự chưa bao giờ nhìn thấy anh đáng sợ như vậy, anh như biến thành một người khác.

Nhìn thấy Thế Vỹ bị đánh gần chết rồi Tú Phương không nghĩ nhiều nữa bắt chấp tất cả lao đến ôm lấy Gia Bảo, cố gắng ngăn anh lại.

"Gia Bảo, anh bình tĩnh lại đi. Em xin anh mà, Gia Bảo."

Thế Vỹ trước đó đã bị An Linh đâm một dao, sức khỏe vốn chưa khôi phục hoàn toàn mà nay còn bị Gia Bảo đánh một trận, càng lúc bị thương càng nặng hơn. Hấn ở dưới sàn nhà ới ra máu nhưng chẳng hề kêu la, chỉ cố gượng dậy và nói khẽ:

"Lý Gia Bảo, tôi... xin... lỗi... anh."

Gia Bảo lúc đó đã bật cười thành tiếng, miệng cười nhưng hai giọt lệ đau khổ lại bắt giác tuôn rơi:

"Xin lỗi ư? Câu xin lỗi của anh đáng giá bao nhiêu vậy? Có đáng giá bằng tình yêu của tôi với An Linh không?"

...

Quay lại với hiện tại.

Sau khi rời khỏi quán cà phê cao cấp đó thì Gia Bảo một mình lang thang khắp phố, bước chân của anh thật lạc lõng quá, chẳng biết đi đâu về đâu. Người con gái anh yêu thương đã quay về thật sao, cô giờ đang ở nơi đâu? Anh muốn gặp lại cô, muốn biết cuộc sống giờ của cô có tốt hay không.

"An Linh, em đang ở đâu vậy? Mau ra đây gặp anh, được không?" - Gia Bảo đưa đôi mắt buồn bã nhìn xung quanh và nói thầm. Anh không biết bao giờ mới gặp lại cô, khi nào mới có thể nói với cô hết những lời chân thật trong lòng anh đây.

Thế Vỹ vẫn còn ngồi trong quán cà phê đó thất thần, hấn cảm tách cà phê lên uống một ngụm. Vị đắng không chỉ trong miệng mà còn đắng trong lòng nữa, lòng Thế Vỹ hấn lúc này thật sự rất đắng.

Tại sao năm xưa hấn lại phá hủy một cô gái tốt bụng, hiền lành như An Linh? Tại sao lại khiến cô trở thành một người đầy thù hận như bây giờ, không chút yêu thương? Bây giờ Thế Vỹ hấn phải làm sao xoá hết những thù hận trong An Linh, đưa cô quay về với những yêu thương đây..

...

Ở tập đoàn thiết kế Hope, trong một căn phòng rộng lớn với phong cách khá đơn giản, đen trắng là màu chủ đạo của căn phòng này. Một cô gái vô cùng xinh đẹp với chiếc váy hồng đào ôm sát người và mái tóc vàng dài đã được vén gọn qua một bên, đang ngồi làm việc rất nghiêm túc. Đó chính là An Linh, nữ chính của chúng ta chứ chẳng còn ai khác nữa cả.

Từng nét, từng nét vẽ đều được An Linh hết sức cẩn thận đặt bút. Trên mặt giấy đã xuất hiện một chiếc váy cưới xinh đẹp, một chiếc váy cưới hạnh phúc trong mơ của tất cả người con gái trên đời này.

An Linh bỗng nhiên chạnh lòng, cô nhớ trước đây mình cũng ao ước sẽ được khoác trên người chiếc váy cưới hạnh phúc này...

Kỷ ức xưa lại ùa về trong tim, cô nhớ anh. An Linh cô thật sự rất nhớ anh, tình yêu và hạnh phúc của cô. Dù rất nhớ nhưng suốt một năm qua cô chẳng dám nghe tin tức của anh, vì cô sợ nghe nói anh không thể tỉnh lại. Và sợ nhất là nghe nói anh đã đến bên người mới, sẽ oán hận cô cả đời này...

An Linh nhớ và vẫn yêu Gia Bảo rất nhiều nhưng chính cô cũng biết giờ anh và cô không thể nào, mãi mãi không thể bên nhau thêm một lần nữa. Bởi vì trong tim cô giờ đây tràn đầy thù hận, chỉ muốn trả thù thôi. Và người cô muốn trả thù không chỉ một mình Thế Vỹ mà còn bà Lý, mẹ của Gia Bảo.

"Cốc cốc." - Tiếng gõ cửa bỗng vang lên phá vỡ sự im lặng của căn phòng, khiến An Linh khẽ giật mình ngược mặt lên nhìn.

Hoá ra là anh chàng người tây Tony Trần, anh ta khẽ bước vào và cười nói:

"Buổi tiệc sắp đầu rồi, chúng ta đi thôi."

An Linh nhếch môi cười nhẹ và chậm rãi đứng dậy:

"Tôi nay em sẽ tính sổ hết với bà ta."

Tony Trần khẽ nhúm mày lại:

"Em đã suy nghĩ kĩ chưa An Linh? Nếu đã làm rồi thì sẽ không còn đường quay lại nữa đâu."

An Linh lấy chiếc bóp cầm tay và bước ra khỏi bàn làm việc:

"Đây là trả báo của bà ta mà."

Lời nói cùng với ánh mắt như một ngọn lửa muốn bùng cháy khắp nơi.

...

Một khách sạn rộng lớn đang rất đông người, vì tối nay là một buổi tiệc họp mặt giới danh nghiệp, những tập đoàn danh tiếng đều có mặt. Trong buổi tiệc này ai ai bận mặc sang trọng, xinh đẹp như hoàng tử và công chúa.

Nhà họ Lý cũng là một tập đoàn kiên trúc sự nổi tiếng nên được mời đến. Gia Bảo vốn không thích những buổi tiệc xã giao như thế này nên chỉ có ông bà Lý đến thôi.

Trong lúc mọi người vừa ăn uống vừa trò chuyện vui vẻ với nhau thì An Linh khoác tay Tony Trần bước vào với vẻ xinh đẹp sang trọng của mình. Tập đoàn thiết kế Hope chưa được xem là có danh tiếng lắm nhưng vì tập đoàn thiết kế riêng của Tony Trần ở nước Anh rất có danh tiếng nên được mời đến.

An Linh và bà Lý đã vô tình chạm mặt với nhau giữa đám đông, cả hai đều có cảm xúc riêng mình với cuộc gặp lại này. Vừa nhìn thấy An Linh thì bà Lý liền giật mình, sao là cô chứ? Còn phía An Linh thì lại rất bình tĩnh, cô nhếch môi cười nhẹ với bà Lý. Ánh mắt cả hai đều đầy oán hận.

"An Linh... là em thật sao?" - Thế Vỹ cũng có mặt ở đó, hần buột miệng hỏi.

An Linh nhẹ quay qua nhìn, rồi nhếch môi cười. Thật đúng lúc, hai kẻ thù của cô đều ở đây. Nhưng người mà cô muốn tính sổ hôm nay là bà Lý, chứ không phải Thế Vỹ hần.

"Tony Trần, cậu đến rồi à?" - Người tổ chức buổi tiệc này là vua kính khoảng 50 tuổi, ông vui vẻ bước tới bắt tay với Tony Trần và cười nói.

Tony Trần cũng vui vẻ nói:

"Đã lâu không gặp rồi. Đạo này tổng giám đốc Dương vẫn khỏe chứ?"

Ông Dương gật đầu và cười nói:

"Ôi cậu đã biết nói tiếng Việt rồi à? Hay quá. Chứ lão già đây không biết tiếng Anh, trước đây cậu nói gì ta nghe chẳng hiểu. Haha."

Tony Trần nhìn sang qua An Linh và nói:

"Cũng nhờ cô gái xinh đẹp này dạy con đó ạ."

Ông Dương cũng theo ánh mắt Tony Trần nhìn sang An Linh, vừa nhìn thấy An Linh thì ông liền hỏi:

"Đây có phải là nhà thiết kế Phương đã giành được giải nhất trong cuộc thi thiết kế ở Anh một năm trước không?"

An Linh tỏ ra ngạc nhiên:

"Tổng giám đốc Dương cũng biết đến nhà thiết kế nhỏ bé như tôi sao?"

Ông Dương vừa lắc đầu vừa nói:

"Không không, không hề nhỏ bé chút nào. Cuộc thi đó lớn toàn nước Anh mà, người giành giải nhất thì làm sao nhỏ bé được. Hơn nữa cuộc thi đó ta có tham dự, những mẫu thiết kế của cô đúng thật rất sáng tạo."

An Linh cười xã giao:

"Do tổng giám đốc Dương quá khen thôi."

Rồi cô liếc nhìn ông bà Lý và giả bộ hỏi:

"Đại kiên trúc sư Lý cũng ở đây sao? Xem ra tôi thật có phước khi được tham gia buổi tiệc này nhỉ?"

Ông Dương vui vẻ nói:

"Buổi tiệc này vốn dĩ để cho mọi người làm quen với nhau mà."

An Linh khoác tay Tony Trần bước đến trước mặt ông bà Lý:

"Chào bác trai, đạo này bác khỏe không?"

Với ông Lý, cô vẫn lễ phép như xưa. Ông Lý vốn là người rất hiền từ, ông nhẹ gật đầu:

"Cảm ơn con, bác vẫn khỏe."

Thế Vỹ đứng một bên im lặng, thấy ánh mắt của An Linh nhìn bà Lý thì hần biết tối nay cô sẽ tính sổ với bà ta trước. Bà Lý cũng nhận ra điều đó, nhưng bà ta không tin ở đây có nhiều người như vậy mà cô dám làm gì?

Tony Trần lúc này lên tiếng nói:

"Đầm dạ hội của vị phụ nhân này đẹp thật đấy."

Bà Lý đang khoác trên người mình một chiếc đầm da hội Kim Sa đuôi cá sang trọng. Bà mỉm cười:

"Được nhà thiết kế lớn như Tony Trần khen, đúng là rất hân hạnh cho ta quá."

An Linh ngang đầu nhìn và giả vờ khó hiểu hỏi:

"Sao nhìn chiếc đầm dạ hội này giống đồ ngoài chợ quá vậy?"

Mọi người đều ngạc nhiên. Bà Lý cố kiềm chế cơn giận của mình, cố cười nói:

"Phương tiểu thư, cô thật biết nói đùa đấy. Ta làm sao có mặc đồ ngoài chợ được chứ?"

An Linh khẽ bật cười, đã nổi giận rồi mà còn cố cười nói vui vẻ nữa, đúng là giả tạo. Thôi được, để An Linh cố xem bà chịu được bao lâu.

Tony Trần khoanh tay lại quan sát chiếc đầm dạ hội trên người bà Lý, anh ta đã nhìn thấy nhiều lỗi của chiếc đầm dạ hội ấy:

"Có thể An Linh nói đúng đấy."

Bà Lý mở to đôi mắt:

"Cái gì?"

An Linh khẽ bước ra sau lưng bà Lý coi, rồi giả vờ ngạc nhiên nói:

"Vẫn còn bán giá tiền này. 200 ngàn, chỉ có 200 ngàn thôi sao?"

Ông Lý nhìn lại thì thấy trên cổ áo đúng là vẫn còn dính bản giá tiền 200 ngàn. Ông khẽ nhúm mày nhìn vợ và nhẹ gật đầu.

An Linh lại lên tiếng nói:

"Nếu phụ nhân đây không tin lời tôi và Tony Trần nói thì có thể mời tổng giám đốc Trịnh của tập đoàn thiết kế C.A xem thử mà."

Rồi cô quay sang nhìn Thế Vỹ mà nhếch môi cười, một nụ cười vô cùng lạnh lùng. Vua kính khoáng, ông Dương thích thú nói:

"Ba nhà thiết kế danh tiếng nhất hiện nay cùng nhận xét một chiếc đầm dạ hội, cũng thú vị quá chứ?"

Rồi ông nhìn Thế Vỹ và nói tiếp:

"Mời tổng giám đốc Trịnh bước qua đây nhận xét chút nhé?"

Thế Vỹ biết rõ mình không lí do nào từ chối nên chậm rãi bước đến và đưa mắt nhìn kĩ chiếc đầm dạ hội trên người bà Lý. Theo một nhà thiết kế tài giỏi thì không chỉ mẫu thiết kế phải đẹp mà cả đường chỉ may cũng phải hoàn hảo luôn. Nhưng chiếc đầm dạ hội này Tony Trần và Thế Vỹ hẳn đều nhận thấy lỗi đường chỉ may quá nhiều, hoàn toàn không phải hàng hiệu.

"Rất tiếc, chiếc đầm dạ hội này chỉ là đồ rẻ tiền thôi." - Sau vài phút im lặng thì cuối cùng Thế Vỹ cũng mở miệng nói.

Câu nói của hắn khiến bà Lý chóng mặt muốn ngã xuống, bà ta mà có thể mặc một chiếc đầm rẻ tiền sao? Tại sao lại như vậy? Rõ ràng là bà ta đã đặt mua của một nhà thiết kế nổi tiếng mà. Mọi người trong buổi tiệc bắt đầu nhìn về phía bà Lý mà to nhỏ với nhau:

"Không phải bà ta là phụ nhân của tập đoàn đại diện trực sự Lý hay sao? Mà sao lại mặc đồ rẻ tiền đến đây."

"Bà ta xui thật đấy, bị ba nhà thiết kế đánh giá luôn."

"Chắc không phải nhà họ đã phá sản rồi chứ?"

"Đúng đúng, có thể lắm đó."

Trước cảnh tượng này An Linh cảm thấy vui sướng trong lòng vô cùng, không ngờ một người giàu sang như bà Lý cũng có ngày bị người khác xem thường như thế này. Cô bước đến gần và nói nhỏ vào tai bà Lý:

"Món quà gặp lại này bà thấy như thế nào, thích không?"

Bà Lý giờ mới hiểu ra mọi chuyện:

"Là do cô sắp đặt?"

An Linh nhếch môi cười vui:

"Phải, là tôi cho người đổi đồ hàng hiệu của bà thành đồ rẻ tiền đấy. Tôi muốn làm bà mất mặt giữa đám đông."

Cô nói rất nhỏ nên cơ bản, ngoài bà Lý ra chẳng còn ai nghe thấy nữa. Bà Lý nghe xong hết kiềm chế được cơn giận trong lòng nữa, bà thẳng tay tát vào mặt An Linh một cái hết sức mạnh. Dầu năm ngón tay in rõ trên một bên mặt xinh đẹp của An Linh.

Mọi người đều rất kinh ngạc. Tony Trần và Thế Vỹ bỗng đông tâm thét lớn lên:

"AN LINH..."

Rồi cùng bước nhanh đến. Nhưng Tony Trần đã nhanh hơn một bước, kéo An Linh vào lòng:

"Em không sao chứ?"

An Linh giả vờ ôm mặt khóc:

"Lý phụ nhân, tôi chỉ nói thật thôi mà. Sao bà xấu hổ quá ra tay đánh tôi như vậy?"

Tony Trần tỏ ra tức giận và nói:

"Bác Dương, sao bác lại mời loại người bạo lực này đến đây? Nếu bà ta còn ở đây thì con sẽ về ngay và sự hợp tác của chúng ta không cần nhắc đến nữa."

Nghe xong thì ông Dương liền hoảng hốt lắc đầu:

"Không Tony, cậu bình tĩnh lại đi. Để ta giải quyết."

Rồi ông quay sang qua ông bà Lý và nói:

"Xin lỗi nhưng mời hai người về ngay giùm ta."

Trước tình hình này bà Lý cảm thấy mất mặt vô cùng, bà kéo chồng mình quay lưng đi, rồi khỏi...

*****Hết chương 17*****

Đọc tiếp nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Người khóc người cười

Tập đoàn thiết kế thời trang C.A của Thế Vỹ vì bị An Linh cướp mất công xưởng may nên chẳng thể lần gì được, bị những cửa tiệm ở nước ngoài đòi bồi thường vì không giao hàng đúng hạn.

Thế Vỹ đang một mình đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, hắn biết rõ An Linh đang cố khiến mình mất đi hết tất cả, không muốn để hắn sống yên ổn. Hắn dùng tay xoa xoa nguyệt thái dương, nhức đầu quá. Hoàng Ân lúc này gõ cửa và bước vào:

"Tổng giám đốc..."

Thế Vỹ xoay người lại nhìn và hỏi:

"Lại có chuyện gì nữa?"

Hoàng Ân do dự nói:

"Ông chủ... nhập...viện... rồi ạ..."

Nghe xong khuôn mặt Thế Vỹ lộ rõ tức giận:

"Anh nói với tôi làm gì? Chuyện ông ta chẳng liên quan gì đến tôi hết."

Hoàng Ân cúi đầu thật thấp và nói giọng buồn bã:

"Chắc lần này ông chủ sẽ không qua khỏi nữa... Xin tổng giám đốc đến bệnh viện thăm ông chủ một lần, tôi xin tổng giám đốc mà."

Thế Vỹ buồn bã ngồi xuống, ông ta sẽ không qua khỏi ư? Bị bệnh nặng đến thế sao? Hoàng Ân lại lo lắng lên tiếng:

"Dù gì hai người cũng là cha con mà, tổng giám đốc làm ơn đến thăm ông chủ một chút đi."

Thế Vỹ mặt mũi nhăn nhó và nhàn nhạt nói:

"Chuẩn bị xe đi."

Hoàng Ân bất ngờ, thật sự rất bất ngờ. Không ngờ hắn lại đồng ý một cách dễ dàng như thế:

"Vâng, tôi đi chuẩn bị xe ngay."

Rồi anh ấy vui mừng quay lưng đi, rồi khỏi. Thế Vỹ từ từ mờ mắt và thờ dài, tính cách của Hoàng Ân, hắn đâu còn lạ gì nữa. Nếu như hắn không đồng ý thì chắc chắn anh ấy sẽ quỳ xuống cầu xin. Đến thăm thì đến thăm, còn có nói chuyện hay không thì là quyền của hắn mà.

Ở bệnh viện.

Cha ruột Thế Vỹ, ông Trịnh đang nằm trên giường bệnh với vẻ mặt xanh xao. Bên cạnh đó là một cô gái vừa trẻ vừa xinh đẹp Bạch Diệu cẩn tình chăm sóc lo lắng.

Lúc này Hoàng Ân và Thế Vỹ khẽ bước vào với gò trái cây trên tay. Hoàng Ân chính là người lên tiếng trước:

"Ông chủ, cậu chủ Thế Vỹ đến thăm ông nè."

Ông Trịnh đang nhắm mắt thì nghe vậy liền mở mắt và cả Bạch Diệu cũng ngạc nhiên quay qua nhìn, cả hai đều buột miệng gọi khẽ:

"Thế Vỹ..."

Ông Trịnh vui mừng nói:

"Cuối cùng con cũng chịu gặp cha rồi."

Bầu không khí trở nên rất ngọt ngào, bởi vì khuôn mặt Thế Vỹ vừa lạnh lùng vừa lộ rõ sự chán ghét đối với hai người ở trước mặt:

"Đừng xưng hô cha con với tôi, ông không đủ tư cách."

Hoàng Ân vội nắm vai Thế Vỹ lại và nói:

"Cậu chủ đừng nói nặng lời như thế, được không?"

Bạch Diệu cũng vội lên tiếng:

"Đúng đó. Cha anh đang bệnh rất nặng.... Tôi xin anh hãy bỏ qua tất cả đi. Hãy tha thứ cho cha anh đi mà."

Thế Vỹ nhìn thẳng Bạch Diệu và cười lạnh:

"Bỏ qua? Tha thứ? Với hai người sao? Thật nực cười, hai người đã làm với tôi như vậy mà còn ở đó cầu xin tha thứ được nữa hả?"

Thế Vỹ hẳn thật hối hận đã đến đây, ban đầu hẳn định đến già cầm giả điếu. Nhưng tới khi chạm mặt với ông Trịnh và Bạch Diệu thì hẳn lại không nhịn nổi, lại nhớ đến sự phản bội của hai người họ năm xưa.

Ông Trịnh bỗng ho không ngừng, khiến cho Bạch Diệu với Hoàng Ân phải lo sợ. Chỉ riêng một mình Thế Vỹ chẳng quan tâm, cứ khoanh tay đứng đó.

Bạch Diệu quay qua nhìn Thế Vỹ với ánh mắt tức giận, rồi bước nhanh đến và nói:

"Trịnh Thế Vỹ, người phản bội anh là tôi. Nếu muốn trách thì trách tôi đi. Đừng chọc tức cha anh nữa, ông ấy không chịu nổi đâu."

Thế Vỹ nhìn chằm chằm cô gái trước mặt:

"Cô là đang sợ ông ta chết thì cô mất chỗ tựa, hay là cô đã yêu ông ta thật lòng rồi?"

Bạch Diệu thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi cô ta lại gạt đầu một cách khẳng định:

"Đúng thế, tôi yêu anh ấy thật lòng đấy."

5 năm trước Bạch Diệu cô vì muốn giàu sang mới phản bội tình yêu của Thế Vỹ mà làm vợ của ông Trịnh, lúc đó đúng thật cô ta chỉ yêu tiền thôi. Nhưng suốt 5 năm nay ông Trịnh và cô ta sống chung một nhà, quan tâm nhau từng ngày. Trái tim cô ta không biết từ bao giờ đã yêu thương ông Trịnh thật lòng rồi, không còn bên cạnh ông vì tiền nữa.

Ông Trịnh bất giác cười hạnh phúc, cuối cùng ông cũng đã được nghe chính miệng Bạch Diệu nói yêu ông rồi. Ngày này ông đã chờ rất lâu rồi, ngày cô yêu ông thật lòng, chứ không yêu tiền của ông nữa. Bạch Diệu nhìn Thế Vỹ và nghẹn ngào nói:

"Xin lỗi, tôi xin lỗi. Nếu như năm xưa không vì muốn có tiền chữa bệnh cho mẹ tôi thì tôi đã không tìm đến anh Quốc, phản bội anh. Và cũng không khiến tình cảm cha con hai người tan vỡ như vậy."

Nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng Thế Vỹ lại nhói đau, hẳn không hiểu tại sao trời cao lại đưa mình vào hoàn cảnh đau khổ này. Ông Trịnh, đã từng là một người cha mà hẳn kính trọng nhất. Bạch Diệu, cũng từng là người con gái hẳn yêu thương nhất. Rồi cả hai chỉ mực đức riêng mà phản bội hẳn, khiến cho hẳn đau đớn.

Nhưng giờ đây hai người đã thật lòng yêu thương nhau, vậy nỗi đau thương trong lòng Thế Vỹ hẳn thì sao? Nói quên là quên được, nói buông bỏ là buông bỏ được thật sao? Nói rất dễ, còn thực hiện thì mấy ai có thể chứ? Lúc này ông Trịnh nghẹn ngào nói:

"Thế Vỹ, cha thật lòng xin lỗi... là lỗi do cha... là cha tòi tẹ đã để mẹ con vì bệnh mà ra đi mãi mãi... còn cướp mất cô gái mà con yêu... xin lỗi..."

Giọng nói của ông nghe thật yếu ớt, trông chừng chỉ cần một cơn gió nhỏ cũng có thể khiến bay mất. Hoàng Ân này giờ im lặng ngồi bên cạnh ông Trịnh, nhìn thấy hoàn cảnh đau thương này anh ấy không thể không lên tiếng:

"Cậu chủ, tôi biết mình là người ngoài không đủ tư cách. Nhưng cậu chủ à, nếu như cô ấy cũng giống cậu không chịu tha thứ thì sao?"

Chỉ một mình Thế Vỹ mới hiểu "cô ấy" mà Hoàng Ân vừa nhắc đến là ai, chính là An Linh. Đúng rồi, Thế Vỹ hẳn đang mong được cô tha thứ mà. Hẳn cũng giống như ông Trịnh và Bạch Diệu vì lòng ích kỉ của mình mà làm tổn thương người khác, cũng là một kẻ đang cầu xin sự tha thứ của người khác thôi..

Hoàng Ân lại lên tiếng nói:

"Nếu bà chủ vẫn còn sống, cũng không mong cha con hai người hận nhau như vậy đâu."

Ông Trịnh lặng lẽ rơi lệ, vợ quá cố của ông đúng thật là một người hiền hậu. Luôn biết nghĩ cho người khác, lúc nào cũng yêu thương chồng con của mình. Thế Vỹ mệt mỏi nhắm mắt lại và khẽ lắc đầu:

"Tôi có thể tha thứ... Nhưng bắt tôi phải kính trọng hai người thì xin lỗi, tôi không làm được."

Rồi hẳn lùi lại vài bước và quay lưng, rời khỏi. Bạch Diệu và ông Trịnh với Hoàng Ân đều im lặng để hẳn bước đi, vì hẳn chịu nói câu "tha thứ" đã không dễ dàng gì rồi. Ông Trịnh vừa khóc vừa cười như một đứa trẻ, được nghe câu nói ấy dù có chết ông cũng có thể nhắm mắt rồi.

...

Sau khi rời khỏi bệnh viện thì Thế Vỹ đã quay về tập đoàn thiết kế của mình thì lại nhìn thấy có rất nhiều cảnh sát, hẳn vội bước nhanh đến:

"Có chuyện gì vậy?"

Một cô nhân viên bước ra nói:

"Dạ các anh cảnh sát này nói tập đoàn chúng ta có giấu ma túy ạ."

Nghe xong Thế Vỹ liền hoảng hốt:

"Cái gì? Sao có thể được?"

Lúc này một vị cảnh sát lớn tuổi bước và hỏi:

"Anh có thể là tổng giám đốc Thế Vỹ không?"

Thế Vỹ cố bình tĩnh, nhẹ gật đầu:

"Các anh nghe tin tập đoàn tôi giấu ma túy từ đâu vậy?"

"Từ đâu anh không cần biết. Đây là lệnh khám xét, mong anh vui lòng hợp tác." - Vị cảnh sát ấy giờ tờ lệnh khám xét trước mặt Thế Vỹ và nói.

Không còn cách nào khác nên Thế Vỹ đành gật đầu, để họ lục xét hết tập đoàn.

Cuối cùng ở phòng làm việc của Thế Vỹ, cảnh sát đã tìm thấy một balô đầy ma túy. Thế Vỹ khẽ giật mình, sao lại như vậy? Không lẽ do là An Linh làm, xem ra cô thật sự muốn hấn mất tất cả, còn bắt hấn phải tù tội nữa.

Cảnh sát bước đến trước mặt Thế Vỹ và nói với vẻ mặt đầy nghiêm túc:

"Anh Trịnh Thế Vỹ, giờ chúng tôi chính thức bắt giữ anh vì tội cất giấu số lượng ma túy lớn."

Hành động kèm theo lời nói là còng hai tay Thế Vỹ, rồi dẫn đi. Trước rời khỏi thì Thế Vỹ còn cố nói với cô nhân viên của mình:

"Mau gọi cho Hoàng Ân đi."

Vì hấn biết chắc rằng Hoàng Ân sẽ có cách cứu mình, không gì có thể làm khó anh ấy cả.

...

Ở tập đoàn thiết kế Hope thì đang làm việc một cách vui vẻ, không chút căng thẳng nào. Bởi vì Tony Trần, tổng giám đốc của tập đoàn này đã nói công việc thiết kế này cần có tinh thần thoải mái mới có những thiết kế tuyệt vời được.

Một căn phòng làm việc riêng, có một cô gái xinh đẹp trong chiếc đầm ren đỏ đang hưởng thức rượu vang trên ghế sofa. Đó chính là An Linh chứ chẳng ai khác nữa, trông cô giờ rất vui.

"Lần này em chơi lớn quá đấy Linh." - Tony Trần bỗng bước vào và nói.

Nghe giọng anh ta hình như không thích những việc An Linh đã làm. An Linh tất nhiên hiểu Tony Trần đang nói việc gì nhưng cô vẫn bình thản uống rượu:

"Rồi anh ta sẽ sớm được thả ra thôi."

Tony Trần ngồi xuống và đưa ánh mắt khó hiểu nhìn cô gái đối diện, anh ta thật sự không hiểu cô gái này rốt cuộc đang muốn gì? Anh ta buột miệng hỏi:

"Thế em làm vậy chỉ?"

An Linh cười lạnh:

"Em không hề muốn anh ta tù tội mà chỉ muốn anh ta cảm nhận được cảm giác mất tất cả là như thế nào thôi."

Tony Trần giờ đã hiểu, cô kêu người để balô ma túy ở tập đoàn Thế Vỹ rồi báo cảnh sát đến bắt hấn. Chỉ muốn tập đoàn hấn mang tai tiếng xấu, không ai dám hợp tác hay thích mẫu thiết kế của họ nữa.

...

- Mấy ngày sau.

Quả thật là như An Linh đã nói, Thế Vỹ cuối cùng cũng được thả về. Vì sự giúp đỡ của gia đình hấn, họ đưa ít tiền cho cảnh sát là xong. Hoàng Ân lái xe đến đón hấn:

"Tổng giám đốc, anh không sao chứ?"

Thế Vỹ khẽ lắc đầu, rồi im lặng suy nghĩ. An Linh cô không phải là người muốn làm mà không lên kế hoạch trước, cô đang muốn trả thù hấn nên chắc chắn đã lên hoặc thật kỹ.

Nghĩ ra gì đó Thế Vỹ quay sang nhìn Hoàng Ân và vội hỏi:

"Mấy ngày nay tập đoàn như thế nào rồi?"

Hoàng Ân buồn bã trả lời:

"Từ khi tổng giám đốc bị bắt đi... thì liên có tin đồn khắp nơi và các nhân viên đều hoảng loạn, lần lượt xin nghỉ vì sợ liên lụy."

Nghe xong Thế Vỹ liền khẽ bật cười, một nụ cười đầy đau lòng. Trước tình hình này không phải tập đoàn thiết kế thời trang của hấn sẽ hoàn toàn sập đổ rồi sao, hấn sẽ thành một kẻ trắng tay ư?

Hoá ra An Linh không phải muốn hấn tù tội để trả nợ cho cô, mà là muốn hấn mất tất cả mình đang có. Muốn hấn mất đi tập đoàn thiết kế thời trang C.A mà hấn cực khổ làm lên, muốn hấn mất đi danh dự trong lòng mọi người.

Thế Vỹ hấn giờ mới hiểu được cảm giác bị mất tất cả của An Linh năm xưa là bất lực như thế nào, muốn níu giữ nhưng không thể được.

Nếu An Linh năm xưa bị hấn dùng thủ đoạn cướp mất đời người con gái thì hiện giờ cô đã dùng chút mưu kế cướp mất danh dự tổng giám đốc của hấn.

Nếu năm xưa hấn ác độc khiến cho hạnh phúc của cô tan vỡ thì hiện giờ cô đã tan nhẵn khiến tập đoàn của hấn sập đổ...

Đúng là sự trả thù rất công bằng, trên đời này chắc chỉ có một mình Phuong An Linh cô mới làm như vậy được thôi...

...

Mọi việc diễn ra đều như định tính của An Linh nhưng không hiểu tại sao cô chẳng hề thấy vui, mà ngược lại trong lòng cô đau đớn hơn. Chính bản thân cô cũng chẳng biết mình rốt cuộc muốn gì nữa, cô thật sự không biết.

Cô đang đi lang thang ngoài, bước chân cô sao lại lạc lõng đến thế? Chẳng biết mình nên đi đâu về đâu, sao giờ cô chẳng có một nơi bình yên vậy chứ?

An Linh cứ đi lang thang ngoài đường một mình như thế, vừa bước đi vừa suy nghĩ. Cho đến khi đôi chân mình mỏi mệt thì cô mới đứng lại và khẽ giặt mình, vì đối diện là nhà của cô.

An Linh cô thật không ngờ bản thân mình có thể đi bộ xa như vậy và vô thức quay về nơi này, có lẽ do chỉ có nơi này mới thật bình yên với cô thôi.

Trước cửa nhà có hai người đang ngồi trò chuyện với nhau, trông thật vui vẻ. Hai người ấy rất quen thuộc với An Linh, không ai xa lạ hết. Một là mẹ ruột của cô, bà Phương. Còn người kia thì chính là Gia Bảo, người luôn yêu thương cô và bị cô phản bội.

Nhìn thấy Gia Bảo thì An Linh vô cùng ngạc nhiên, sau bao nhiêu tổn thương mà cô đã vô tình gây cho anh...mà anh vẫn đến chăm sóc cho mẹ cô như xưa? Sao anh ngốc quá vậy, không lẽ anh không hề oán hận cô hay sao?

Gia Bảo tốt bụng bao nhiêu thì An Linh thấy mình xấu xa bấy nhiêu, cô tự trách tại sao cô nỡ phản bội tình yêu của anh. Tại sao lại làm tổn thương anh, tại sao cô lại khiến anh đau lòng đến rơi lệ chứ? An Linh cô thật sự ác với anh quá rồi.

Đang nói chuyện với Gia Bảo thì bà Phương bỗng thấy bóng dáng của con gái mình bên kia đường, bà vội hỏi lớn:

"AN LINH, LÀ CON PHẢI KHÔNG?"

Nghe mẹ mình gọi không hiểu tại sao An Linh lại bỗng hoảng hốt và bỏ chạy thật nhanh, cả chính cô cũng không hiểu tại sao?

"An Linh, em đừng đi nữa mà." - Gia Bảo vội rã thét lớn lên, rồi cùng bà Phương đuổi theo...

Gia Bảo trong lòng bỗng dưng đau đớn, người con gái anh yêu thương bao năm qua mà giờ gặp anh cũng không muốn gặp nữa sao? Gia Bảo vừa chạy theo vừa nói thầm:

"An Linh, dù em đã phản bội anh. Nhưng tại sao trong lòng không hề hận em vậy, phải chăng do tình yêu của anh dành cho em quá lớn?"

Bà Phương mặc dù có tuổi nhưng bà lại chạy rất nhanh, cuối cùng bà cũng giữ cổ tay An Linh lại kịp và nghẹn ngào nói:

"Đừng bỏ mẹ nữa mà con gái."

An Linh nhẹ xoay người lại, khuôn mặt xinh đẹp của cô không biết từ bao giờ đã đầy nước mắt. Cô vừa lắc đầu vừa khóc:

"Mẹ... con không còn mặt mũi nào gặp mẹ nữa... để cho con đi đi."

Bà Phương vẫn kiên quyết không buông tay, càng lúc càng nắm chặt tay An Linh:

"Chuyện có gì đâu mà con không có mặt mũi gặp mẹ chứ? Cậu Bảo đã nói cho mẹ biết hết rồi."

Bà đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài của An Linh và nghẹn ngào nói tiếp:

"Cậu Bảo đã thay lòng yêu người khác, đó đâu phải là lỗi của con đâu. Tại sao con lại bỏ đi suốt một năm trời vậy chứ?"

Nghe xong những lời của bà Phương, An Linh chẳng hiểu gì hết. Tại sao bà lại nói, là Gia Bảo bỏ rơi cô vì đã yêu người khác? Cô không hiểu, chuyện này rốt cuộc như thế nào?

"Cậu Bảo không còn yêu con nữa thôi nhưng con còn có mẹ mà." - Bà Phương lại nức nở.

An Linh cố bình tĩnh lại và hỏi rõ:

"Là anh Bảo nói với mẹ như thế thật sao? Nói anh ấy bỏ rơi con?"

Bà Phương nhẹ gạt đầu. Cảm xúc của An Linh vỡ òa lên, cô ngẩng đầu lên nhìn người con trai đang đứng không xa đó và bật khóc. Ánh mắt cô nhìn anh như muốn hỏi, tại vì sao anh lại ngốc như thế?

Gia Bảo khẽ lắc đầu và cười nhẹ, một nụ cười rất đau buồn. Bất cứ ai nhìn nụ cười ấy của anh cũng thấy xót xa.

Một người cười, một người khóc. Nhưng trong lòng cả hai đều đang đau nhói, có những vết thương mãi mãi không thể lành hẳn được.

Thật muốn hỏi tại vì sao, tại vì sao trời cao lại sắp đặt nhiều đau khổ lên tình yêu này...

*****Hết chương 18*****

Nhớ đọc chương cuối nhé.

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương cuối: Từ Bỏ Tất Cả

Hoàng hôn đã bắt đầu buông xuống, những cơn gió lạnh buốt thổi qua một đoạn đường vắng, nơi mà có hai người đang lặng lẽ bước đi cùng nhau.

Gia Bảo và An Linh đang đi dạo bên cạnh nhau nhưng cả hai đều cảm thấy giữa hai người giờ đây có khoảng cách, một khoảng cách không thể nào kéo gần lại được.

"Tại sao anh lại làm như thế chứ?" - An Linh cúi đầu xuống thật thấp và vừa khẽ bước đi vừa hỏi.

Gia Bảo không trả lời, cứ bước đi thẳng. An Linh bỗng bước nhanh chặn đường người con trai lại và ghen ngào hỏi:

"Tại sao, tại sao vậy? Tại sao anh lại nói với mẹ em rằng anh là người phản bội em? Tại sao anh lại ngốc nghếch như thế này... Rõ ràng là không phải anh mà, em mới là kẻ phản bội."

Gia Bảo nhìn thấy nước mắt người con gái nhẹ nhàng tuôn rơi như vậy anh thật muốn ôm cô vào lòng an ủi. Nhưng không hiểu tại sao lại không thể, anh bỗng cảm thấy bất lực vô cùng.

"Vì anh không muốn bác gái đau lòng thôi." - Gia Bảo quay mặt qua chỗ khác và nói khẽ.

Nghe xong nước mắt An Linh càng lúc càng tuôn rơi nhiều hơn, sao anh lại tốt như vậy? Tốt đến mức ngốc nghếch.

"Em thật sự không xứng đáng để anh hy sinh nhiều như vậy đâu." - An Linh lại khóc nức nở và lắc đầu liên tục.

Gia Bảo quay mặt lại nhìn, thật ra anh cũng từng tự hỏi tại sao mình lại phải làm vậy. Nhưng dù có tự hỏi bao nhiêu lần thì anh cũng không có câu trả lời.

An Linh đang cúi mặt khóc nức nở thì bỗng nhiên có một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên mặt cô, lau khô những giọt nước mắt đang lăn dài:

"An Linh, với anh không có gì là không xứng đáng hết."

An Linh thoáng ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn người con trai. Bàn tay anh vẫn giống như xưa, lúc nào cũng ấm áp.

"Hơn nữa mẹ anh trong chuyện này cũng có lỗi mà." - Gia Bảo buồn bã nói.

An Linh khẽ gạt mình:

"Sao anh lại biết..."

Gia Bảo u buồn thờ dãi:

"Là Thế Vỹ đã kể cho anh biết... anh xin lỗi... Anh thật không biết mẹ anh đã tìm em, làm tổn thương hai mẹ con của em như vậy."

An Linh quay mặt qua chỗ khác và nói khẽ:

"Nếu có thể thì em mong rằng anh cả đời này sẽ không biết chuyện đó... vì em không muốn phá vỡ tình cảm gia đình anh."

Nghe những lời này của người con gái thì trong lòng Gia Bảo vừa buồn vừa vui. Anh buồn vì dù biết hay không thì cả hai đã mất nhau, không thể thay đổi được gì? Anh vui vì cô vẫn muốn bảo vệ anh, không muốn anh bị tổn thương thêm...

"An Linh, em hãy nghe anh khuyên được không?" - Gia Bảo xoay người An Linh lại, ép cô phải đối diện với mình:

"Bây giờ em hãy buông bỏ quá khứ đi, đừng hận thù nữa."

Giọng anh luôn nhỏ nhẹ, anh nói tiếp lời:

"Thế Vỹ giờ đã biết sai, đang cố thay đổi. Và anh ta giờ cũng đã yêu em hết trái tim mình rồi, em hãy tha thứ cho anh ta đi."

Hai tay Gia Bảo lúc này đặt trên vai An Linh từ từ buông xuống, hoàn toàn buông xuôi xuống và lời nói thật nhẹ nhàng:

"Hơn nữa giờ anh đã có hạnh phúc mới rồi... anh mong em cũng được hạnh phúc."

Lời nói thật nhẹ nhàng như con gió lướt qua. Nhưng người con gái nghe sao cảm thấy như ngàn mũi kim đâm thẳng vào lồng ngực trái cô quá vậy, cảm giác thật đau đớn.

An Linh này giờ vẫn đứng im lặng nghe, chỉ để nước mắt tự do tuôn rơi. Nhưng đến khi nghe lời nói ấy của Gia Bảo thì cô liền khẽ gạt mình, cô bất giác bước lùi lại phía sau hai bước, gồng như sắp ngã xuống.

Dù đó là điều mà cô mong muốn, mong anh tìm được một hạnh phúc mới. Nhưng khi nghe chính miệng anh nói thì trong lòng cô lại vô cùng đau đớn, ngày mà cô sợ nhất cuối cùng cũng đã đến.

Rồi đôi mắt xinh đẹp của cô từ từ khép lại và hỏi khẽ:

"Em có thể biết cô ấy là ai không?"

Nước mắt cay đắng của cô như cơn mưa, cứ tuôn rơi mãi không ngừng. Gia Bảo dù nhận ra được An Linh đang rất đau lòng và bản thân anh cũng chẳng muốn. Nhưng vẫn bình tĩnh trả lời:

"Là Tú Phương đấy... Trong những ngày anh bị hôn mê thì cô ấy là người chạy khắp nơi tìm bác sĩ giỏi và sau khi anh tỉnh lại thì cô ấy cũng là người chăm sóc anh mỗi ngày."

An Linh khẽ cười và nhắm mắt lại, để hai giọt nước mắt trên hàng mi nhẹ nhàng rơi xuống. Hóa ra chính là Tú Phương, thanh mai trúc mã với anh sao? Nhìn anh và Tú Phương đứng thật rất đẹp đôi, từ gia cảnh đến điều kiện đều hợp nhau...

"Anh nghĩ em nên gặp Thế Vỹ nói chuyện đàng hoàng một lần, đừng ôm thù hận mà sống nữa." - Gia Bảo lại lên tiếng nói. Anh nhận ra được Thế Vỹ yêu cô không ít hơn anh đâu.

An Linh cố lau khô nước mắt đang lăn dài trên mặt mình thật nhanh và miễn cưỡng gạt đầu:

"Được, mai... em sẽ gặp anh ta..."

Gia Bảo cười buồn và nhẹ gạt đầu:

"Vậy tốt rồi."

Những cơn gió lạnh buốt thổi thoáng qua khiến lòng người đang đau buồn nay lại thêm lạnh lẽo... Gia Bảo với An Linh đã từng yêu nhau suốt bao năm, đã yêu nhau một cách sâu đậm. Vậy mà trong một thời gian ngắn thời thì tình yêu mấy lâu đã tan vỡ, không thể như xưa.

Anh và cô đã thật sự đánh mất nhau, mãi mãi đánh mất nhau. Là định mệnh đã sắp đặt sẵn hay là do con người quá dễ gục ngã trước khó khăn trong cuộc đời? Câu hỏi này cả anh và cô đều không có câu trả lời. Ừ thì cứ xem như có duyên không phận đi. An Linh cố nở cười tươi và nói khẽ:

"Em thật lòng chúc anh mãi hạnh phúc."

Gia Bảo nghe mà cảm thấy chua xót, anh đang xót cho mối tình đầu này đã tan vỡ. Và anh đang xót cho những lời chúc phúc không thật lòng này, anh với cô đều không hề mong muốn người mình yêu thương sẽ hạnh phúc bên người khác.

"Anh cảm ơn em... Thôi anh có hẹn với Tú Phương đi xem phim, anh đi trước nha." - Gia Bảo cố cười nói. Rồi anh vội vàng quay lưng đi. Vì nếu anh còn ở lại nữa thì cũng chỉ khiến lòng của hai người đau nhói thêm thôi.

Gia Bảo vừa khẽ bước đi vừa nói thầm:

"An Linh, dù anh thật sự không quan tâm em đã từng phản bội anh và anh vẫn còn yêu em nhiều như thế nào nữa thì chúng ta vẫn không như xưa được... vì mẹ anh và em giờ đã hận thù nhau."

Giọt nước mắt quý giá của người con trai vô thức rơi:

"Thế nên anh và em hãy cứ xem có duyên không phận đi, có lẽ thấy dễ chịu hơn..."

Lúc Gia Bảo quay lưng đi thì cảm xúc của An Linh vỡ òa lên, bàn tay cô bắt giắc đưa lên, muốn níu kéo anh. Nhưng chẳng thể, cô bật khóc:

"Gia Bảo, anh nói đúng. Em giờ đây đã có tất cả những gì mà lúc trước em luôn ao ước. Em đã trở thành một nhà thiết kế thời trang được nhiều người biết tới."

Nước mắt cô rơi không ngừng:

"Em giờ có thể mua một căn nhà thật lớn và có thể cho mẹ em một cuộc sống không âu lo gì."

Cô gục ngã xuống dưới đất:

"Có tất cả nhưng mất anh... Nếu có thể đánh đổi hết tất cả để anh quay về bên em thì dù một giây em cũng không do dự..."

An Linh cứ ngồi ở đó nhìn Gia Bảo khẽ bước đi, nước mắt cô rơi theo mỗi bước chân của anh:

"Xin lỗi anh nhưng em thật sự không muốn gặp lại Thế Vỹ nữa, vì gặp lại anh ta khiến em nhớ lại thủ đoạn của anh ta ngày đó."

Bóng lưng Gia Bảo xa dần dần, rồi biến mất trong màn đêm. An Linh cố gượng dậy và lau khô nước mắt:

"Xin lỗi, em sẽ đưa mẹ rời khỏi mảnh đất Sài Gòn này, nơi có bao nhiêu kỷ niệm đẹp của chúng ta..."

Cô nhẹ nhàng quay lưng, không nhìn theo bóng lưng anh nữa:

"Gia Bảo, anh nhất định hãy thật hạnh phúc đó."

Vừa bước đi vừa rơi nước mắt, trong lòng An Linh cô giờ đầy nuối tiếc. Vì một phút sai lầm mà cô đã đánh mất người mà mình yêu cả đời...

...

Một tháng sau.

Ông Trịnh, cha của Thế Vỹ đã qua đời vì bệnh. Gia tài lớn của ông được chia ra hai phần cho Thế Vỹ và người vợ nhỏ hơn ông 50 tuổi là Bạch Diệu, để hai người không cần lo âu về cuộc sống.

Thế Vỹ ôm một đoá hoa cúc trắng đến bia mộ của cha mình thì lại trông thấy Bạch Diệu đang đứng khóc ở đó, hần thở dài và bước nhanh đến. Đoá hoa cúc trắng tươi được nhẹ nhàng đặt xuống mộ. Thế Vỹ ngẩng đầu lên thì thấy nụ cười tươi của ông Trịnh trong hình trên bia mộ.

"Nếu cha anh biết được anh đến thăm thì chắc vui lắm." - Bạch Diệu nhìn và nghẹn ngào nói.

Thế Vỹ khẽ đứng dậy với vẻ lạnh lùng như thường ngày:

"Cuộc sống sau này cô tính sao?"

Bạch Diệu dùng khăn giấy lau nước mắt của mình:

"Tôi sẽ quản lý tập đoàn đá quý thật tốt, sẽ không phụ lòng cha anh."

Thế Vỹ đứng nhìn bầu trời, không hề nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh:

"Cuộc sống của cô vẫn còn rất dài, không cần phải sống chết với tập đoàn đó đâu. Hãy bán nó đi lấy một số tiền sống đi."

Bạch Diệu vội lắc đầu:

"Không, tôi không muốn."

Thế Vỹ im lặng, quản lý tập đoàn không phải chuyện dễ. Bạch Diệu chỉ là cô gái yếu đuối và không rành làm ăn, dù có cố gắng cũng vô ích.

"Thế còn anh thì sao?" - Bạch Diệu hỏi khẽ.

Thế Vỹ cúi kinh đen ra và nhàn nhạt nói:

"Ngày mai tôi qua nước Anh và sẽ không quay về nữa."

Bạch Diệu khẽ giật mình, rồi cúi đầu thật thấp:

"Tôi có thể hỏi anh một câu không?"

Thế Vỹ khẽ gật đầu:

"Có gì thì cô cứ hỏi đi."

Bạch Diệu xoay người lại nhìn thẳng vào người con trai:

"Chúng ta có thể làm bạn, thường liên lạc với nhau không?"

Thế Vỹ im lặng một lúc, rồi miễn cưỡng gật đầu:

"Cũng được..."

Bạch Diệu thoáng ngạc nhiên, cô ta tưởng hẳn sẽ không đồng ý. Hẳn thay đổi rồi sao? Là điều gì là ai có thể khiến cho hẳn thay đổi như vậy?

"Thôi tôi đi trước đây... Cô tự bảo trọng nha." - Thế Vỹ vừa nói vừa quay lưng đi một cách lạnh lùng, không để Bạch Diệu kịp phản ứng.

Người thân duy nhất của Thế Vỹ hẳn giờ đã không còn nữa rồi, còn oán trách làm gì? Chỉ bằng hẳn và Bạch Diệu quen quá khứ đi, rồi làm bạn lại với nhau, như vậy sẽ tốt hơn.

Cha mẹ hẳn và hai người con gái hẳn thật lòng yêu đều chọn rồi bỏ hẳn hết, tập đoàn thiết kế thời trang của hẳn cũng không còn. Thế Vỹ hẳn giờ chỉ là một kẻ trắng tay, chẳng còn gì cả.

An Linh đã đưa mẹ mình rời khỏi mảnh đất Sài Gòn, không một lời tạm biệt. Thế Vỹ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời và tự hỏi, tại vì sao giữa cô với hẳn không hề có kỷ niệm đẹp nào. Toàn là những trận cãi nhau, toàn là những thù hận không thể quã giải được.

Tình yêu trong hẳn dành cho cô có lẽ cả đời này không có cơ hội bày tỏ, dù chỉ một lần. Nếu muốn trách thì phải trách bản thân hẳn, vì sao năm xưa độc ác phá vỡ hạnh phúc của cô...

Bạch Diệu rơi nước mắt và nhìn theo Thế Vỹ, cô ta dùng tay bịt miệng mình lại để tiếng khóc không phát lớn lên:

"Nói vì tiền để chữa bệnh cho mẹ, thật ra chỉ là một cái có thôi."

Trong lòng Bạch Diệu giờ thật sự rất hối hận, cô ta nói khẽ:

"Em vì danh vọng khiến đoạn đường còn lại mãi vắng bước chân của anh..."

Những giọt nước mắt cay đắng nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Diệu, bây giờ dù có hối hận nhiều như thế nào cũng chẳng được gì. Thôi cô ta đành chúc phúc Thế Vỹ hẳn, luôn bình yên.

...

- Ở biệt thự Lý gia.

Gia Nghi, em gái của Gia Bảo đi học về thì nhìn thấy anh trai mình đang ngồi im lặng trong phòng khách, hình như đang rất buồn.

"Anh hai sao vậy?" - Gia Nghi bước đến hỏi khẽ.

Gia Bảo giật mình quay qua nhìn:

"À em đi học về rồi hả?"

Gia Nghi ngồi xuống bên cạnh và hỏi giọng lo lắng:

"Đã có chuyện gì mà trông anh hai buồn quá vậy? Hay là đã cãi nhau với chị Tú Phương rồi."

Gia Bảo buồn bã lắc đầu:

"Không, An Linh đã đưa bác Phương rời khỏi đây rồi."

Gia Nghi nghe nhắc đến An Linh thì liền quay mặt qua chỗ khác:

"Anh hai không hận chị ta sao?"

Vừa nghe giọng em gái mình thì Gia Bảo đã nhận ra ngay, nhớ vẫn còn oán trách An Linh nhiều lắm. Anh vội lắc đầu:

"Gia Nghi à, hãy nghe anh hai nói. Thật ra trong chuyện này không hoàn toàn là lỗi của An Linh đâu."

Gia Nghi đưa mắt không hiểu nhìn Gia Bảo và dùng giọng tức giận hỏi:

"Chị ta đã phản bội anh hai lên giường với người khác rồi, sao tới giờ anh hai vẫn nói giúp chị ta nữa vậy? Em thật không hiểu."

Gia Bảo lại vội lắc đầu và thét lên:

"Mẹ chúng ta cũng có lỗi trong chuyện này nữa đó."

Gia Nghi thoáng ngạc nhiên:

"Anh hai nói vậy là sao? Mẹ đã làm gì?"

Gia Bảo buồn bã thờ dài, rồi nói rõ hơn:

"Em có biết mẹ quá đáng đến mức nào không? Mẹ đã rất nhiều lần tìm đến An Linh, đuổi cô ấy rời khỏi anh. Cô ấy không chịu thì mẹ liền dùng tiền chà đạp cô ấy... Không dừng lại ở đó, mẹ còn đến nhà cô ấy mắng chửi. Mẹ quá đáng hơn là đã ra tay xô bác Phương té ngã."

Nghe đến đó thì Gia Nghi liền dùng hai tay bịt miệng mình lại, không để mình thét lên vì xúc động. Dù nhỏ biết rõ trước giờ bà Lý không thích An Linh lắm nhưng nhỏ không ngờ bà lại quá đáng đến thế. Gia Bảo ngả lưng vào ghế sofa và nói tiếp:

"Vì một lúc suy nghĩ không trong suốt nên An Linh đã tìm đến người đó để giao đổi điều kiện... Người đó là Trịnh Thế Vỹ, một nhà thiết kế danh tiếng và cũng là tổng giám đốc của tập đoàn thiết kế thời trang C.A."

Nghe xong thì Gia Nghi đã hiểu mọi chuyện. Nhỏ hỏi khẽ:

"Chị Linh nổi tiếng như bây giờ là điều kiện lúc đó với người đó?"

Gia Bảo nhẹ gật đầu, thay câu trả lời. Trong lòng Gia Nghi bây giờ cảm thấy có lỗi với An Linh, dù sao cô luôn thương nhỏ như em gái ruột. Gia Bảo vỗ vỗ vai em gái thân yêu của mình và nói khẽ:

"Gia Nghi à, giờ em đã biết mọi chuyện rồi đó, đừng oán trách cô ấy nữa nha được không?"

Gia Nghi vừa gật đầu vừa nói:

"Dạ em biết rồi.. Nhưng dù sao chị ấy đã làm tổn thương anh hai rất nặng nên em không thể đối xử với chị ấy như xưa được. Thôi em lên phòng nghỉ chút."

Vừa nói xong Gia Nghi liền đứng dậy chạy lên phòng, không để Gia Bảo có cơ hội nói thêm lời nào nữa. Nhìn thấy em gái mình buồn bã như vậy Gia Bảo thật không biết làm sao, thôi đành để thời gian xóa hết tất cả tổn thương trong lòng mọi người vậy...

...

Còn phần về An Linh thì cứ xem như, cô đã đưa mẹ mình đến một nơi nào đó không ai quen biết cô và bắt đầu lại một cuộc sống mới đi.

Một cuộc sống bình yên vui vẻ, không hề có danh vọng, càng không có bất cứ hận thù nào.

Có lẽ ở nơi đó cô sẽ gặp được nam chính thật sự trong cuộc đời của mình và sẽ hạnh phúc mãi mãi, sẽ không đau khổ nữa.

*****Kết thúc truyện*****

Bạn đang đọc truyện *Có Tất Cả Nhưng Mất Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.